

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich.; oversatte af Johannes Magnussen ; med Indledninger af P. Hansen.

Titel | Title:

Schillers udvalgte Værker

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 4

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Siegfried Michaelsens Forlag,

1896

Fysiske størrelse | Physical extent:

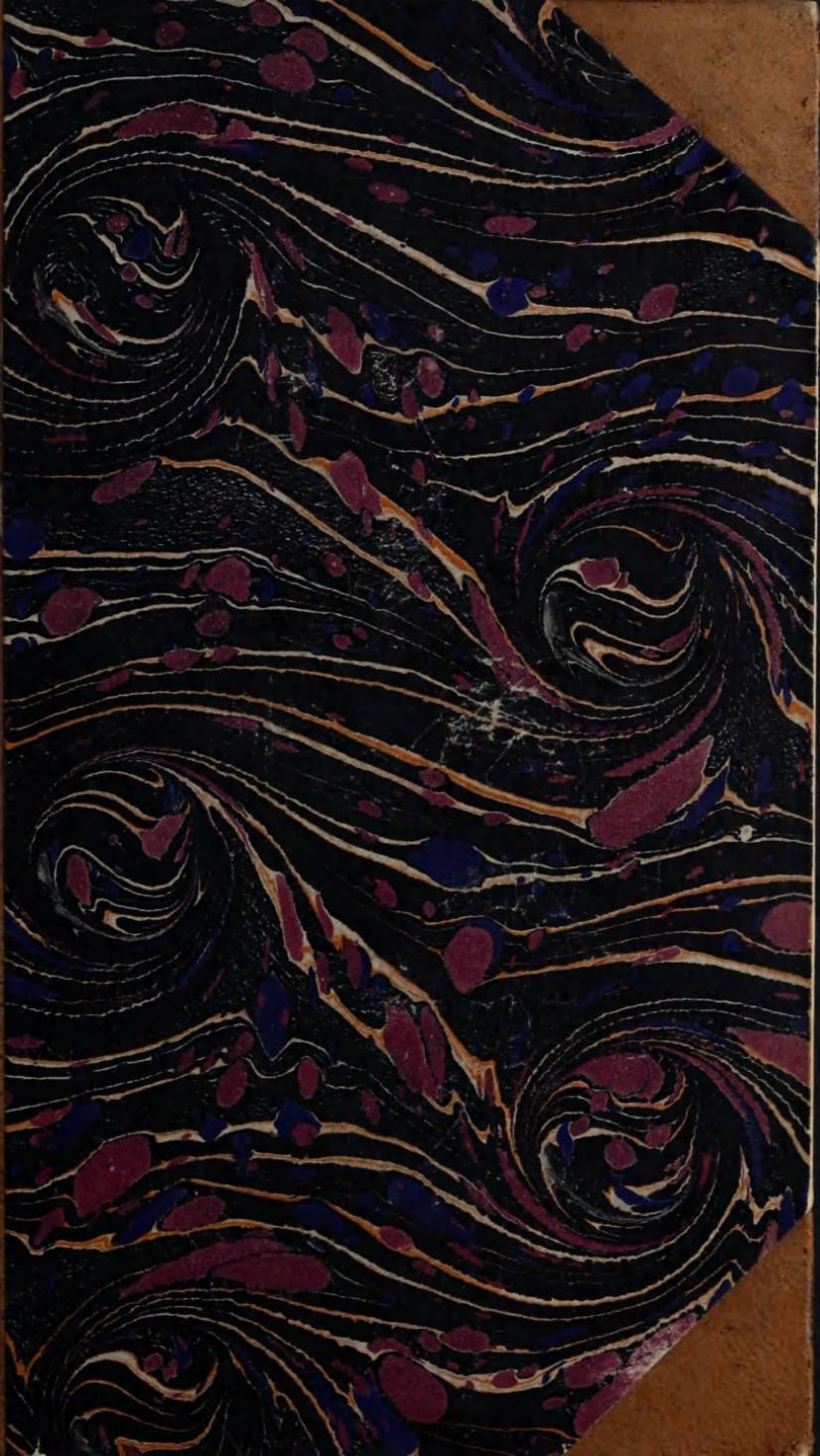
8 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

56.-89- 8°

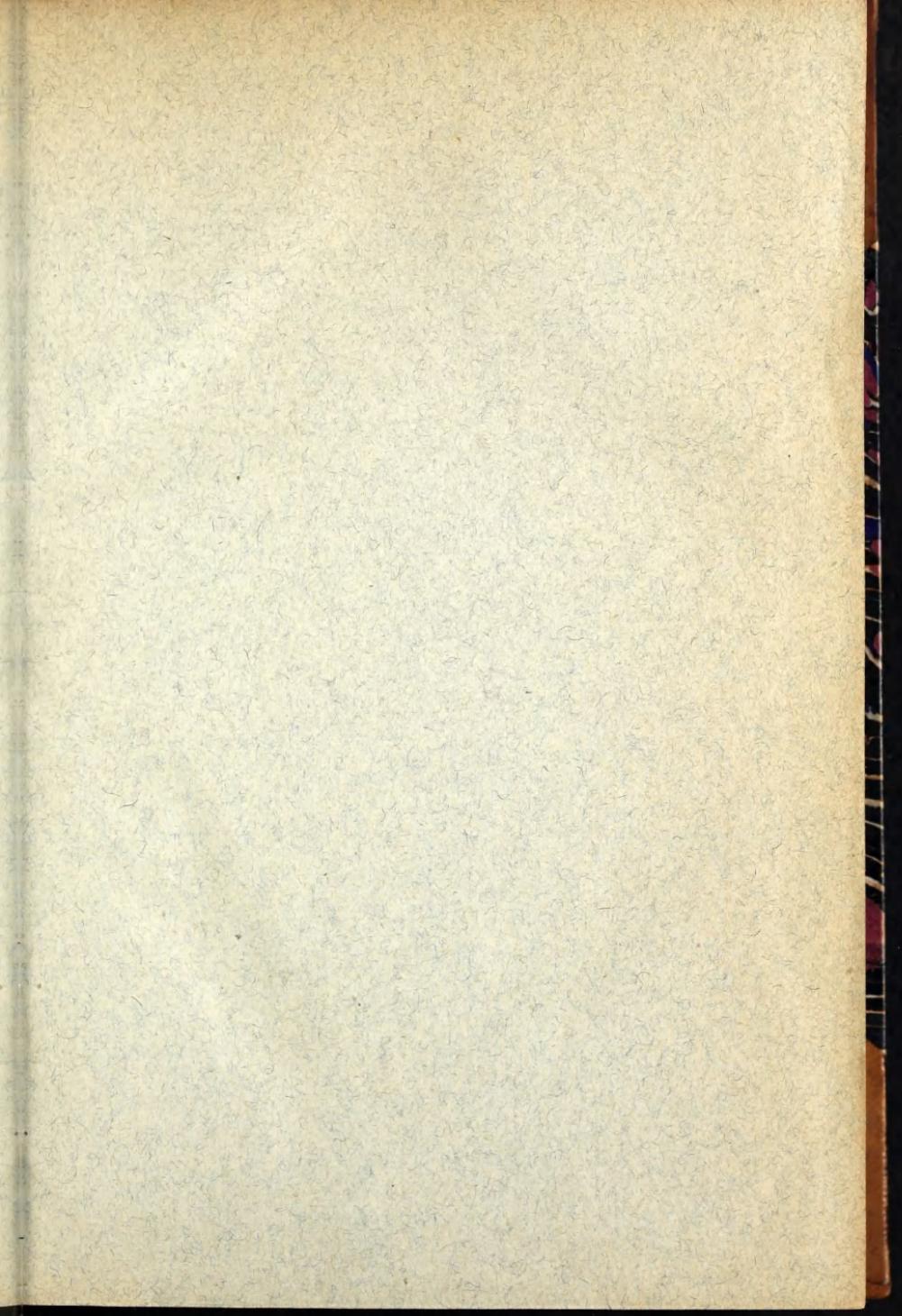
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00626 9

+REX

Schillers udvalgte Værker

oversatte af

Johannes Magnusen

med Indledninger af

P. Hansen

---

fjerde Bind

— Fiesco —

Kjøbenhavn

Siegfried Michaelsen's Forlag

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. u. Hannover)

1896

INDLEDNING

TIL

„FIESCO“.

»Fiesco« hører til Schillers tidligste Ungdomsarbeider. Det følger umiddelbart efter »Røverne« og er besjælet af samme Aand som dette Skuespil: Forherligelsen af den geniale Egenvillie i dens Trods og Kamp mod Samtid og Samfund. Naar »Røverne« første Devisen »*In tyrannos!*«, bar »Fiesco« Betegnelsen »et republikansk Sørgespil« og bekjendte saaledes samme Tendens som Forgængerne. Brutus og Catilina foresvæve Digteren som Typer i det ene som i det andet Stykke, og de formidles endog for ham gjennem et og samme Medium: Rousseau. Hos Jean-Jacques havde Schiller læst Følgende: »At Plutarch har skrevet saa herlige Biografier, ligger i, at han ikke valgte halvstore Mennesker, men fremragende Dydshelte og ophøiede Forbrydere. I den nye Historie var der en Mand, som fortjente at males af en saadan Pensel, og det er Grev de Fiesque, som egenlig kom til Verden for at befri sit Fædreland fra Doriaernes Herredømme.« Fra denne Yttring modtog Schiller Impulsen til sit Sørgespil, og i Foraaret 1782 var den toogtyve-

INDLEDNING.

aarige Yngling ivrig igang med at gjøre Bibliotheks-studier til Emnet i den Tid, som hans militaire Lægetjeneste levnede ham. Hvad Skildringerne hos Robertson, Mailly, Duport og Kardinal Retz lærte ham, kan i al Korthed sammenfattes saaledes:

Længe havde Grev Fiesco forberedt den Opstand, ved hvilken han Natten til den 2. Januar 1547 agtede at styrte Admiral Andreas Dorias og hans Slægtning Gianettinos Vælde i Genua. Under Skin af kun at leve for Livets Nydelser og Glæder havde den unge Konspirator fuldelig forstaaet at skuffe Slægten Doria, og i Ledtog med Frankrig, Parma og Paven havde han hvervet et betydeligt Mandskab, der dels var smuglet ind i Byen i Pilgrimsdragt, dels sagdes at skulle bemande de Galeier, som han foregav at udruste til Togt mod Barbareskerne. Angaaende den Larm, som Udbruddet vilde volde, havde han iforceien givet Gianettino beroligende Forklaringer, saa at denne kort affærdigede den korsikanske Capitano, der bragte ham Underretning om Katastrofen. Inden denne brød løs, havde de i Planen Indviede samlet sig i Fiescos Hus: Calcagno og Scipione Bourgognino, to af Grevens Vasaller, Rafaele Sacco, Retsembedsmand paa hans Godser, Battista Verrina, hans Nabo og Ven, som havde en dobbelt Tilskyndelse til at vove en afgjørende Daad, nemlig en ildfuld Handlekraft og en trykkende Gjæld; fremdeles flere af Fiescos Brødre og adskillige unge Adelsmænd. Vagten havde Ordre til at slippe Alle ind, men Ingen ud. For denne Forsamling fremtraadte Fiesco bevæbnet, skildrede i en Tale Republikens Nød under Dorias Regimenter og de værre Tider, der ventede den under Gianettino, mindede om de Krænkelser, hver enkelt af de Tilstedeværende havde lidt, og opfordrede dem til ufortøvet at tage Del i Befrielsens Værk, som var forberedt i Samfund med indflydelsesrige Forbindelser. Almindelig Sam-

INDLEDNING.

stemning mødte hans Tale; kun to Adelsmænd undslog sig og blev holdt tilbage i Huset, medens de Øvrige rustede sig til Opbrud. Forgjæves manede hans Hustru Eleonora i sidste Øjeblik Fiesco til at afstaa fra sit Forehavende: han ilede ud i Byen sammen med sine Brødre, og Verrina skyndte sig til Havnen. To af Stadens Porte blevet tagne, Verrinas Kanonsignal lød, og Raabet »Fiesco og Frihed« brusede gjennem Gaderne. Gianettino faldt for de Sammensvornes Hug, men den gamle Andreas lykkedes det i den almindelige Forvirring at faae løftet op paa et Muldyr og bragt i Sikkerhed i en befæstet Borg. Senatorer og Popolarer stod allerede i Begreb med at indlede Underhandlinger med Fiesco — da det pludselig viste sig, at Greven var forsvunden. Sidst var han bleven seet i Havnen, da han vilde gaa ombord i Dorias Admiralskib; Landgangsbrædtet maatte være gledet ud, og uden at Nogen havde lagt Mærke dertil i Mørket og Larmen, maatte Fiesco med sin tunge Rustning være gaaet tilbunds i Havnens Slam. Hermed var Opstanden slaaet til Jorden; allerede om Aftenen den 3. Januar drog Andreas Doria ind i Genua igjen og holdt strengt Retterthing over de Sammensvorne; medens Fiescos Palads blev jevnet med Jorden, erklæredes hans Slægt i Rigens Acht, og selv hans tiaarige Søn Scipio Fiesco ramtes af Dorias Vrede.

Ved Læsningen af Schillers Tragedie vil det let falde i Øinene, paa hvilke Punkter og i hvilken Hensigt han har forandret det historiske Stof. Som Barn af sin Tid saae han den politiske Udvikling væsenligst som en Modsætning mellem Individet og Staten, og i sin Fremstilling af denne Modsætning var han endnu langt fra naaet til den saglige Overlegenhed, der udmærker »Wallenstein« og »Tell«. Hans historisk-politiske Sørgespil er hverken historisk eller politisk i den Aand, han senere formaaede at

INDLEDNING.

skrive ud fra. Han lader de abstrakte rousseauske Tendenser gjennemstrømme Handling og Tale uden at have Sans for de af Tid og Sted betingede individuelle Forhold; hans genuesiske Republik er et konstrueret Samfund, som mangler tilstrækkelig Lokalfarve, fordi Digterens Øie endnu ikke er blevet opladt for det Relatives og Tilfældiges Betydning. Stadig er det et Dobbelthensyn, der driver Handlingen frem: paa den ene Side abstrakt-rhetoriske Overveielser, paa den anden Side menneskelig-egoistiske Motiver. Saaledes er Fiesco bleven en ordgydende Deklamator, som kun af almindelige Betragtninger om Lyden og Byden bevæges til at gribte efter Kronen, og Verrina, hvem Schiller berører det historiske Motiv, hans Pengeforgenhed, tildigter han et andet af ædlere Art, det samme som kjendes fra den romerske Fortælling om Appius Claudius og hans Datter Virginia, og som Lessing benyttede som Grundmotiv for sin »Emilia Galotti«. Sin Mangel paa rolig historisk Indsigt røber den unge Digter ogsaa i de grelle Farve-modsætninger, han ynder: Doria er bleven for duehvid en Olding, medens Gianettino er for ravnesort af et Menneske at være. Bedst ramt i psykologisk Henseende og af fortrinlig oplivende Virkning i Handlingen er den fiffige Slyngel Moren, en Galgenfugl med frisk og kjæk Humor.

»Fiesco« er skrevet i Schillers sidste Stuttgarter-Tid og under hans fredløse Omvanken (se Indl. til »Don Karlos«). Meget af Uroen i Stykket, af Pessimismen i dets Stemning og Usikkerheden i Anlægget af Katastrofen maa tilregnes Digterens vanskelige og trykkede Livsforhold. End mere knugtet følte han sig, da han i Mannheim oplæste sit Sørgespil for Iffland og en Del andre Skuespillere — under en isnende Taushed, der tvang ham til at afbryde Oplæsningen paa Halvveien. Af Intendanten ved Byens udmærkede

INDLEDNING.

Theater — det som Baggesen og Rahbek omtale med Henrykkelse — blev Stykket afvist og efter en ret grundig Omarbeidelse endnu engang afvist, uden nogen nærmere Angivelse af Grundene. I Aaret 1783 udkom »Die Verschwörung des Fiesco zu Genua, ein republi-canisches Trauerspiel von Friedrich Schiller«, hos Hofboghandler Schwan i Mannheim — og endelig Aaret efter, den 11. Januar 1784, gik »Sørgespillet« over Scenen, efterat dets Forfatter havde bekvemmet sig til at give det en lykkelig Udgang ved at lade Fiesco frivillig nedlægge sine Pretentioner paa Herredømmet og træde tilbage til det fredelige Privatliv. Trods denne Indrømmelse til Theaterpublikummets Sædvaner gjorde »Fiesco« kun en tvivlsom Lykke. »Man forstod den ikke«, skrev Schiller i et Brev til en Ven. »Republikansk Frihed er hertillands en tom Lyd, et Ord uden Betydning — i Pfalzernes Aarer flyder der ikke romersk Blod.« Bedre Held havde Stykket i Berlin. Ogsaa her blev det spillet i en Omarbeidelse, ikke af Schiller, men af en Theater-routinier, som gjorde det »scenisk brugbart«. Nogle Aar senere fandt »Fiesco« endog Vei til Burgtheatret i Wien, som haardnakket vedblev at holde »Røverne« borte fra sine Brædder, og her var det ingen ringere end Keiser Josef den Anden selv, der lagde Stykket tilrette for Scenen, i den Grad følte denne Oplysningstidens frisindede Enehersker sig tiltalt af det republikanske Sørgespil.

Endnu opføres det i Tydkland, skjøndt det ikke hører til de jevnligst givne af Schillers Skuespil. »Atter og atter«, siger Otto Brahm 1888, »have betydelige Fremstillere følt sig æggede til at ramme det afgjørende Punkt i Fiescos Skikkelse og at faae denne kraftige Blanding af Egenskaber forvandlet til en virkelig Sammensmelting: den genuesiske Snuhed og den menneskelig renere Følelse, den for enhver

INDLEDNING.

Skrupel blottede Træskhed og det tragiske Overmod, der bruger Koketter og Republikanere, Morer og Verrina'er til Legetøi. Selv de store Monologer, som Digteren i en modnere Alder kaldte trættende, Heltens abstrakte Enetaler ved Synet af det morgenbelyste Genua, yde ved deres theatralsk stærke Kontraster Fremstilleren en Mulighed for sikker Virkning. Kun naar man betænker, hvad det tydske Theater indtil da havde naaet, kan man dømme retfærdigt om Schillers dristige og fremtidsrige Forsøg.«

Mai 1894.

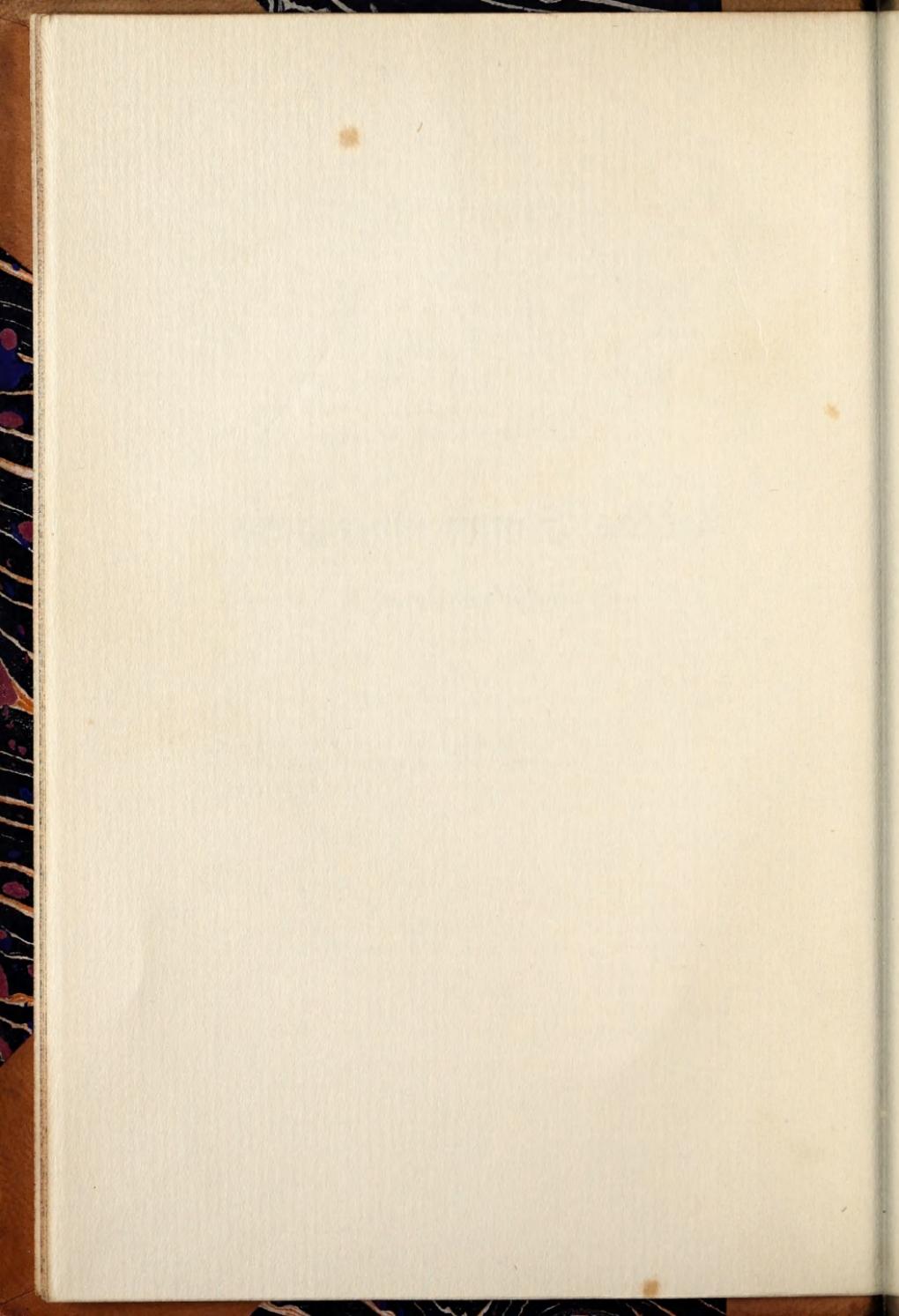
P. HANSEN.

Fiescos Sammensværgelse.

Et republikansk Sørgespil.

— Nam id facinus inprimis ego memorabile
existimo, sceleris atque periculi novitate.

SALLUST OM CATILINA.

Personerne.

Andreas Doria, Døge i Genua. Ærværdig Olding paa 80 Aar. Spor af Ildfuldhed. Et Hovedtræk hos ham: Vægtighed og stræng, brydende Korthed.

Gianettino Doria, den foregaaendes Brodersøn, Prætendent. 26 Aar gammel. Barsk og stødende i Tale, Gang og Manerer. Bondstolt. Vildt Være.

(Begge Dorier hører Skarlagen.)

Fiesco, Greve af Lavagna, Sammensværgelsens Fører. Ung, rænk, blomstrende smuk Mand paa 23 Aar — stolt med Anstand — venlig med Majestæt — hofmandsmæssig smidig og underfundig.

(Alle Nobilitere sortklædte. Dragten fuldstændig gammeltysk.)

Verrina, borgulansfamiliens sammensvoren. 60 Aar. Tung, alvorlig og mørk. Markerede Træk.

Bourgognino, sammensvoren. 20 Aar. Ædel og elskværdig. Stolt, raff og naturlig.

Calcagno, sammensvoren. Mager Vellystning. 30 Aar. Vindende og foretagsom.

Sacco, sammensvoren. 45 Aar. Hverdagsmenneske.

Combellino, Gianettinos fortrolige. Tør, forstenet Hofmand.

Tenturione

Zibo } misfornøjede.
Asferato }

Romano, Maler. Grimodig, jævn og stolt.

Muley Hassan, Mor fra Tunis. Tvebrændt Negersjæs. Hans hysiognomi en ejendommelig Blanding af Kæltringeagtighed og Lune. Tysker af Hertugens Livvagt. Ærlig Enfoldighed. Haandsfast Tapperhed.

Tre oprørslæ Borgere.

Leonore, Fiescos Hustru. 18 Aar. Bleg og spinkel. Fin og følsom. Meget tiltalende, men just ikke blændende. Ansigtet har et sværmerisk, melankolsk Udtryk. Sortklædt.

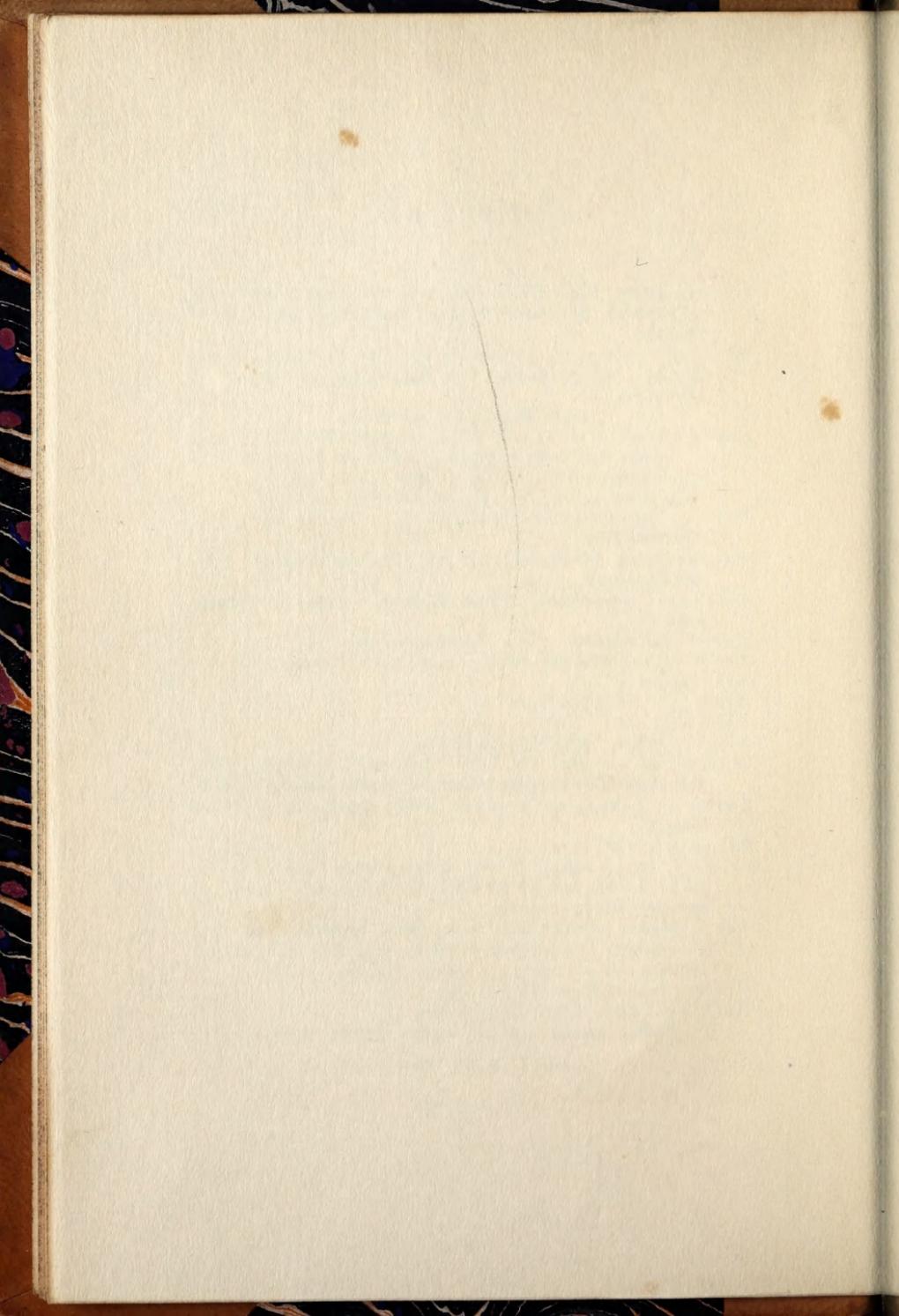
Julia, Grevinde Imperiali, Enke, Dorias Søster. 25 Aar. Høj og fyldig. Stolt Kosette. Stjålhed, stemmet ved Bijarteri. Blændende, men ikke vindende. Ansigtet har en ond, spottende Karakter. Sortklædt.

Bertha, Verrinas Datter. Ufyldig Pige.

Rosa, Arabella, Leonores Kammerpiger.

Nobili. Borgere. Tyskere. Soldater. Cjenere. Type.

Skuepladsen: Genua. Tiden: 1547.

Første Aft.

Sal hos Fiesco. Man hører Dansemusik og Saltummel i det fjærne.

Første Scene.

Leonore (mølleret). Rosa, Arabella (styrte forvirrede ind paa Scenen).

Leonore
(river Masken af).

Nej! Ikke et Ord mere! Det er klart og tydeligt. (Hun fastar sig paa en Stol.) Det knuser mig!

Arabella.

Vaadige Frue —

Leonore
(træffer sig).

Lige for mine Øjne! En bekjendt Kokette!
Lige for hele den genuesiske Adels Øjne! (Vemodig.)
Rosa! Bella! lige for mine taaresyldte Øjne!

Rosa.

Tag hellere Sagen for, hvad den virkelig var —
lidt Galanteri —

Leonore.

Galanteri? — Og hendes Øjnes ivrige Leg
Hans spændte Forventning! Det lange, dvælende
Kys paa hendes blottede Arm! Sporet af hans
Tænder blev jo tilbage i den flammende røde Plet!
Ja, og saa den dybe Bedrøvelse, han sad hensunken
i, ligesom et Billedet paa Henrykelse, ganske som
om hele Verden omkring ham var blæst bort, og
han var alene med denne Julia i det evige
tomme Rum! Galanteri? — Min gode Pige, du
har aldrig elsket, tal du ikke med mig om Galanteri
og Kjærlighed!

Rosa.

Saa meget des bedre, Madonna! At miste en
Mand er det samme som at vinde ti Cicisbei.

Leonore.

Miste? — Skulde jeg have mistet Fiesco, fordi
han har en fort, flygtig følelse for en anden Kvinde?
Gaa din Vej, du giftige Klaffertunge! — Lad mig
aldrig se dig for mine Øjne igjen! — En uskyldig
Spøg — maaesse kun Galanteri? — Er det ikke
rigtigt, min kjære Bella?

Arabella.

Jo, det er det ganske sikkert, frue!

Fiesco.

Leonore

(grublende).

Er det muligt, at hun virkelig skulde opfylde
hans Hjærte? — at hendes Navn skulde ligge
skjult bag alle hans Tanker? — tale til ham,
hver Gang han beundrer Naturen? — Hvad
er det, jeg siger? Skulde den skjonne, maje-
stætiske Verden ikke være andet for ham end
en prægtig Wedelsten, paa hvilken kun hendes
Billed — kun hendes Billed er ridset? — Er
det muligt, at han elster hende — Julia? Kom
med din Arm, Bella, støt mig!

(Pavse. Der høres efter Musik.)

Leonore

(farer op).

Hør! Var det ikke Fiescos Røst, som over-
døvede Carmen? Kan han le, naar Leonore er
alene og græder? Nej, Barn? Det var Gianettino
Dorias bondiske Stemme.

Arabella.

Ja, Signora! Men kom med ind i et andet
Værelse.

Leonore.

Du rødmer, Bella! Du lyver! — Der er noget,
jeg læser i eders Øjne — i Genuesernes Ansigt —
noget. (Skuler sit Ansigt.) Ja, sandelig! Disse Genuesere
veed mere, end en Hustrus Øren har godt af
at høre.

Rosa.

Aa, den Skinsyge, som faar alt til at svulme op!

Leonore

(tungfndig, sværmerist).

Da han endnu var Fiesco — da han traadte ind i Grangelunden, hvor vi unge Piger vandrede, en blomstrende Apollo, en mandig sjøn Antinous! Han var saa stolt og herlig, at man skulde tro, han bar det høje Genua paa sine unge Skuldre; vi listede os til at se paa ham; men naar hans lynende Blik faldt paa os, slog vi Øjnene ned, som om vi var blevne grebne i den største forbrydelse. Al, Bella, hvor slugte vi ikke hans Blikke, hvor øengstelig misundelig troede ikke hver især, at han havde set paa den anden! Hans Blik faldt ned iblandt os som Eris' Guldæble: de ømme Øjne funklede lidenskabeligere, de blide Hjørter bankede heftigere, Skinsygen bragte Splid imellem os.

Arabella.

Ja, jeg mindes, at alle Kvinder i Genua kappedes om at gjøre denne sjønne Erobring.

Leonore

(begejstret).

Og saa kalde ham min! Hvilk en forvoven, forfærdelig Lykke! Genuas største Mand min! (Med Hnde.) Han, som sprang fuldendt ud af den utrættelige Kunstners Mejsel og forenede alle sit

Fiesco.

Kjøns store Egenkaber i den skjønneste Harmoni. —
Hør en Gang, Piger, jeg vil betro eder noget,
(Hemmelighedsfuldt.) en Tanke: — da jeg stod for Altret
ved Fiescos Side, og hans Haand laa i min —
da havde jeg en Tanke, som det er Kvinden
forbudt at tænke: — Denne Fiesco, hvis Haand
nu hviler i din — din Fiesco — men stille! ingen
maa høre, hvor højt vi praler af den forдум saa
herlige Mand — denne Fiesco — ve eder, hvis
denne følelse ikke gjør eder begejstrede — han
vil — han maa befri Genua fra dets
Tyranner!

Arabella

(forbavset).

Og denne Tanke kunde en Kvinde have paa
sin Bryllupsdag?

Leonore.

Ja, du forbavses, Bella! At Bruden har saadan
en Tanke under al den Salighed! (Med mere liv.) Jeg
er Kvinde — men jeg føler mit Blods Adel; jeg
kan ikke taale, at Slægten Doria vorer op over
vore Aner. Den blide Andreas — det er en fryd
at holde af ham — lad ham kun hedde Hertug af
Genua — men Gianettino er hans Brodersøn —
hans Arving — og Gianettino har et frælt, hov-
modigt Sind. Genua sjælver for ham, og Fiesco
(Demodig.) — Fiesco — græd over mig! — elsker
hans Søster.

Arabella.

Stakkels, ulykkelige Frue —

Schiller.

Leonore.

Gaa nu og se Genuejernes Halvgud sidde i en skamløs Kreds af Svirebrødre og Bolerster, fildre deres Øren med upassende Vittigheder, fortælle dem Eventyr om forhexede Prinsesser — — Det er Fiesco! — Aa, Piger! Det er ikke blot Genua, der har mistet sin Helt — ogsaa jeg har mistet min Ægtefælle!

Rosa.

Tal ikke saa højt! Der kommer nogen i Galleriet.

Leonore

(farer sammen).

Fiesco kommer. Fly! Fly! Synet af mig kunde staffe ham et mørkt Øjeblik.

(Hon iles ind i et Sideværelse. Pigerne følge hende.)

Auden Scene.

Gianettino Doria (masket, i en grøn Kappe). En Mor. De er i Samtale.

Gianettino.

Du har altsaa forstaaet mig?

Moren.

Ja vel.

Gianettino.

Den hvide Mølle.

fiesco.

Moren.

Ja.

Gianettino.

Jeg siger — den hvide Masse!

Moren.

Ja! Ja! Ja!

Gianettino.

Hører du? Du kan kun ramme sejl, hvis du
rammer ham der.

(Peger paa hans Bryst).

Moren.

Vær ubekymret!

Gianettino.

Det maa være et ordentligt Stød.

Moren.

Han skal blive tilfreds.

Gianettino

(ondskabsfuldt).

For at den stakkels Greve ikke skal komme til
at lide længe.

Moren.

Undskyld — hvor meget mon omrent hans
Hoved vejer?

Schiller.

Gianettino.

Hundrede Sekiner.

Moren

(blæser gjennem fingrene).

Puh! Det var let som en fjer!

Gianettino.

Hvad er det, du mumler i Skjægget?

Moren.

Jeg siger, det er et let Arbejde.

Gianettino.

Det bliver din Sag. Dette Menneske er en Magnet. Alle urolige Hoveder flyver hen imod ham. Hør du, saa endelig godt fat i ham!

Moren.

Men, Herre — saa snart det er gjort, maa jeg til Venedig!

Gianettino.

Saa modtag min Tak forud! (Kaster en Anvisning hen til ham.) Om tre Dage senest maa han være hold.
(Gaar.)

Moren

(idet han tager Anvisningen op fra Gulvet).

Det falder jeg Kredit! Herren tror mig paa mit Gavtyveord uden noget strifligt.

(Gaar.)

fiesco.

Tredje Scene.

Calcagno. Sacco. (Begge i sorte Kapper).

Calcagno.

Du belurer alle mine Skridt.

Sacco.

Og du skjuler dem for mig! Hør en Gang,
Calcagno. I de sidste Uger har der været et
Udtryk i dit Ansigt, som just ikke vidner om, at du
tænker paa dit Fædreland alene. — Vi kunne vist
gjørne betro hinanden vores Hemmeligheder, uden
at nogen af os taber ved denne Smughandel. Vil
du være oprigtig?

Calcagno.

Ja, saa oprigtig, at hvis dine Øren ikke har
Lyft til at gaa ned i mit Bryst, saa skal mit Hjerte
komme dig halvvejs i Møde paa min Tunge. —
Jeg elsker Grevinde fiesco.

Sacco

(træder forundret tilbage).

Det var jeg ikke faldet paa, selv om jeg
havde tænkt mig alle Muligheder — dit Valg
lægger min Forstand paa Pinebænken; men det er
ude med den, hvis du har Held med dig.

Calcagno.

Man siger, at hun er et Mønster paa den
strængeste Dyd.

Sacco.

Man lyver! Hun er Dyden selv i dens hele usmagelige Person. Et af to, Calagno, enten maa du opgive din Haandtering eller dit Hjerte! —

Calagno.

Greven er hende utro. Skinsygen er den mest udspuklerede Koblerske. Et Anslag mod Doriaerne maa holde Greven i Alande og give mig noget at bestille i Paladset. Medens han jager Ulven ud af Kvægfolden, lifter Maaren sig ind i hans Hønsehus.

Sacco.

Du er uforbederlig, Broder. Tak skal du have! Du har fritaget mig for pludselig at blive rød i Hovedet. Jeg kan nu sige dig højt, hvad jeg har skammet mig ved at tænke. Jeg er tiggefærdig, hvis den nuværende forfatning ikke falder sammen.

Calagno.

Er din Gjæld saa stor?

Sacco.

Saa uhyre stor, at jeg i det hele taget ikke veed, hvorledes jeg nogen Sinde skal rede mig ud af den. Men jeg haaber, at en Statsomvæltning skaffer mig Luft. Selv om den ikke hjælper til at betale mine Kreditorer, vil den dog gjøre dem fjede af at rykke mig.

Fiesco.

Calcagno.

Jeg forstaar dig. — Hvis Genua ved den
Eejlighed bliver fri, lader Sacco sig falde Fædre-
landets Fader! Lad nu bare en komme og koge op paa
det forslidte Eventyr om Redelighed! En Døgenights
Fallit og en Udhalers Vellyst er afgjørende for en
Stats Lykke! Ved Gud, Sacco, i os to beundrer
jeg Himlens fine Spekulation; den redder Legemets
Hjærte ved Hjælp af Lemmernes Bylder. — Veed
Verrina noget om din Plan?

Sacco.

Ja, hvad en Patriot maa vide om den! Du
veed, at Genua er den Axe, om hvilken alle hans
Tanker dreje sig med urokkelig Trostak. Hans
Falkeøje hviler nu paa Fiesco. Han haaber ogsaa
halvvejs paa, at du er med til et driftigt Komplot.

Calcagno.

Han har en udmarket Næse. Kom, lad os
opsoe ham og øgge hans Frihedssans ved vor egen!

(De gaa.)

Fjerde Scene.

Julia (ophidset). Fiesco (med en hvid Kappe paa, iler efter hende).

Julia.

Lafajer! Løbere!

fiesco.

Hvor vil De hen, Grevinde? Hvad har De i
Sinde at gjøre?

Julia.

Intet, ikke det mindste! (Til Tjenerne.) Lad min Vogn
høre frem!

fiesco.

Nej, undskyld — det maa den ikke. En eller
anden maa have fornærmet Dem.

Julia.

Fornærmet mig! Nej — Gaa! De river min
Garnering i Stykker! — Fornærmet mig? Hvem kan
fornærme her? Saa gaa dog Deres Vej!

fiesco

(bøjer det ene Knæ).

Jeg gaar ikke, før De siger mig, hvem den
forvonne er.

Julia

(står stille og sætter Armene i Sid'en).

Det er nydeligt, nydeligt! UImagen værd at
sel! Jeg vilde ønske, nogen vilde kalde paa Grev-
inden af Lavagna, saa hun kunde se dette yndige
Skuespill — Hvor er Eggemanden henne, Hr. Greve?
Denne Stilling vilde tage sig ud i Deres
Hustrus Sovekammer, naar hun blader i Deres
Kjærtegns Almanak og finder et Hul i Regningen.
Rejs Dem dog! Gaa til Damer, som De kan faa
for en billigere Penge! Men saa rejs Dem dog!

fiesco.

Eller skal maaske Deres Galanteri høde paa Deres
Hustrus Uforkammethed?

fiesco

(springer op).

Uforkammethed? Mod Dem?

Julia.

Hun bryder op — hun støder sin Stol tilbage —
hun vender Ryggen til Bordet — det Bord, ved
hvilket jeg sidder, Hr. Greve!

fiesco.

Det kan ikke undskyldes.

Julia.

Er der ikke mere at sige om det? — Hv, det
fjæs! — Er det min Skyld (smiler ad sig selv.), at Greven
har Øjne i Hovedet?

fiesco.

Det er Deres Skjønheds Skyld, Madonna, at
han kun har Øje for Dem.

Julia.

Ingen Artigheder, Hr. Greve, naar der er Tale
om Eren. Jeg fordrer Satisfaktion. Vil De give
mig den? Eller skal jeg ty til Hertugens Magt?

fiesco.

Nej, til Kjærligheden, som beder Dem undskynde
det Fejltrin, der er begaet af Skinsyge.

Julia.

Skinsyge? Skinsyge? Hvad bider hun sig da
ind? (Gestikulerer foran et Spejl.) Kan hun vente nogen
bedre Anerkendelse af sin Smag end, at jeg erklærer
den for min? (Stolt.) Doria og Fiesco! — Maa
ikke Grevinden af Lavagna føle sig hædret, naar
Hertugens Broderdatter finder hendes Valg mis-
undelsesværdigt? (Venlig, idet hun rækker Greven sin Haand til Hys.)
Sæt, at jeg fandt det, Greve?

Fiesco
(med Liv).

Og saa piner De mig dog, grusomme! — Jeg
veed, guddommelige Julia, at jeg kun burde føle
Ærefrygt for Dem. Min fornuft hyder mig under-
saatlig at bøje Knæ for en Ætling af Slægten
Doria; men mit Hjærté tilbeder den stjønne Julia.
Min Elskov er en forbryder, men en Helt tillige,
dristig nok til at bryde gjennem Rangens Ringmur
og flyve op imod Majestætens brændende Sol.

Julia.

Det er en stor grevelig Løgn, som kommer
humpende paa Stylter. — Hans Tunge forguder
mig, hans Hjærté banker under en andens Silhouette.

Fiesco.

Eller rettere sagt, Signora, det slaar harmfuldt
imod den og vil have den bort. (Tager Leonores Silhouette,
som hænger i et himmelblaat Baand, af og giver den til Julia.) Stil

Fiesco.

Deres Billeder paa dette Alter, saa kan De ødelegge denne Afgud.

Julia

(gjemmer hurtigt Billedet, fornøjet).

Det er et stort Offer, paa min Ære, og det fortjener min Tak. (Hænger sit Billedet om hans Hals.) Saa, Slave, bær din Herres Farve!

(Hun gaar.)

Fiesco

(ildfuldt).

Julia elsker mig! Julia! Jeg misunder ikke nogen Gud. (Jublende omkring i Salen.) Denne Nat skal være en Festnat for Guder, Glæden skal gjøre sit Mesterstykke! Halloj der, halloj! (Mange Tjenere.) Gulvet i mine Sale skal smage Kyprisk Nektar, Musiken skal vække Midnatten op af dens blytunge Sovn, tusend straalende Lamper skal faa Morgensolen til at blegne — Glæden skal være almindelig, den hækantiske Dans skal trampe de dødes Rige i Ruiner! (Han gaar. Brusende Allegro, under hvilken Mellemtaeppet gaar op, og man ser en stor, oplyst Sal, i hvilken mange Masker danse. Ved Siden Skjænke og Spilleborde, hvorfed der sidder Gjæster.)

Femte Scene.

Gianettino (beruset). Comellino, Zibo, Tenturione, Verrina, Sacco, Calcagno (alle maskerede). Flere Damer og Nobili.

Gianettino

(larmende).

Bravo! Bravo! Disse Vine glide dejligt ned,

Schiller.

og vore Damer springe à merveille. Gaa, en af jer, og udbred i Genua, at jeg er i godt Humør, og at man kan gjøre sig til gode. — Ved min fødsel! De sætte en rød Streg ved Dagen i Almanakken og skrive nedenunder: I Dag var Prins Doria lyftig!

Gjæster
(Flinter).

Republiken leve!

(Trompetstød).

Gianettino

(Slynger sit Glas ned mod Gulvet).

Der ligger Skaarene.

(Tre sorte Master fare op og nærme sig Gianettino).

Lomellino

(gaar frem i forgrunden med Prinsen).

Naadige Herre, De fortalte mig forleden om et Fruentimmer, som De havde set i Lorenzokirken.

Gianettino.

Ja, jeg gjorde, du, og jeg maa gjøre hendes Bekjendtskab.

Lomellino.

Det kan jeg besørge, Deres Højhed.

Gianettino

(hurtigt).

Saa? Kan du? Lommelin, du har meldt dig som Anøger til Prokuratorværdigheden. Du skal faa den.

fiesco.

Lomellino.

Vaadigste Prins, det er det næsthøjeste Embede
i Staten; det søges af mere end tresindstype Adels-
mænd, som alle ere rigere og mere ansete end
Deres Højheds underdanige Tjener.

Gianettino

(fnyser trodsigt ad ham).

Torden og Doria! Du skal være Prokurator!
(De tre Master komme nærmere.) Adelen i Genua? Lad dem
smide alle deres Aner og Vaaben i Vægtskaalen,
og der behøves ikke mere end eet Haar af min
Onkels hvide Skjæg for at vippe hele Genuas
Adel op i Luften. Jeg vil, at du skal være
Prokurator, det er lige saa meget som alle Signo-
ria'ens Stemmer.

Lomellino

(sagtere).

Pigen er en vis Verrinas eneste Datter.

Gianettino.

Pigen er smuk, og jeg maa have hende trods
alle Djævle!

Lomellino.

Vaadige Herre, det er en stivsindet Republi-
kaners eneste Barn!

Gianettino.

Gaa til Helvede med din Republikaner! At
sammenligne en Vasals Vrede med min Lidenskab!

Det vil sige: Fyrtaernet maa styrte sammen, naar
Drenge kaste efter det med Muslingeskaller! (De tre sorte
Master nærme sig hurtigt.) Har Hertug Andreas faaet sine
Ar i disse republikanske Pjaltes Slag, for at hans
Brodersøn skal tiltigge sig deres Døtres og Kjæresters
Gunft? Torden og Doria! Denne Lyst maa de
finde sig i, eller jeg planter en Galge paa min
Onkels Grav, i hvilken den genuesiske Frihed skal
sprælle sig til Døde.

(De tre Master træde tilbage.)

Lomellino.

Pigen er alene i dette Øjeblik. Hendes fader
er her. Det er een af de tre Master.

Gianettino.

Det er godt, Lomellin. Før mig strax til hende!

Lomellino.

Men De venter at træffe en Kurtisane, og De
vil finde en sentimental Pige.

Gianettino.

Vold er den bedste Veltalenhed. Før mig strax
derhen. Jeg gad nok se den republikanske Hund,
der knyer ad Bjørnen Doria. (Han møder Giesco i Døren.)
Hvor er Grevinden?

fiesco.

Sjette Scene.

De forrige. fiesco.

fiesco.

Jeg har fulgt hende til hendes Vogn. (Han tager Gianettinos Haand og trykker den mod sit Bryst.) Prins, jeg er nu dobbelt i Deres Lænker. Gianettino hersker over mit Hoved og mit Genua, Deres elskværdige Søster over mit Hjæerte.

Lomellino.

fiesco er helt bleven Epikuræer. Staten har tabt meget i Dem.

fiesco.

Men fiesco intet i Staten. At leve vil sige at drømme; at være viis, Lomellin, vil sige at drømme behageligt. Kan man gjøre det bedre under Tronens Torden, medens Regeringens Hjul evig og altid knager og brarer i ens Øren, end ved en smægtende Kvindes Barm? Lad Gianettino Doria herske over Genua! fiesco vil elſſe.

Gianettino.

Af Sted, Lomellin. Det er nær ved Midnat. Tak for i Aften, Lavagna. Jeg har været tilfreds.

fiesco.

Det er alt, hvad jeg kan ønske, Prins.

Schiller.

Gianettino.

Naa, god Nat da. I Morgen er der Spil
hos Doria, og Fiesco er indbudt. Kom, Prokurator!

Fiesco.

Musik! Lys!

Gianettino

(baner sig trodsigt Vej mellem de tre Master).

Plads for Hertugens Navn!

Den ene af de tre Master

(numler vredt).

I Helvede! Aldrig i Genua!

Gjæster

(i Bevægelse).

Prinsen bryder op. God Nat, Lavagna!

(Tumle ud.)

Syvende Scene.

De tre sorte Master. Fiesco.

Pavse.

Fiesco.

Jeg ser Gjæster her, som ikke tage Del i
Festens Glæder.

Masterne

(numle fortædeligt).

Nej, ingen af os!

Fiesco.

Fiesco

(høfligt).

Med min gode Vilje skal ikke een Genueser
gaa sin Vej misfornøjet? Hurtigt, Lakajer! Ballet
skal begynde igjen, og de store Pokaler fyldes!
Jeg vil ikke, at nogen skal kjede sig her. Maa
jeg glæde Deres Øjne med Fyrværkeri? Vil De
høre min Harlekins Kunster? Maaſſe mine Damer
kan adſprede Dem? Eller skal vi sætte os til
Faraobordet og fordrive Tiden med Spil?

En Maſke.

Vi er vant til at udfylde den med Gjerninger.

Fiesco.

Et mandigt Svar, og — det er Verrina!

Verrina

(tager Maſken af).

Fiesco gjenkjender lettere sine Venner under
deres Maſker end de ham under hans.

Fiesco.

Det forſtaar jeg ikke. Men hvad betyder det
Sørgelige Budskaber om din Arm? Skulde Verrina have be-
gravet nogen, uden at Fiesco veed af det?

Verrina.

Sørgelige Budskaber passe ikke sammen med
Fiescos muntre fester.

Schiller.

Fiesco.

Jo, naar det er en Ven, der lægger Beslag
paa ham. (Trykker varmt hans Haaand.) Du min Sjæls Ven!
Hvem er død for os to?

Verrina.

for os to! for os to! Det er kun alt for
sandt! — Men det er ikke alle Sønner, der sørge
over deres Moder.

Fiesco.

Din Moder er jo død for længe siden.

Verrina

(med Eftertryk).

Jeg mindes, at Fiesco har faldt mig Broder,
fordi jeg er en Søn af hans Fædreland.

Fiesco

(spøgende).

Naa, det var saaledes, du mente! Du vilde
spøge? Du gaar i Sorg for Genua? Og det er
sandt, at Genua virkelig ligger for Døden? Den
Tanke er enestaaende og ny. Vor Ven begynder
at blive et vittigt Hoved.

Calcagno.

Han talte alvorligt, Fiesco.

Fiesco.

Fiesco.

Ja, naturligvis! Det var jo netop det, han gjorde.
Han sagde det saa tørt og ynkligt. Der er ikke
noget ved en Spøg, naar Spøgefuglen selv ler.
Han sagde det med en rigtig Bedemandsmine.
Hvem skulde nogen Sinde have troet, at den mørke
Verrina skulde blive saadan en Spasmager paa
fine gamle Dage?

Sacco.

Verrina, kom! Han bliver aldrig vor Mand.

Fiesco.

Bare lyftig, Landsmand! Lad os se ud som
listige Arvinger, der gaa grædende bag Kisten og
le saa meget des højere i deres Kommetørklæder.
Det kunde jo være, at vi til Gjengjæld sit en
haard Stifmoder. Naa! Lad hende sjælde; vi
svire.

Verrina

(i heftig Bevægelse).

Himmel og Jord! — og gjør ingen Ting? —
Hvad er der blevet af dig, Fiesco? Hvor er den
store Tyranhader nu? Jeg mindes en Tid, da du
kunde være bleven syg ved Synet af en Krone. — Du,
Republikens faldne Søn! Det kommer over dit
Hoved, at jeg ikke giver en Hvid for min Udøde-
lighed; thi jeg ser jo, at Tiden ogsaa kan gjøre
Aanden ringere.

Schiller.

Fiesco.

Du fanger altid Griller. Lad ham putte Genua
i Commen og sjakre det bort til en Sørøver fra
Tunis. Hvad bryder vi os om det? Vi drifte
Kypervin og kysse smukke Piger.

Verrina

(er alvorligt paa ham).

Er det din sande, alvorlige Mening?

Fiesco.

Hvorfor ikke, min Ven? Er det da en Nydelse
at være det dorfse, mangebenede Dyr Republikens
Fod? Tak den, der giver det Vinger og affætter
Fødderne fra deres Embede! Gianettino Doria bliver
Hertug. Statssager vil ikke sætte os flere graa
Haar i Hovedet.

Verrina.

Fiesco! — Er det din sande, alvorlige Mening?

Fiesco.

Andreas erklærer sin Brodersøn for sin Søn
og Arving til sine Godser; hvem vil være saa
taabelig at nægte ham at arve hans Magt?

Verrina

(i den heftigste Vrede).

Saa kom, Genuesere!

(Han gaar hurtigt, de andre følge ham.)

Fiesco.

Fiesco.

Verrina! — Verrina! — Denne Republikaner
er haard som Staal!

Ottende Scene.

Fiesco. En ubekjendt Masken.

Masken.

Har De et Minut tilovers, Lavagna?

Fiesco

(forekommende).

En Time for Dem!

Masken.

Vil De være saa naadig at gaa en Tur med
mig uden for Byen?

Fiesco.

Det er strax Midnat.

Masken.

De er saa naadig, Hr. Greve!

Fiesco.

Jeg skal lade spønde for.

Schiller.

Maske n.

Det behøves ikke. Jeg sender min Hest i forvejen. Mere behøves ikke; thi jeg haaber, atくん
een af os kommer tilbage.

Fiesco

(fludser).

Hvad ønsker De da?

Maske n.

Man vil kræve Dem blodigt til Ansvar for
en Taares Skyld.

Fiesco.

Hvem har udgydt den Taare?

Maske n.

En vis Grevinde Lavagna. Jeg kjender denne
Dame meget godt og vil vide, hvormed hun har
gjort sig fortjent til at blive ofret for et tosset
Kvindfolks Skyld.

Fiesco.

Nu forstaar jeg Dem. Maa jeg faa denne
sæl somme Talsmands Navn at vide?

Maske n.

Det er den samme, som forдум tilbad frøken
Zibo og traadte tilbage for Fiesco som Bejler.

Fiesco.

Scipio Bourgognino!

Fiesco.

Bourgognino

(tager Masken af).

Og som nu møder for at indløse den Ære,
han satte i Pant, da han veg for en Medbejler,
som tænker smaaligt nok til at kunne pine en
sagmodig Kvinde.

Fiesco

(omfavner ham med Varme).

Ædle, unge Mand, jeg takker min Hustrus
Eidelser for, at jeg gjør saa kjært et Bekjendtskab!
Jeg føler, hvor sjøn Deres Vrede er; men jeg
slaas ikke.

Bourgognino

(træder et Skridt tilbage).

Grev Lavagna skulde være for fejg til at
maale sig med mit jomfruelige Sværd?

Fiesco.

Bourgognino! Jeg byder Frankrigs hele Magt
Trods, men ikke Dem! Jeg ærer denne sjonne
Ildfuldhed for en sjønnere Gjenstand. Viljen for-
tjener en Laurbærkrans; men Gjerningen vilde
være barnagtig.

Bourgognino

(ophidset).

Barnagtig, Hr. Greve! Kvinden kan kun græde
over Mishandlinger — hvorfor er Manden til?

Fiesco.

Det er ualmindelig godt sagt; men jeg slaas ikke.

Bourgognino

(vender ham Ryggen og vil gaa).

Jeg foragter Dem.

fiesco

(med Liv).

Nej, ved Gud, unge Mand, det vil du aldrig komme til, selv om Dyden skulde falde i Pris. (Scriber tankefuldt hans Haand.) Har De nogen Sinde lige over for mig følt noget af det, som man — hvad skal jeg sige? — falder Højagtelse?

Bourgognino.

Tror De, jeg vilde være veget for en Mand, som jeg ikke indrømmede var det første Menneske?

fiesco.

Altsaa, min Ven, en Mand, som en Gang for tjente min Højagtelse, vilde jeg — töve noget med at foragte. Jeg skulde dog mene, at en Mesters Vænning maa være for kunstig til, at den strax kan staa klart og tydeligt for den flygtige Begynder. — Gaa hjem, Bourgognino, og giv Dem Tid til at overveje, hvorfor fiesco handler saaledes og ikke anderledes. (Bourgognino gaar i Tavshed.) Farvel, ædle Engling! Naar disse flammer staa ud til Gavn for Fædrelandet, saa gjelder det for Doriaerne om at staa fast!

fiesco.

Niende Scene.

fiesco. Moren (træder ængstelig ind og ser sig omhyggeligt om).

fiesco

(betragter ham skarpt og længe).

Hvad vil du, og hvem er du?

Moren

(som før).

En Slave af Republikken.

fiesco.

Slaveri er et elendigt Haandværk. (Betragter ham
stædig skarpt.) Hvad vil du?

Moren.

Herre, jeg er en ørlig Mand.

fiesco.

Hæng altid det Skilt for dit Ansigt, det er
ikke overslødigt. Hvad er det saa, du vil?

Moren

(søger at komme ham nærmere, fiesco undgaar ham).

Herre, jeg er ingen Hallunk!

fiesco.

Det er godt, at du tilfører det og — paa den
anden Side dog ikke godt. (Utaalmodigt.) Men hvad
vil du saa?

Schiller.

Moren

(kommer igjen nærmere).

Er J Grev Lavagna?

Fiesco

(stolt).

De blinde i Genua kjende mig paa Gangen.
— Hvad vil du Greven?

Moren.

Vær paa jer Post, Lavagna!

(Gaar tæt hen til ham.)

Fiesco

(gaar til Side).

Det er jeg ogsaa.

Moren

(som før).

Man har ondt i Sindet mod jer, Lavagna.

Fiesco

(træffer sig efter tilbage).

Det ser jeg.

Moren.

Vogt jer for Doria!

Fiesco

(nærmer sig ham roligt).

Skulde jeg dog have gjort dig Uret, min Ven?
Det Navn er jeg virkelig bange for.

fiesco.

Moren.

Saa flygt for Manden! — Kan J læse?

fiesco.

Det var et morsomt Spørgsmaal! Du maa
fjende mange Kavalerer. Har du noget skriftligt?

Moren.

Ja, jert Navn paa Listen over dødsdømte.

(Bækker ham en Seddel og gaar tæt hen til ham. fiesco træder hen foran
et Spejl og steler over Papiret. Moren gaar lurende omkring ham; endelig
drager han Dolken og vil støde til.)

fiesco

(drejer sig behændigt og griber Morens Arm).

Saa sagte, Canaille!

(Riber Dolken fra ham.)

Moren

(stamper vildt i Gulvet).

for Satan! — Jeg beder om forladelse!

(Vil gaa.)

fiesco

(tager fat paa ham. Baaber).

Stephano! Drullo! Antonio! (Tager Moren i Kraven.)

Vent lidt, min gode Ven! Det var da nogle Helvedes
Skurkestreger! Vent lidt og svar mig. Det er
daarligt Arbejde, du har gjort. Hos hvem skal
du fræve din Dagløn?

Schiller.

Moren

(efter mange forgjæves forsøg paa at lіfte sig bort, resolut).

Man kan ikke hænge mig højere end i Galgen.

fiesco.

Nej! Vør du rolig! Ikke i Maanen, men
højt nok til, at du skal anse Galgen for en Tand-
stikker. Men dit Valg er for statsklogt til, at jeg kan
tiltro dig selv at have fundet paa det. Hvem er
det, der har lejet dig?

Moren.

Herre, J kan kalde mig en Skurk; men jeg
frabeder mig, at J anser mig for et Fæ.

fiesco.

Er det Dyr stolt? Tal, Dyr, hvem har lejet dig?

Moren

(tankefuld).

Hm! Saa var det dog ikke alene mig, der
blev til Nar! — Hvem der har lejet mig? —
Det var jo kun lumpne hundrede Sekiner! — Hvem
der har lejet mig? — Prins Gianettino!

fiesco

(gaar forbittret frem og tilbage).

Hundrede Sekiner — ikke mere for fiescos
Hoved! (Ondskabsfuldt.) Skam dig, Kronprins af Genua!
(Skynder sig hen til et Chatol.) Knægt, her er tusend, og siig
saa til din Herre, at han er en gnieragtig Morder!

(Moren betragter ham fra øverst til nederst.)

fiesco.

fiesco.

Betænker du dig, Knægt?

(Moren tager Pengene, lægger dem fra sig, tager dem igjen og betragter ham med stigende forbauselse.)

fiesco.

Hvad er der, Knægt?

Moren

(Lægger Pengene hen paa Bordet).

Herre, de Penge har jeg ikke fortjent.

fiesco.

Dit fæ af en Savtyv! Du har fortjent Galgen.
Den opbragte Elefant søndertræder Mennesker, men
ikke Orme. Dig vilde jeg lade hænge, hvis det
kostede blot (snipper med fingrene.) saa meget mere end
et Ord.

Moren

(med et glad Buf).

Herren er alt for venlig.

fiesco.

Nej, ikke imod dig. Det morer mig kun, at
mit Lune kan gjøre en Skurk som dig til noget
eller intet, og derfor slipper du. Forstaa mig ret!
Din Ubesindighed er mig et Pant fra Himlen paa,
at jeg er bestemt til noget stort; derfor er jeg
naadig, og du slipper.

Moren

(trohjærtet).

Slaa til, Lavagna! Den ene Ere er den
anden værd. Hvis J synes, at der er en Hals
for meget her paa denne Halvø, saa befaal, og jeg
flører den gratis over paa vedkommende.

fiesco.

Et høfligt Dyr! Det vil tafke med fremmede
folks Halse.

Moren.

Man tager ikke imod Foræringer, Herre. Folk
som jeg har ogsaa Ere i Livet.

fiesco.

Er det Snigmorderære?

Moren.

Den er vist paalideligere end de ørlige folks.
De bryde deres Eder til Vorherre; vi holde
punktligt vore Eder til Djævelen.

fiesco.

Du er en komisk Gavty.

Moren.

Det glæder mig, at J synes om mig. Sæt
mig paa Prøve, og J vil lære en Mand at
kjende, som kan sin Kunst til Gavns. Forlang,
hvad J vil. Jeg kan vise jer et Vidnesbyrd fra

Fiesco.

Hvert eneste Gavtyvelag, lige fra det højeste til
det laveste.

Fiesco.

Nej, vil man se! (Sætter sig.) Gavtyve har altsaa
ogsaa Love og Rang! Lad mig høre noget om
de laveste.

Moren.

Sy, naadige Herre, det er de Langfingredes
foragtelige Hør. Et elendigt Haandværk, som ikke
frembringer nogen stor Månd; det har kun Ris
og Forbedringshus til Maal og fører i det højeste
— til Galgen.

Fiesco.

Et herligt Maal! Jeg er nysgjerrig efter at
fjende de bedre.

Moren.

Det er Spionerne og Agenterne. Vigtige
Herrer, hvem de store laaner Øre; dette skylder de
deres Alvidenhed! De bide sig fast i Sjæle som
Blodigler, suge Giften ud af Hjærtet og spy den
ud til Autoriteterne.

Fiesco.

Det fjender jeg — videre!

Moren.

Saa kommer Banditerne, Giftblanderne
og alle dem, der trække det længe ud med deres
Offer og grieve det fra et Baghold. Det er ofte

fejge Kujoner, men dog Karle, som betale fanden
Cærepenge med deres arme Sjæl. Her gjør Ret-
færdigheden lidt extra; den lægger deres Krop paa
Stejle og sætter deres snedige Hoved paa Stage.
Det er det tredje Lav.

fiesco.

Men siig mig, naar kommer dit?

Moren.

Død og pine, naadige Herre. Det er netop
det fine ved det; jeg har gjennemgaaet dem alle.
Mit Geni sprang tidligt over alle Hegn. I Gaar
Aftes gjorde jeg mit Mesterstykke i det tredje Lav,
for en Time siden var jeg — en Stypper i
det fjerde.

fiesco.

Og det er?

Moren.

Det bestaar af Mænd, (heftig.) som føge deres
Mand inden for fire Vægge, hugge sig gjennem
Farer, gaa lige ind paa Livet af ham og ved
den første Hilsen spare ham Tækken for den anden.
Man falder dem, mellem os sagt, kun Helvedes
Extrapost. Naar Mefistofeles faar Lyft, behøver
han kun at vinke, saa faar han Stegen ganske varm.

fiesco.

Du er en forhærdet Synder. En saadan Karl
har jeg længe savnet. Giv mig din Haand. Jeg
vil beholde dig hos mig.

fiesco.

Moren.

Er det Alvor eller Spøg?

fiesco.

Ramme Alvor. Jeg giver dig tusend Sekiner
om Aaret.

Moren.

Top, Lavagna! Jeg er eders, og fanden i
Vold med Privatlivet! Brug mig til, hvad I vil!
Til jer Sporhund, jer Parforcehund, jer Ræv, jer
Slange, jer Kobler og Rakkerknægt! Til alle Kommis-
sioner, Herre, men for Guds Skyld ikke til nogen
ærlig — saa er jeg saa plump som en Træklods.

fiesco.

Vær du rolig! Naar jeg forører et Lam
bort, lader jeg ikke en Ulv overlevere det. Gaa
nu strax i Morgen omkring i Genua og søger at
faa at vide, hvorledes den politiske Stemning er!
Søg at udforske, hvad man tænker om Regeringen
og hvisker om Slægten Doria; faa tillige at vide,
hvad mine Medborgere mene om mit Slaraffenliv
og min Elskovsroman! Os Vin ud over deres
Hjørner, til deres Hjærtensmeninger løbe over!
Her har du Penge, lad Silkehandlerne faa nogle
af dem!

Moren

(er betenkligt paa ham).

Herre —

Schiller.

fiesco.

Du behøver ikke at være bange. Det er ikke noget ørligt. — Gaa! Kald hele din Bande til Hjælp! Jeg vil have Efterretninger fra dig i Morgen.

(Han går.)

Moren

(følger ham).

Stol paa mig! Nu er Klokkens fire. I Morgen Klokkens otte har I hørt alt det nye, som kan rummes i to Gange halvfjerdstidstyve Øren.

Tiende Scene.

Værelse hos Verrina.

Bertha (ligger paa en Sofa og støtter sit hoved med haanden). Verrina træder mørk ind.

Bertha

(forstørret, springer op).

Store Gud! Der er han.

Verrina

(bliver staende, ser forundret paa hende).

Bliver min Datter bange for sin Fader?

Bertha.

Fly! Lad mig fly! De er skæffelig, Fader!

Giesco.

Verrina.

Og det synes mit eneste Barn?

Bertha

(med et tungt Blif paa ham).

Nej! De maa have en Datter til!

Verrina.

Tynger min Kjærlighed for tungt paa dig?

Bertha.

Ja, den knuser mig, Fader.

Verrina.

Hvad skal det sige? Hvad er det for en Modtagelse, min Datter? Naar jeg ellers kom hjem, og der laa bjærgtunge Byrder paa mit Hjærtte, saa sprang Bertha mig i Nøde, og Bertha lo, til jeg ikke følte Tyngden længer. Kom, omfavn mig, min Datter! Mit Hjærtte, som stivner af Kulde ved Fædrelandets Dødsleje, skal atter blive varmt ved dit glødende Bryst. Jeg har i Dag holdt Afregning med al Livets Glæde, og (meget tungt) jeg har fun dig tilbage.

Bertha

(ser paa ham med et drælende Blif).

Min ulykkelige Fader!

Verrina

(omfavner hende beflæmt).

Bertha! Mit eneste Barn! Bertha, mit sidste

Schiller.

Haab! — Det er ude med Genuas frihed! — Jeg
har opgivet Fiesco — (Det han omfavner hende heftigere,
mellem Tænderne:) Gaa du hen og bliv Skjøge!

Bertha
(river sig løs).

Store Gud! De veed? —

Verrina
(bævende).

Hvad?

Bertha.

Min jomfruelige Ære —

Verrina
(rasende).

Hvad?

Bertha.

I Nat —

Verrina
(som en vandtigg).

Hvad?

Bertha.

Vold!

(Synes om ved Sofaen.)

Verrina

(efter en lang, frækkelig Pavse, med tonløs Røst).

Endnu et Aandedrag, min Datter — det sidste

(Med hul, brudt Røst.) Hvem?

Siesco.

Bertha.

Ve mig! O, denne ligblege Vrede! Hjælp
mig, Gud, han stammer og sjælver!

Verrina.

Det veed jeg ikke noget af — min Datter! —
Hvem?

Bertha.

Rolig! Rolig! Min bedste, kjæreste Fader!

Verrina.

for Guds Skyld! — Hvem?
(Vil knæle for hende).

Bertha.

En mæsteret Person.

Verrina

(træder tilbage, efter at have tænkt sig om i stor Sindsbevægelse).

Nej! Det er umuligt! Den Tanke kommer ikke
fra Gud. (er stræffeligt.) Gamle Tosse, som om al Gift
kun blev udspyret af een og samme Øgle! (Mere fættet.)
Var han omtrent saa høj som jeg eller mindre?

Bertha.

Mindre.

Verrina

(hurtigt).

Hvordan var Haaret? Sort? Krøllet?

Bertha.

Kulsort og krøllet.

Schiller.

Verrina

(fjærner sig vallende fra hende).

Ø Gud! Mit Hoved! mit Hoved! — Hvor-
ledes var hans Stemme?

Bertha.

Barf — dyb!

Verrina

(heftig).

Hvilken Farve? — Nej, jeg vil ikke høre mere!
— Hvad farve havde hans Kappe?

Bertha.

Jeg synes, den var grøn.

Verrina

(Skjuler Ansigtet i sine Hænder og sætter sig paa Sofoen).

Vær rolig! Det er kun lidt Svimmelhed, min
Datter!

(Gader Hænderne synke, er ligbleg.)

Bertha

(vridter sine Hænder).

Barmhjertige Himmel! Han ligner jo slet ikke
min Fader mere.

Verrina

(efter en Pavie, med bitter Latter).

Det er rigtigt, det er rigtigt, fejge Verrina! —
At Skurken gjorde Indgreb i Lovenes Helligdom —
den Udæskning var dig for mat! — Skurken maatte

Flesco.

gjøre Indgreb i dit Blods Helligdom. — (Springer op.)
Hurtigt! Kald paa Nicolo — — han skal komme
med Bly og Krudt — nej, vent, vent! der er
noget andet — noget bedre! — Hent mit Sværd,
bed et Fadervor! (Lægger haanden paa sin Pande.) Hvad er
det, jeg vil?

Bertha.

De gjør mig ganske øngstelig, Fader.

Verrina.

Kom, sæt dig her ved Siden af mig. (Med Eftertryk.)
Bertha, fortæl mig — Bertha, hvad var det, hin
hvidhaarede Romer gjorde, da man ogsaa — hvad
skal jeg kalde det? — da man ogsaa fandt
hans Datter saa net? Hør, Bertha, hvad sagde
Virginius til sin vanærede Datter?

Bertha

(gyfende).

Jeg ved ikke, hvad han sagde.

Verrina.

Tosede Pige! — Han sagde ingen Ting!
(Fører pludselig op og griber et Sværd.) Han greb en Dolk —

Bertha

(kaster sig forstrækket om hans Hals).

Store Gud, hvad vil De gjøre?

Verrina

(kaster Sværdet fra sig).

Nej, endnu er der Retfærdighed i Genua!

Ellerste Scene.

Sacco. Calcagno. De forrige.

Calcagno.

Gjør dig hurtigt færdig, Verrina! I Dag begynder Republikens Valguge. Vi maa tidligt hen i Signoriaen og vælge de nye Senatorer. Gaderne myldrer af Mennesker. Hele Adelen strømmer til Raadhuset. Du ledsager os da (*spott*) for at se vor friheds Triumph?

Sacco.

Der ligger et Sværd, Verrina ser rasende ud, og Bertha har røde Øjne!

Calcagno.

Ja, du har Ret, Sacco — her maa være sket en Ulykke.

Verrina

(stiller to Stole hen til dem).

Sæt jer!

Sacco.

Min Ven, du gjør os bange.

Calcagno.

Saaledes har jeg aldrig set dig før, kjære Ven. Hvis ikke Bertha græd, vilde jeg spørge, om det er Genua, der gaar til Grunde.

Verrina

(vildt).

Til Grunde! Sæt jer!

fiesco.

Calcagno

(forstørret, idet de begge sætte sig).

Menneske, jeg besværger dig!

Verrina.

Hør efter!

Calcagno.

Jeg faar en Anelse, Sacco!

Verrina.

Gnuesere! — I veed begge, hvor gammelt mit Navn er. Eders Aner har baaret mine Aners Slæb. Mine Fædre kæmpede i Statens Slag. Min Slægts Kvinder var Mønstre for Gnueserinderne. Ære var vor eneste Kapital og gif i Arv fra Fader til Søn — eller veed nogen maaßke noget andet?

Sacco.

Nej!

Calcagno.

Saa sandt Gud er til, nej!

Verrina.

Jeg er den sidste af min Slægt. Min Hustru er død. Denne Datter er det eneste, hun har efterladt mig. Gnuesere, I har været Vidne til, hvorledes jeg har opdraget hende. Kan nogen klage over, at jeg har forsømt Bertha?

Calcagno.

Din Datter er mønsterværdig opdraget.

Schiller.

Verrina.

Mine Venner, jeg er en gammel Mand. Naar jeg mistet hende, kan jeg ikke haabe at faa nogen mere. Med hende dør Mindet om mig! — Jeg har mistet hende! Min Slægt er fjendet!

Begge
(græbne).

Det forbyde Gud!

(Bertha vælter sig jamrende paa Sofaen.)

Verrina.

Nej, du maa ikke fortvivle, min Datter. Disse Mænd er tapre og gode. Naar de græde over dig, saa vil en eller anden komme til at bløde. — J maa ikke se forundrede ud! (Langsomt, med Vægt.) Den, der underkuer Genua, kan vel ogsaa underkue en Pige!

Begge
(fare op og sidde Stolene tilbage).

Gianettino Doria!

Bertha
(med et Skrig).

Styrt sammen over mig, Mure! — Scipio!

Tolvte Scene.

Bourgognino. De forrige.

Bourgognino
(ophidset).

Spring og dans, min Pige! Jeg har et glæde-

Fiesco.

ligt Budskab! — Edle Verrina, min Lykke heror
paa Dem! Jeg har længe elset Deres Datter,
men aldrig vovet at bede om hendes Haand, fordi
hele min Formue var ude paa det usikre Hav, paa
Vejen hertil fra Coromandelkysten. I dette Øjeblik
er mine Skibe i Færd med at flyve ind i Havnene
i god Behold, og man figer, at de bringe umaade-
lige Skatte med. Jeg er en rig Mand. Skjænk
mig Bertha; jeg skal gjøre hende lykkelig.

(Bertha indhyllet sit Ansigt i et Søst. Lang Pavse).

Verrina

(langsamt og med Eftertryk).

Unge Mand, har De Lust til at kaste Deres
Hjærté i en Mudderpøl?

Bourgognino

(griber sit Sværd, men trækker pludselig Haanden tilbage).

Det var hendes Fader, der sagde det —

Verrina.

Det figer enhver Skurk i Italien. Tager De
til Takke med Levningerne fra andre Folks Gæstebud?

Bourgognino.

Gør mig ikke vanvittig, gamle Mand?

Calcagno.

Bourgognino, den gamle Mand taler Sandhed.

Schiller.

Bourgognino

(opfarende, idet han skyter hen imod Bertha).

Taler han Sandhed? Skulde det være en
Skjøge, der har narret mig?

Calcagno.

Tal ikke saaledes, Bourgognino. Pigen er
ren som en Engel.

Bourgognino

(staar forbavset stille).

Saa sandt jeg ønsker at blive salig: ren og
væreret tillige, det forstaaer jeg ikke. — De se
paa hverandre og sige ingen Ting! Der er
en eller anden uhørt Misgjerning, som de ikke kan
faa over deres bævende Læber. Jeg besværger
jer! Hild ikke min fornuft i Snarer! Er hun
ren? Hvem siger, at hun er ren?

Verrina.

Min Datter er ikke skyldig.

Bourgognino.

Der er altsaa øvet Vold imod hende! (Tager
Sværdet op fra Gulvet.) Genuesere! Ved alle Synder under
Solen, hvor — hvor er Røveren?

Verrina.

Netop paa samme Sted, hvor du træffer
Genuas Tyr. —

(Bourgognino staar stiv af forfærdelse. Verrina gaar tankefuld frem og til-
bage, saa standser han.)

Verrina.

Hvis jeg forstaar dit Vink, evige Forsyn, saa
vil du befri Genua ved min Datter! (Han træder hen til
hende, idet han langsomt tager Sørgefloret af sin Arm, og siger derpaa højtideligt.)
Ingen Straale af Dagens Lys skal falde paa disse
Kinder, før en Dorias Hjærteblood har bortvasket
denne Plet paa din Wrel. Saa længe — skal du
være blind!

(Han kaster floret over hende.)
(Pavse. De andre betragte ham i Cavshed og forvirring.)

Verrina

(højtideligere, idet han lægger sin Haand paa Berthas Hoved).

Forbandet være den Luft, som omvifter dig!
Forbandet den Søvn, som kvæger dig! Forbandet
hvert menneskeligt Spor, som er dig velkommen i
din Elendighed! Gaa ned i den dybeste Hvælving
i mit Hus! Klynk, hyl, lam Tidens Flugt med din
Kval! (Idet han af og til griser, vedbliver han.) Dit Liv skal
være som den døende Orms krampagtige Vrid-
ninger — den haardnakkede, tilintetgjørende Kamp
mellem Væren og Ikke-Væren! — Denne forbandelse
skal hvile paa dig, til Gianettino har udrallest sit
sidste Alandedrag! — Hvis ikke, saa kan du slæbe
den med dig omkring i Evigheden, indtil man
finder ud af, hvor denne Rings to Ender gribes
ind i hinanden.

(Lang Pavse. Forfærdelse i alle Anfligter. Verrina ser fast og gjennem-
borende paa hver enkelt.)

Bourgognino.

Ravnesfader! Hvad har du gjort? Hvorfor

udslynger du denne forfærdelige forbandelse mod
din stakkels skyldfri Datter?

Verrina.

Ja, ikke sandt — det er strækkeligt, min kjær-
lige Bejler! (med Eftertryk.) Hvem af jer vil endnu
snakke om Koldblodigbed og Øpsættelse? Genuas
Lod er faldet paa Bertha, mit Faderhjærté er givet
min Borgerpligt i Vold. Hvem af os er nu Kryster
nok til at forhale Genuas frelse, naar han veed,
at dette skyldfri Lam betaler hans Fejghed med
uendelig Sorg? — Ved Gud, det var ikke en Mars
Snaø — Jeg har svoret en Ed og vil ikke have
Medynk med mit Barn, før en Doria vælter sig
paa Jorden i Krampetrækninger, selv om jeg skulle
udtænke raffinerede Kvaler som en Bøddel, selv
om jeg skulle knuse dette uskyldige Lam paa en
barbarisk Pinebænk. De sjælve — blege som
Spøgelser betragte de mig gysende. — Endnu en
Gang, Scipio, jeg gjemmer hende som Gidsel for
dit Tyrannmord. Ved denne kjære Traad holder
jeg dig, mig selv, eder alle bundne til eders Pligt.
Genuas Despot maa falde, eller Pigen gaar til
Grunde. Jeg falder ikke min Ed tilbage.

Bourgognino

(lægger sig for Berthas fod).

Og han skal falde — falde for Genua, som
en Offertyr! Saa sandt som jeg skal bore dette

Giesco.

Sværd i Dorias Hjørte, saa sandt vil jeg trykke
Brudgomskysset paa dine Læber.

(Rejser sig.)

Verrina.

Det er det første Par, hvis forbund Furierne
indvie. Giv hinanden Haanden! Vil du børe dit
Sværd i Dorias Hjørte? Tag hende, hun er din!

Calcagno

(knæler).

Her knæler en anden Genueser og lægger sit
frygtelige Staal for den uskyldige Piges fod. Gid
Calcagno ikke maa finde Vejen til Himlen, hvis
hans Sværd ikke finder Vejen til Dorias Hjørte!

(Rejser sig.)

Sacco.

Sidst, men ikke mindre bestemt, knæler Raphael
Sacco. Hvis dette blanke Sværd ikke aabner Berthas
Fængsel, saa skal den hønhsørende Herre lukke sit
Øre for min sidste Bøn.

(Rejser sig.)

Verrina

(frejdigere).

Genua takker jer gjennem mig, mine Venner!
Gaa nu, min Datter! Glæd dig ved at være
Fædrelandets store Offer!

Schiller.

Bourgognino
(omfavner hende, idet hun gaar).

Gaa saa! Stol paa Gud og Bourgognino
Bertha og Genua skal være fri paa een og
samme Dag.

(Bertha gaar.)

Trettende Scene.

De forrige (uden Bertha).

Calcagno.

Endnu eet Ord, Genuesere, før vi gaa videre!

Verrina.

Jeg gætter, hvad du mener.

Calcagno.

Er fire Patrioter nok til at styrte Tyranniets
mægtige Hydra? Blive vi ikke nødte til at ophidse
Pøbelen og drage Adelen over paa vort Parti?

Verrina.

Jeg forstaar dig. Hør altsaa: Jeg har allerede
for længere Tid siden lejet en Maler, der ødsler
al sin Kunst paa at male Appius Claudius' fald
med friske, straalende Farver. Fiesco tilbeder Kunsten
og ynder at se Fremstillinger af slige ophøjede
Scener. Vi bringe Maleriet til hans Palads og
er til Stede, naar han betrakter det. Maaske kan

Giesco.

Synt af det kalde hans Genius til Live igjen —
maaske —

Bourgognino.

Aa, blæse med ham! Helden vil have faren
fordoblet og ikke Hjælpernes Amtal! Jeg har længe
følt noget i mit Bryst, som intet kunde mætte. —
Hvad det var, har jeg nu pludselig facet at vide.
(Idet han springer stolt op.) Ned med Tyrannen!

(Tæppet falder).

Anden Aft.

Forhal i Giescos Palads.

Første Scene.

Leonore. Arabella.

Arabella.

Nej, siger jeg. De saa fejl. Det er Skinsygen,
der giver Dem de hadske Øjne.

Leonore.

Det var Julia, som hun gaar og staar. Det
kan ikke nytte, du siger mig imod. Min Silhouette
hang i et himmelblaat Baand; dette var ildrødt
og varet. Min Skæbne er afgjort.

Schiller.

Anden Scene.

De forrige. Julia.

Julia

(træder affæsteret ind).

Greven har tilbudt mig at se Toget til Raad-huset herfra. Men Tiden vil vist falde mig lang. Vil De underholde mig, til Chokoladen er færdig, frue?

(Bella gaar, men kommer strax igjen.)

Leonore.

Befaler De, at jeg skal indbyde andre?

Julia.

Smagløst! Som om jeg var nødt til at søge andre her? De skal adsprede mig, fruel! (Det hun gaar selvhægligt frem og tilbage.) Hvis De kan, frue, — thi jeg har intet at forsømme.

Arabella

(ondstabsfuldt).

Des mere har denne kostbare sorte, vatrede Silke at forsømme, Signora. Betenk dog, hvor grusomt det er at narre de unge Læsbes Kifferter for denne sjønne Prise! Ja, og saa Perlernes funklende Spil, som næsten gjør ondt i Øjnene. — Ved den almæglige Gud, De har jo udplyndret hele Havet!

Julia

(foran et Spejl).

Det er vel noget sjældent for hende, Jomfru!

Men hør en Gang, Jomfru, har hendes Herlæb ogsaa fæstet hendes Tunge? Det er charmant, frue, at De lader Tjenestefolk komplimentere Deres Gjæster.

Leonore.

Det er en Ulykke for mig, Signora, at min Stemning formindsker Glæden over Deres Besøg.

Julia.

Det er en styg Uvane, som gjør Dem fejtet og dum. Hurtig, livlig og vittig skal man være! Det er ikke den rigtige Maade at knytte Deres Mand til Dem.

Leonore.

Jeg hjælder kun een Maade, Fru Grevinde. Lad Deres Udvej kun være et sympathetisk Middel!

Julia
(uden at ønse det).

Men hvorledes er det dog, De ser ud, frue? Hj! De maa gjøre noget mere for Deres Legeme. Tag Deres Tilflugt til Kunsten paa de Steder, hvor Naturen har behandlet Dem stedmoderligt! Smør lidt farve paa Kinderne, Lidenskaben gjør dem sygelige! Stakkels Væsen! I den Tilstand vil Deres Ansigt aldrig finde nogen Kjøber.

Leonore
(muntert til Bella).

Omfst mig til Lykke, Pige! Jeg kan umuligt

have mistet min Fiesco, eller der er intet tabt ved,
at jeg har mistet ham.

(Chocoladen bringes ind. Bella serverer den.)

Julia.

De mumlede noget om at miste! Men, min
Gud, hvor kunde De komme paa det tragiske Ind-
fald at tage Fiesco? — Hvorfor vilde De op paa
denne Højde, mit Barn, hvor De nødvendigvis
maa ses, maa sammenligne med andre? Hør,
min Skat, den, der kobleder Dem sammen med
Fiesco, var paa min Ere en Gavtyv eller en
Tosse. (Tager medlidende hendes haand.) Mit kjære Barn,
den Mand, som er velkommen i det gode Selskabs
Assembleer, kunde aldrig være et Parti for dig.

(Hun tager en Kop.)

Leonore

(idet hun ser smilende paa Arabella).

Eller han vilde ikke bryde sig om at være
velkommen i dette gode Selskab.

Julia.

Greven er en stolt Stikkelse — han er be-
leven, han har Smag. Greven har Temperament,
Liv. Han løsriver sig fra den fineste Kreds, opildnet
som han er. Saa kommer han hjem. Hustruen
byder ham velkommen med en hverdagsagtig Omhed,
slukker hans Ild med et klamt Kys, er saa
økonomisk med sine Kjærttegn som en Værtinde lige
over for en Kostgænger. Den stakkels Eggemand!

Hist smiler et blomstrende Ideal til ham — her
væmmes han ved vranten følsomhed! For Guds
Skyld, Signora, tror De ikke, han mister sin forstand,
eller hvad mør han vælger?

Leonore

(bringer hende en Kop).

Dem, frue — naar han har mistet sin forstand.

Julia.

Det er godt! Lad dette Stik ramme dit eget
Hjærtel Skjælv for denne Spot; men røm,
før du skjælver!

Leonore.

Kjender De ogsaa det, Signora? Ja, hvorfor
ikke? Det er jo et Toilettekneb.

Julia.

Nej, se dog bare! Man maa gjøre den lille
vred, naar man vil have en Gnist af Vid ud af
hende. Naa, nu kan det være nok for Øjeblikket.
Det var Spøg, frue! Giv mig Deres Haand til
Forsoning.

Leonore

(giver hende haanden med et meget sigende Blif).

Grevinde Imperiali min Vrede skal ikke for-
styrre Deres Ro.

Julia.

De er ædelmodig! Men skalde ikke ogsaa jeg
kunne være det, Fru Grevinde? (Langsomt og lugende.)

Naar jeg har en Persons Billede hos mig, følger
saa ikke deraf, at Originalen er mig kjær? Eller
hvad mener De?

Leonore
(rødmer, forvirret).

Hvad siger De? Jeg haaber, at det er for
raast en Slutning.

Julia.

Det tror jeg med. Hjærtet falder aldrig
Sanserne til Hjælp. Sand Kjærlighed forskanser
sig ikke bag et Smykke.

Leonore.

Store Gud, hvorledes kommer De til denne
Sandhed?

Julia.

Det er af Medlidenhed, kun af Medlidenhed —
for ser De, det omvendte er ogsaa sandt — og
De har Deres fiesco endnu.

(Hun giver hende hendes Silhouette og ler ondskabsfuldt.)

Leonore
(farer forbittret op).

Er det min Silhouette? Har han givet Dem
den? (Kaster sig smertelig paa en Stol.) Af, den stemme Mand!

Julia
(triumferende).

Har jeg saa gjengjældt Deres Spydighed?
Hvad? Har De ikke flere Naalestik rede, frue?

Fiesco.

(Raaber ud.) **Lad** Vognen føøre frem! Mit Verinde er besørget. (Til Leonore, idet hun tager hende under Hagen.) **Trof** Dem, mit Barn; han gav mig Silhouetten i et Anfald af Vanvid.

(Gaar.)

Tredje Scene.

Calcagno (kommer).

Calcagno.

Grevinde Imperiali gif herfra i en ophidset Tilstand, og De er ogsaa bevæget, Madonna!

Leonore

(smerteligt).

Nej, det har man aldrig set Mage til!

Calcagno.

Himmel og Jord! De græder da vel ikke?

Leonore.

En Ven af den umenneskelige! — Vort! Jeg vil ikke se Dem.

Calcagno.

Hvem er den umenneskelige, De taler om?

Leonore.

Min Mand! — Eller rettere sagt — Fiesco.

Schiller.

Calcagno.

Hvad siger De?

Leonore.

Aa, det er kun en Skurkestreg, som er almindelig
for jer Mænd.

Calcagno

(griber heftigt hendes Haand).

Vaadige Frue, jeg har Hjærte for Dyden,
naar den græder.

Leonore

(alvorligt).

De er en Mand — De har ikke Hjærte for mig.

Calcagno.

Jo, netop — mit Hjærte er opfyldt af Dem —
gid De vidste, hvor højt, hvor uendelig højt —

Leonore.

Menneske, du lyver — du forsikrer, før du
handler.

Calcagno.

Jeg sværger —

Leonore.

En Mened! Hold op! J trætte Guds Griffel,
der skriver dem op. J Mænd! Hvis eders Eder
blev til lige saa mange Djævle, saa kunde de løbe
Storm imod Himlen og bortføre Lysets Engle som
Fanger.

Siesco.

Calcagno.

De fantaserer, fru Grevinde! Deres forbrelse gjør Dem uretfærdig. Skal hele Kjønnet staa til Ansvar for den enkeltes forbrydelse?

Leonore

(ser forundret paa ham).

Menneske! Jeg har tilbedt Kjønnet i den enkelte, skal jeg saa ikke have Lov til at affy det i ham?

Calcagno.

Gjør et forsøg, fru Grevinde! — Første Gang har De ikke givet Deres Hjærtet til den rigtige. — Jeg veed et Sted, hvor det vilde være vel forvaret.

Leonore.

J kan lyve Skaberen ud af hans Verden. — Jeg vil ikke høre mere.

Calcagno.

Denne Fordommelse skulde De endnu i Dag tilbagetalde i mine Arme.

Leonore

(opmærksom).

Tal helt ud! J dine?

Calcagno.

J mine Arme, der aabne sig for at modtage en forladt Kvinder og holde hende stadesløs for den Kjærlighed, hun har mistet.

Schiller.

Leonore

(betragter ham med et smiligt Blif).

Kjærlighed?

Calcagno

(knæler med Lidenslab).

Ja, nu er det sagt. Kjærlighed, Madonna!
Min Skæbne hviler paa Deres Læber. Hvis min
Lidenslab er en Synd, saa lad Dyd og Last flyde
sammen og Himmel og Helvede smelte sammen til
een Fordommelse.

Leonore

(træder tilbage med Vrede og Højked).

Det var det, din Deltagelse gif ud paa, du
Hylle! — Med eet Knæfald forraader du Venstlab
og Kjærlighed? Bort fra mig for stedse! Ufflyelige
Kjøn! Hidtil troede jeg, at du kun bedrog Kvinder;
jeg har aldrig vidst, at du ogsaa var forræder
mod dig selv.

Calcagno

(rejser sig forlegen).

Naadige frue —

Leonore.

Det er ikke nok, at han har brudt Tillidens
hellige Segl; denne Hylle udaander ogsaa Pest
mod Dydens rene Spejl, og han vil ogsaa give
mig uskyldige Undervisning i at bryde Eder.

Calcagno

(hurtigt).

Det er ikke Dem, der bryder Eder, Madonna.

Fiesco.

Leonore.

Jeg forstaar dig. Du vilde have, at min
Vrede skulde bestikke min følelse, ikke sandt? Du
vidste ikke (højtideligt.), at den ophøjede Ulykke, at et
Kvindehjerte brister for Fiescos Skyld, er
no^t til at adle det. Gaal Fiescos Skjændsel faar
ikke en Calcagno til at stige i mine Øjne, men
Menneskeheden til at synke.

(Gaar.)

Calcagno

(er forvirret efter hende, saa gaar han, idet han staar sig for Panden og
udbryder).

Dumrian!

Hjerde Scene.

Moren. Fiesco.

Fiesco.

Hvem var det?

Moren.

Marchese Calcagno.

Fiesco.

Der ligger et Kommetørklæde paa Sofaen.
Min Hustru har været her.

Moren.

Jeg mødte hende. Hun var meget ophidset.

Schiller.

Fiesco.

Dette Kommetørklæde er fugtigt. (Stifter det til sig.)
Calcagno! Leonore ophidset! (Efter at have betænkt sig lidt,
til Moren.) I Aften spørger jeg dig om, hvad der
er sket her.

Moren.

Jomfru Bella kan godt lide at høre, at hun
er blond. I skal faa Svar.

Fiesco.

Der er gaaet tredive Timer. Har du udført
dit Hverv?

Moren.

Paa en Pris, Herre.

Fiesco

(sætter sig).

Naa, hvorledes gaar saa Snakken om Doria
og den nuværende Regering?

Moren.

Uh, paa en ganske affyelig Melodi. Ordet
„Doria“ alene faar dem til at ryste, som om de
havde feber. Gianettino kan de ikke for deres Død
fordrage. Alle knurre. De sige, at franskændene
har været Genuas Rotter. Dem har Hankatten
Doria ædt, og nu tager han til Taffe med Musene.

fiesco.

fiesco.

Det er maaſſe sandt. — Naa, kjendte de ikke en
Hund, som kunde faa Krammet paa den Kat?

Moren

(muntert).

Byen mumler vidt og bredt om en vis — en
vis — naada! Mon jeg virkelig skulde have glemt
Navnet?

fiesco

(rejser sig).

Fæ! Det er lige saa let at huske, som det har
vøret vanskeligt at ſkabe. Er der mere end det
ene i Genua?

Moren.

Lige saa lidt, som der er to Grever af Lavagna.

fiesco

(ſætter fig.).

Ta, det vil ſige noget! Hvad hvifter man om
hans lyftige Liv?

Moren

(ſer paa ham med store Øjne).

Hør, Grev Lavagna! Genua maa have store
Tanker om jer. Man kan ikke faa det i ſit Hoved,
at en fornem Kavaler — der er begavet og talent-
fuld — staar i ſin fulde Kraft og har Indſlydſelſe —
ejer fire Millioner Pund — har Fyrſteblod i ſine
Aarer — en Kavaler som fiesco, hvem alle Hjærter
vilde flyve i Møde ved førſte Vin! — —

Schiller.

fiesco

(vender sig bort med foragt).

At man skal høre det af en Skurk —

Moren.

At Genuas store Mand sover under Genuas
store Falz. Mange beklage, mange spotte, de
fleste fordømme jer. Alle beklage Staten, fordi
den har mistet jer. En Jesuit paastod at have
lugtet, at der var en Ræv i faarepelsen.

fiesco.

Den ene Ræv lugter den anden. — Hvad
figer man til mit Eventyr med Grevinde Imperiali.

Moren.

Det skal jeg nok lade være med at gjentage.

fiesco.

Ud med Sproget! Jo galere, des bedre! Hvad
mumler man?

Moren.

Man mumler ikke. I alle Kaffehuse, Billard-
stuer, Gjæstgivergaarde, paa Promenaderne — paa
Torvet — paa Børzen raaber man højt —

fiesco.

Hvad? Jeg befaler dig at tale.

fiesco.

Moren

(idet han trækker sig tilbage).

At J er en Nar!

fiesco.

Det er godt! Her har du en Sekin for det
Budskab. Narrehuen har jeg taget paa for at faa
disse Genuesere til at le; jeg skal lade mig kron-
rage, saa de lave Drængebilleder af mig. Hvad
sagde Silkehandlerne til mine Gaver?

Moren

(pudfigt).

Nar, de anstillede sig som stakkels dødsdømte
Syndere —

fiesco.

Nar? Er du gal, Knægt?

Moren.

Undskyld, jeg vilde gjørne have flere Sekiner.

fiesco

(ter og giver ham en).

Naa, som dødsdømte Syndere —

Moren.

— der har lagt Hovedet paa Blokken og nu høre,
at de faa Pardon. De er eders med Liv og Sjæl.

fiesco.

Det glæder mig. Det er dem, der gjør Ud-slaget hos Pøbelen i Genua.

Moren.

De skulde have set det Oprin! Der manglede, fanden tage mig, kun lidt i, at jeg fik Smag for Højmodighed. De omfavnede mig, som om de var vanvittige, det var næsten, som om Pigerne havde forgabet sig i min Faders Farve, saa ivrigt kastede de sig over min Maaneformørkelse. Guldet er dog almægtigt, tænkte jeg. Det kan gjøre selv en Morian hvid.

fiesco.

Din Tanke var bedre end den Misbænk, hvori den er vojet. — De Ord, du har meddelt mig, er gode; kan man af dem slutte sig til Gjerninger?

Moren.

Som af Himlens Brummen til den løsbrydende Storm. Folk stikke Hovederne sammen, samle sig i Hobe, sige Hm! naar en fremmed smutter forbi. Der hersker en trykkende Lummerhede i hele Genua. — Dette Mismod hænger som et tungt Uvejr over Republikken — Kun et Vindstød, saa kommer der Hagel og Lyn.

fiesco.

Tys! Hvad er det for en underlig summende Lyd?

Fiesco.

Moren

(skynder sig hen til Vinduet).

Det er en Mængde Mennesker, der straalende
kommer ned fra Raadhuset.

Fiesco.

Der er Prokuratorvalg i Dag. Lad min Vogn
fjøre frem! Mødet kan umuligt være forbi allerede.
Jeg vil derop. Hvis det er gaaet lovligt til, kan
det umuligt være forbi allerede. — Kom med min
Kaarde og min Kappe! Hvor er min Orden?

Moren.

Den har jeg stjaaled og pantsat, Herre.

Fiesco.

Det glæder mig.

Moren.

Naa! Kommer De snart frem med min Gave?

Fiesco.

Er det, fordi du ikke ogsaa tog Kappen?

Moren.

Fordi jeg fandt Tyven.

Fiesco.

Larmen kommer herhen. Tys! Det er ikke
Bifaldsraab. (Hurtigt.) Luk Porten op i en fart! Jeg

har en Unelse. Doria er dumdrifstig. Staten svæver paa Afgrundens Rand. Jeg tør vædde om, at der har været Carm i Signoriaen.

Moren.

Hvad er det? De komme ned ad Balbigade — mange Tusende — Hellebarden funkle — Sværd — Halloj! Senatorerne — de komme herhen. —

Fiesco.

Det er jo Oprør! Skynd dig ned til dem! Nævn mit Navn! Se at faa dem til at styrte herhen! (Moren iles bort.) Hvad Myrens Fornuft mæj-sommeligt slæber til Bunke, det kan Tilfældets Vind samle i et Nu.

Femte Scene.

Fiesco. — Zenturione, Zibo, Usferato (storme ind i Værelset).

Zibo.

Hr. Greve, tilgiv, at vor Vrede driver os til komme herind uden at lade os melde.

Zenturione.

Jeg er bestæmmet, dødelig bestæmmet af Her-tugens Brodersøn i hele Signoriaens Paafsyn!

Fiesco.

Asferato.

Doria har besudlet den gyldne Bog, i hvilken
enhver genuesist Adelsmand er et Blad.

Zenturione.

Derfor er vi her. Hele Adelen er udfordret
i min Person. Hele Adelen maa tage Del i min
Hævn. Til at hævne min egen Ære vilde jeg
næppe fordré Hjælp!

Zibo.

Hele Adelen er udæsset i hans Person. Hele
Adelen maa spy Ild og Flammer!

Asferato.

Nationens Rettigheder er traadte under fødder.
Den republikanske Frihed har faaet et Dødsstød.

Fiesco.

De spønder min Nysgjerrighed.

Zibo.

Han var den ni og tyvende af Valgherrerne
og havde trukket en gylden Kugle til Prokurator-
valget. Der var samlet otte og tyve Stemmer.
Sjorten var for mig, lige saa mange for Comellino.
Dorias og hans manglede endnu —

Schiller.

Zenturione
(afbryder ham hurtigt).

— manglede endnu. Jeg stemte paa Zibo, Doria —
føl, hvor min Ere er krænket! — Doria —

Asferato
(afbryder ham).

Saadant noget har man ikke oplevet, saa længe
Oceanet har bølget om Genua.

Zenturione
(fortsætter hidtiligere).

Doria trak et Sværd frem, som han havde
baaret skjult under Kappen, gjennemborede min
Stemmeseddel med det og raabte til forsamlingen:

Zibo.

„Senatorer! Den gjælder ikke! Den er gjennem-
boret! Comellin er Prokurator!“

Zenturione.

„Comellin er Prokurator!“ og saa kastede han
sit Sværd paa Bordet.

Asferato.

Han raabte: „Den gjælder ikke!“ og kastede
sit Sværd paa Bordet.

Fiesco
(efter et Øjebliks Tavshed).

Hvad har De besluttet Dem til?

Fiesco.

Zenturione.

Republiken har faaet et Dødssted! — Hvad vi har besluttet?

Fiesco.

Zenturione, et Vindpust kan knække et Siv.
Til at splintre Ege kræves der en Storm. Jeg spørger, hvad De har besluttet.

Zibo.

Jeg skulde mene, at man maa spørge om, hvad Genua beslutter.

Fiesco.

Genua? Genua? Tal ikke om det! Det er mørkt, det brister, hvor De tager fat paa det. Gjør De Regning paa Patricierne? Er det maaske, fordi de stære Ansfigter og trække paa Skulderen, naar der er Tale om Statsager? Det har intet at sigel! Deres Hætemod er gjemt i levantiske Vareballer, deres Sjæle flagre øengsteligt omkring deres ostindiske flaade.

Zenturione.

De maa lære at flattre vore Patriciere højere!
Næppe var Dorias formastelige Bedrift udført, før nogle Hundrede af dem med sønderrevne Klæder ilede ud paa Torvet. Signoriaen splittedes ad.

Fiesco

(spott).

Som Duer flagre fra hverandre naar en Høg farer ind i Due slaget.

Zenturione

(heftig).

Nej, som Krudtsonder, naar en Lunte falder
ned imellem dem.

Zibo.

Folket er ogsaa ræsende — hvad formaar ikke
et anstuds Vildspin?

Fiesco

(let).

Den blinde, ubehjælpelige Kolos, der i Be-
gnydelsen gjør Carm med sine plumpe Knokler og
truer med at sluge høje og lave, alt med sit
gabende Svælg, og saa til sidst — snubler over en
Traad! Genuesere, det er forgjæves! Havbehersternes
Tid er forbi. Genua er ikke mere, hvad det har
været. Genua er nu stedt, som det uovervindelige
Rom var, den Gang da det som en fjerbold faldt i
den spædlemmede Dreng Oktavius' Raket. Genua
kan ikke være fri mere. Genua maa opildnes af
en Monark. Genua trænger til en Fyrste; hylde
De derfor Fusentasten Gianettino!

Zenturione

(opbrudsende).

Ja, naar de vrede Elementer blive forsonede,
og Nordpolen forener sig med Sydpolen. — Kom,
Kammerater!

Fiesco.

Nej, vent lidt! Bli! Hvad tænker Depaa, Zibo?

fiesco.

Žibо.

Paa intet eller paa en farce, som skal hedde
„Jordstjælvet“.

fiesco

(fører dem hen til en Statue).

Se paa denne Figur.

Ženturione.

Det er den florentinske Venus. Hvorfor skal
vi se paa den?

fiesco.

Ja, men synes De om den?

Žibо.

Ja, det skulde jeg mene. Ellers var vi daa-
lige Italienere. Men hvor gider De spørge om
det nu?

fiesco.

Jo. Rejs gjennem alle Verdensdele og udsg
blandt alle levende Kopier af den kvindelige Model
den mest vellykkede, i hvilken alle denne drømte
Skønhedsgudindes Hndigheder forene sig!

Žibо.

Og hvad har vi saa for vor Ulejlighed?

fiesco.

Saa vil De have overbevist Fantasien om, at
den er en Markstriger —

Schiller.

Zenturione
(utaalmodig).

Og hvad har vi vundet ved det?

fiesco.

Vi har vundet den gamle Proces, som Naturen
fører med Kunstnerne.

Zenturione
(hildig).

Og saa?

fiesco.

Saa? Saa? (Begynder at se.) Saa har De glemt
at se, at Genuas Frihed gaar til Grunde!
(Zenturione, Zibo og Asferato gaa.)

Sjette Scene.

fiesco.

(Carmen uden for Paladset tager til.)

fiesco.

Bravo! Bravo! Republikens Straataag staar
i flammer. Ilden har allerede taget fat i Huse
og Taarne. — Videre! Videre! Lad Branden blive
almindelig, og Vinden pibe skadefro over Øde-
læggelsen!

fiesco.

Syvende Scene.

Moren (kommer hurtigt). fiesco.

Moren.

Den ene Hob efter den anden!

fiesco.

Slaa Pørtfløjene paa vid Gab! Lad alle dem,
der har Ben at gaa paa, styrte ind!

Moren.

Republikanere! Republikanere! De trække deres
frihed under Naget og stønne som Lastdyr under
det aristokratiske Herredømme.

fiesco.

Det er nogle Narre, de, der tro, at fiesco af
Lavagna vil fortsætte, hvad fiesco af Lavagna
ikke har begyndt paa. Øpstanden kommer
som faldet; men Sammensværgelsen maa være
min. De storme op ad Trapperne.

Moren

(raaber ud).

Halløj! Halløj! De komme med Huset ind
ad Døren!

(folk storme ind. Døren bliver slaaet i Stykker.)

Schiller.

Ottende Scene.

Fiesco. Tolv Haandværkere.

Alle.

Hævn over Doria! Hævn over Gianettino.

Fiesco.

Far med Lempe, kjære Landsmænd! At J
gjør mig jer Oppartning paa denne Maade,
vidner om jert gode Hjerte. Men mine Øren er
for skrøbelige.

Alle

(heftigere).

Ned med Doria! Ned med Farbroder og
Brodersøn!

Fiesco

(tæller dem smilende).

Tolv er en anselig Hær —

Nogle.

Disse Doriaer maa væk! Staten maa have
en anden Regeringsform!

Første Haandværker.

De har kastet vore Fredsdommere ned ad
Trappen — vore Fredsdommere!

Andre.

Tænk dog bare, Lavagna, ned ad Trappen!
Da de gjorde Indsigelse ved Valgene.

Fiesco.

Alle.

Det bør ikke taales! Det maa ikke taales!

En tredje.

Han tager et Sværd med i Raadsforsam-
lingen —

Den første.

Ta, et Sværd! Tegnet paa Krig i fredens Hall!

Den anden.

Han møder i Senatet, klædt i Skarlagen og
ikke sort, som de andre Raadsherrer!

Den første.

Han kjører med otte Hingste gjennem vor
Hovedstad!

Alle.

Det er en Tyran! En forræder mod Landet
og Regeringen!

Den tredje.

Han har kjøbt to hundrede Tykkere af Kejseren
til sin Livvagt —

Den første.

Han benytter Udlændinge mod Fædrelandets
Børn! Tykkere mod Italienere! Soldater i Stedet
for Loven!

Alle.

Højsorræderi! Mytteri! Det bliver Genuas
Undergang!

Schiller.

Den første.

Han fører Republikens Vaaben paa sin Vogn!

Den anden.

Andreas' Statue staar midt i Signoriaens
Gaard!

Alle.

Slaa den i Stykker! Slaa baade Statuen og
Manden i tusend Stykker!

fiesco.

Genuesere! Hvorfor fortæller I mig alt dette?

Den første.

I skal ikke taale det! I skal sætte fodden paa
hans Nakke!

Den anden.

I er en klog Mand og maa ikke taale det.
I skal have Forstand for os alle.

Den første.

I er en bedre Adelsmand end han! I skal
lade ham høde for det!

fiesco.

Eders Tillid smigrer mig meget. Kan jeg
fortjene den ved Gjerninger?

Alle

(larmende).

Slaa ned! Styrt dem! frels os!

fiesco.

fiesco.

Men jeg maa vel nok sige jer et fornuftigt Ord?

Nogle.

Tal, Lavagna!

fiesco

(idet han sætter sig).

Genuesere! Der opstod en Gang en indre Strid i Dyrenes Rige, Partier kæmpede mod Partier, og en Slagterhund bemægtigede sig Tronen. Hunden, der var vant til at drive Slagtekvæget til Kniven, huserede hundst i Riget, bjæffede, bed og gnavede sit folks Ben. Nationen knurrede, de fjækkeste traadte sammen og kvalte den frygtelige Køter. Saa blen der holdt Rigsdag for at afgjøre det store Spørsgsmaal, hvilken Regering der er den lykkeligste. Stemmerne var delt i tre Partier. Genuesere, hvad vilde I have stemt for?

første Borger.

for Folket! Alle for Folket!

fiesco.

Folket vandt. Regeringen blev demokratist. Hver Borger afgav sin Stemme. Flertallet var det afgjørende. Der gif et Par Uger, saa erklærede Mennesket den nybagte fristat Krig. Man holdt Raad. Hesten, Løven, Tigeren, Bjørnen, Elefanten og Næshornet optraadte og brølede højt: „Til

Vaabben!" Saa kom Turen til de andre. Lammet, Haren, Hjorten, Wæslet, hele Insekternes Rige, hele Fuglenes og Fiskenes menneskesky Hær — de flynkede alle: „fred!“ Ser J. Genuesere, der var flere af de fejge end af de kamplystne, flere dumme end kluge. — Flertallet satte sin Vilje igjennem. Dyreriget strakte Vaaben, og Mennesket brandskattede dets Omraade. Dette Statsystem var altsaa forkastet! Genuesere, hvad kunde J nu have ønsket?

første og anden Borger.
Udvalg! Ja, Udvalg!

fiesco.

Denne Mening vandt Bifald! Statsagerne blev fordelt mellem flere Kamre. Ulve besorgede Finanserne, Ræve var deres Sekretærer. Duer ledede Kriminalretten, Tigre var Forligsmæglere, Bukke udjævnede Eggelabsprocesser. Harerne var Soldater, Løverne og Elefanterne passede paa Bagagen, Wæslet var Rigets Gesandt og Muldvarpen Overopsynsmand over Embedernes Administration. Genuesere, hvad venter J jer af denne vise Fordeling? — Den, som Ulven ikke sønderrev, blev narret af Ræven. Den, der undslap fra denne, ham snød Wæslets Dumhed. Tigeren dræbte de usyldige; Duen benaadede Tyve og Mordere, og til sidst, da Embederne blevne nedlagte, fandt Muldvarpen, at de alle var blevne dadelsfrit administrerede. — Dyrrene gjorde Oprør.

fiesco.

„Lad os vælge en Monark,” raahte de enstemmigt,
„en Monark, som har Klør og Hjærne og kun een
Mave!” — og de hyldede alle eet Overhoved —
eet, Genuesere! — Men (idet han med Højhed træder hen
imellem dem.) det var Løven!

All e

(Flappe i Hænderne og faste deres Huer i Vejret).

Bravo! Bravo! Det var klogt gjort!

Første Borger.

Genua skal gjøre det sammel! Genua har
allerede sin Mand dertil!

fiesco.

Jeg vil ikke vide, hvem det er. Gaa hjem!
Tænk paa Løven! (Borgerne gaa larmende.) Det gaar efter
Grafen. Folket og Senatet er imod Doria. Folket
og Senatet er for fiesco. — Hassan! Hassan!
Jeg maa benytte denne Stemning. — Hassan!
Hassan! — Jeg maa forsøge dette Had, øgge denne
Interessel — Kom, Hassan! Du Helvedes Bastard!
Hassan! Hassan!

Niende Scene.

Moren (kommer). fiesco.

Moren

(vildt).

Mine fodsaaler brænder endnu? Hvad er der
nu igjen?

Schiller.

fiesco.

Det, jeg befaler.

Moren

(smiligt).

Hvor skal jeg først løbe hen og hvor så?

fiesco.

Du skal være fri for at løbe denne Gang!
Du skal blive slæbt. Vær nu rede! Jeg udbasuner
dit Snigmord og overleverer dig bunden til Kriminal-
retten.

Moren

(træder tilbage).

Herre! — Det er imod Aftalen.

fiesco.

Vær du blot rolig! Det er kun Narrestreger.
I dette Øjeblik kommer det fremfor alt an paa,
at Gianettinos Anslag mod mit Liv bliver bekjendt.
Du kommer i forhør.

Moren.

Skal jeg saa tilstaa eller nægte?

fiesco.

Du skal nægte. Du bliver lagt paa Pine-
bænken. Du udholder den første Grad, Denne
Straf kan du skrive paa dit Snigmords Konto.
Ved den anden Grad tilstaa du.

Fiesco.

Moren

(ryster betænkeligt paa Hovedet).

Fanden er en Skjælm. De Herrer kunde jo beholde mig og lade mig radbrække bare for Løjer.

Fiesco.

Du slipper helt, det giver jeg dig mit Eresord paa. Jeg udbeder mig som Satisfaktion den Ret at bestemme din Straf, og saa benaader jeg dig i hele Republikens Paasyn.

Moren.

Naa, lad gaa. De rive mine Ledemod fra hinanden. Det gjør en højeligere.

Fiesco.

Rids mig nu hurtig i Armen med din Dolk, saa det bløder. — Jeg lader, som om jeg lige havde grebet dig paa ferk Gjerning. Det er godt! (Med et frigjældigt Skrig.) Mord! Mord! Mord! Besæt Udgangenel Laas Porten af!

(Han tager Moren i Kraven og slæber ham ud. Tjenere ile over Skuepladsen tilige med Leonore, Rosa og Arabella. Tjenere raabe: „Mord! Mord!” „Herten mydet,” osv.)

Tiende Scene.

Leonore, Rosa (komme forskrækkede ilende ind).

Leonore.

De raabte Mord! Mord! Støjen kom herfra!

Schiller.

Rosa.

Det er sikkert kun blind Alarm som vi hver
Dag har her i Genua.

Leonore.

De raabte Mord, og Folket mumlede tydeligt:
„Fiesco!“ — Elendige Bedragere! De vilde staane
mine Øjne; men mit Hjerte siger mig Sandheden.
Jl hurtigt efter dem, se, hvorledes det er sat, og
siig mig, hvor de slæber ham hen.

Rosa.

Sat Dem! Bella er allerede gaaet.

Leonore.

Bella skal se det sidste, brustne Blik i hans
Øje! Den lykkelige Bella! Ne mig, jeg er hans
Morderst! Hvis Fiesco havde funnet elste mig,
havde han aldrig styrtet sig ud i Verden, aldrig
udsat sig for Misundelsens Dolke! — Der er Bella!
Af Sted! Siig ikke noget, Bella!

Ellevte Scene.

De forrige. Bella.

Bella.

Greven lever og er uskadt. Jeg saa ham
galoppere igjennem Staden. Jeg har aldrig set

vor naadige Herre saa smuk. Hans Hingst praledede og jog med overmodig Hov Folkeskaren bort fra den fyrstelige Rytter. Han saa mig, da han red forbi, smilede naadigt, vinkede ad mig og kastede tre Kys herop. (Ondstabsfuldt.) Hvad skal jeg gjøre med dem, Signora?

Leonore
(i Ertæse).

Letfærdige Sladder! Bring ham dem tilbage.

Rosa.
Nu bliver De atter blussende rød!

Leonore.

Han faste sit Hjærte bort til Pigerne, og jeg sukker efter et Blik fra ham! — Af, Kvinder, Kvinder, hvor J er svage!

(De gaa).

Tolvte Scene.

J Andreas Dorias Palads.
Gianettino, Comellino (komme hurtigt).

Gianettino.

Lad dem brøle paa deres Frihed, som Løvinden
brøler efter sin Unge! Jeg bliver ved mit.

Comellino.

Men, naadige Herre —

Gianettino.

Gaa handen i Vold med jert Men, J, tre
Timer gamle Prokurator! Jeg viger ikke et Haars-
bred. Lad Genuas Taarne ryste paa Hovedet, og
det larmende Hav brumme nej dertil! Jeg frygter
ikke det Pak.

Comellino.

Det er rigtignok Pøbelen, som er det brændende
Ved; men Adelen puster til det. Hele Republikken,
baade Folket og Patricierne, er i Bevægelse.

Gianettino.

Saa staar jeg ligesom Nero paa Bjærget og
ser paa den morsomme Brand —

Comellino.

Indtil hele den oprørste Masse kaster sig i
Armen paa en Partimand, som er ørgjerrig nok
til at høste under Ødelæggelsen.

Gianettino.

Narrestreger! Narrestreger! Jeg kjender kun
een, som kunde blive frygtelig, og for ham er
der sørget.

Comellino.

Hans Højhed!

(Andreas kommer. De bukke begge dybt.)

Fiesco.

Andreas.

Signor Comellino! Min Broderdatter ønsker at
fjøre ud.

Comellino.

Jeg skal have den Vere at ledsgage hende.
(Saar).

Trettende Scene.

Andreas. Gianettino

Andreas.

Brodersøn! Jeg er meget misfornøjet med dig.

Gianettino.

Laan mig Ore, min høje farbroder.

Andreas.

Det laaner jeg den usleste Tigger i Genua,
naar han fortjener det, men aldrig en Skurk, selv
om det var min Brodersøn. Det er Naade nok,
at jeg optræder som farbroder lige over for dig;
du fortjente at have at bestille med Hertugen og
hans Signoria.

Gianettino.

Kun et Ord, naadigste Herre —

Andreas.

Hør, hvad du har gjort, og forsvar dig saa —
— du har ødelagt en Bygning, som jeg i et halvt

Aarhundrede møjsommeligt har sammenføjet — din
Farbroders Mausoleum, — hans eneste Pyramide — —
Genuesernes Kjærlighed! Den Letsindighed til-
giver Andreas dig.

Gianettino.

Min Farbroder og Hertug —

Andreas.

Afbryd mig ikke! Du har frænket Regeringens
skjønneste Kunstrækf, som jeg selv har hentet ned
fra Himlen til Genuerne, som har kostet mig saa
mange Nætter, saa mange Farer og saa meget
Blod. For hele Genuas Øjne har du besudlet min
førstelige Ere, fordi du ikke viste Agtelse for mit
Værk. For hvem skal det være helligt, naar en
Slægtning af mig foragter det? — Den Dumhed
tilgiver din Farbroder dig.

Gianettino

(fornærmet).

Naadigste Herre, De har opdraget mig til en
Gang at blive Genuas Hertug.

Andreas.

Ti! — Du er Højforræder imod Staten og
har saaret dens Livs Hjerte. Mørk dig det,
Dreng! Man maa underkaste sig! — Du troede,
at Hjorden var forladt, fordi Hyrden traadte tilbage
ved Aftentid efter sit Dagværk! Du trampede som

Gadedreng paa Lovene, fordi Andreas har hvidt
Haar, ikke sandt?

Gianettino

(trodsig).

Rolig, Hr. Hertug! I mine Aarer koger ogsaa
Andreas' Blod, som Frankrig har sjælvet for.

Andreas.

Ti, siger jeg dig. — Jeg er vant til, at Havet
lytter, naar jeg taler. — Du har spytet paa den
ophøjede Retfærdighed midt i dens eget Tempel.
Veed du, hvorledes man straffer det, Oprører? —
Svar nu!

(Gianettino slår Øjnene ned og tier.)

Andreas.

Ulykkelige Andreas! I dit eget Hjælte har
du udruet den Orm, der tører paa det gode, du
har udrettet. — Jeg byggede Genueserne et Hus,
som skulde trodse forgængeligheden, og faste selv
den første Brand — ham der — ind i det! Ubesindige,
du kan takke dette hvide Hoved, som vil stedes til
Hvile af en Slægning — du kan takke min urimelige
Kjærlighed for, at jeg ikke faste Oprørerens
Hoved ned til den krænkede Stat — fra Skafottet!

(Gaar hurtigt.)

Fjortende Scene.

Comellino (forskræffet og aandeløs). Gianettino (følger maalløs og forbittret Hertugen med Øjnene).

Comellino.

Hvad var det, jeg saa? Hvad var det, jeg hørte? Nu! Nu! Flygt, Prins! Nu er alt tabt.

Gianettino
(forbitret).

Hvad var der at tage?

Comellino.

Genua, Prins. Jeg kommer fra Torvet. Folket slokkedes om en Mor, der blev slæbt bunden af Sted. Greven af Lavagna og over tre hundrede Nobili fulgte efter ham til Raadhuset, hvor forbryderne blive lagte paa Pinebænken. Moren var bleven grebet i et Snigmordsforsøg paa Fiesco.

Gianettino
(stamper i Gulvet).

Hvad! Er alle Djævle løse i Dag?

Comellino.

Man forhørte ham skarpt om, hvem der havde bestukket ham. Moren tilstod ikke. Man lod ham gjennemgaa den første Tortur. Han tilstod ikke. Man lod ham gjennemgaa den anden. Han sagde, sagde — naadige Herre, hvad tænkte De dog paa, da De gav Deres Være til Pris for en Hallunk?

Fiesco.

Gianettino

(farer vildt op imod ham).

Spørg mig ikke om noget!

Comellino.

Hør videre! Næppe var Ordet Doria utalt — aa, jeg vilde hellere have læst mit Navn i Djævelens Commiebog end hørt Deres her — saa viste Fiesco sig for Folket. De kender ham, denne Mand, der bønfalder, idet han befaler, og aagrer med Mængdens Hjørter. Hele Forsamlingen hang aandeløs ved hans Læber, ligesom stivnet af Før-færdelse. Han sagde kun lidt, men blottede sin blødende Arm, og de sloges om hans Blodsdraaber, som om det var Relikvier. Det blev overladt til ham at straffe Moren, og Fiesco — det er et Dødsstød for os — Fiesco benaadede ham. Det tavse Folk lod sit Raseri komme til Udbrud i en brølende Lyd; hvert Aandedrag tilintetgjorde en Doria. Fiesco blev ledsgaget hjem under tusend-stemmige Jubelraab.

Gianettino

(med dumpe Latter).

Lad Oprørets Bølger skylle mig helt op til Halsen! — Kejser Karl! Med denne eneste Stavelse vil jeg faste dem til Jorden, saa ikke en eneste Klokke skal brumme mere i hele Genua.

Comellino.

Böhmen ligger langt fra Italien. — Hvis

Kejseren skynder sig, kan han lige komme tidsnø^k
til Deres Eigaard.

Gianettino

(trækker et Brev med et stort Segl frem).

Saa er det heldigt, at han allerede er her! —
Undrer du dig, Lommellin? Troede du, at jeg var
dumdriftig nø^k til at øgge rasende Republikanere,
hvis de ikke allerede var solgte og foraadte?

Lommellino

(forvirret).

Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke.

Gianettino.

Jeg tænker noget, som du ikke veed. Beslut-
ningen er fattet. I Overmorgen falder tolv Sena-
torer. Doria bliver Monark, og Kejser Karl bestyrter
ham. — Forbavser det dig?

Lommellino.

Tolv Senatorer? Mit Hjærte er ikke stort nok
til tolv Gange at rumme en Blodsyld.

Gianettino.

Nar, den gaar paa Tronens Regning. Ser
du, Kejser Karls Ministre og jeg huskede paa, at
Frankrig endnu har et stærkt Parti i Genua, som
for anden Gang kunde spille franskændene det i
Hænderne, hvis man ikke udryddede det med Rode.

Giesco.

Det bed paa den gamle Kejser. Han understrev
min Plan — og du skriver, hvad jeg disterer.

Comellino.

Jeg veed endnu ikke —

Gianettino.

Sæt dig! Skriv!

Comellino.

Hvad skal jeg skrive?

(Sætter sig).

Gianettino.

De tolv Kandidaters Navne — Franz Zenturione.

Comellino

(Skriver).

Til Taf for hans Stemmeginning ansører han
Eigtoget.

Gianettino.

Cornelio Calva.

Comellino.

Calva.

Gianettino.

Mikael Zibo.

Comellino.

Han skal svales, fordi han er vred over, at
han ikke blev Prokurator.

Schiller.

Gianettino.

Thomas Asserato med tre Brødre.

(Comellino stanser).

Gianettino

(med Eftertryk).

Med tre Brødre.

Comellino

(Striver).

Videre.

Gianettino.

Fiesco af Lavagna.

Comellino.

Pas paa! Pas paa! Denne sorte Sten*)
Knækker De nok Halsen over en Gang.

Gianettino.

Scipio Bourgognino.

Comellino.

Han kan holde Bryllup andet Steds.

Gianettino.

Hvor jeg er Brudefører. — Raphael Sacco.

Comellino.

Ham burde jeg staffe Pardon, til han har
betalt mig mine fem tusend Scudi. (Striver.) Døden
gjør det kvit.

---

*) Illusion til Navnet Lavagna.

Siesco.

Gianettino.

Vincent Calcagno.

Comellino.

Calcagno — den tolvtte skriver jeg paa min
egen Risiko, eller vor Dødsfjende er glemt.

Gianettino.

Naar Enden er god, er alting godt — Josef
Verrina.

Comellino.

Det var Ormens Hoved. (Rejser sig, stort Sand paa
Papiret, ser det igjennem og ræffer Prinsen det.) Døden giver en
prægtig fest i Overmorgen og har indbudt tolv
genueiske Fyrster.

Gianettino

(træder hen til Bordet og underligner Dokumentet).

Det er stæt. — Om to Dage er der Dogevalg.
Naar Signoriaen er samlet, bliver de tolv ved et
Signal med et Lommeklæde pludselig skudt ned,
medens samtidig mine to hundrede Tyskere storme
og besætte Raadhuset. Naar det er forbi, træder
Gianettino Doria ind i Salen og lader sig hylde.

(Ringer.)

Comellino.

Og Andreas?

Gianettino

(haanligt).

Andreas er en gammel Mand. (En Tjener kommer.)

Hvis Hertugen spørger efter mig, saa sig, jeg er til Messe. (Tjeneren gaar.) Den Djævel, som jeg har i mig, kan kun holde sig infognito under en Helgenmaske.

Comellino.

Men Papiret, Prins?

Gianettino.

Det tager du og lader det cirkulere i vort Parti. Dette Brev maa med Ilbud til Levanto. Det underretter Spinola om alt og hyder ham at indtræffe her i Hovedstaden i Morgen tidlig Klokket otte.

(Vil gaa.)

Comellino.

Der kommer en Streg i Regningen, Prins! Fiesco møder ikke mere i Senatet.

Gianettino

(raaber tilbage).

Der er da vel een Morder i Genua! — Det skal jeg sørge for.

(Gaar ind i et Sideværelse, Comellino ud en anden Vej.)

Femtende Scene.

Forhal hos Fiesco.

Fiesco (med Breve og Dagblad). Moren.

Fiesco.

Fire Galejer er altsaa indtrufne?

Fiesco.

Moren.

De ligger lykkeligt for Anker i Darsenaen.

Fiesco.

Det er godt. Hvorfra er Expressbrevene?

Moren.

Fra Rom, Piacenza og Frankrig.

Fiesco

(bryder Brevene, flyver dem igennem).

Velkommen, velkommen i Genua! (Meget livligt.)
Kurererne skal beværtes fyrtsteligt.

Moren

(vil gaa).

Hm!

Fiesco.

Vent lidt! Her er Masser af Arbejde for dig.

Moren.

Hvad staar til Tjeneste, Sporhundens Næse
eller Skorpionens Brod?

Fiesco.

for Øjeblikket Løkkefuglens Fløjten. I Morgen
tidlig lister to tusend Mand sig formummede ind
i Byen for at gaa i min Tjeneste. Fordel dine
Medhjælpere ved Portene med Ordre til, at de
skal holde vaagent Øje med de Folk, der kommer

ind! Nogle møde som en Skare Pilgrimme, der
valfarte til Loretto, andre som Ordensbrødre,
Savoyarder eller Komedianter, andre igjen som
Kræmmere eller en Trop Musikanter, de fleste som
afskedigede Soldater, der vil i genuesisk Tjeneste.
Hver fremmed bliver spurgt om, hvor han tager
ind. Svarer han: „I Guldslangen“, saa skal man
hilse venligt paa ham og anvise ham min Bolig.
Men jeg stoler paa din Kløgt, du!

Moren.

Som paa min Ondskab, Herre. Hvis saa
meget som en Haartot undslipper mig, saa kan I
lade en Vindbøsse med mine Øjne og skyde Spurve
med dem.

(Vil gaa.)

fiesco.

Vent lidt! Der er endnu et Arbejde. Galejerne
vil stikke folk svært i Øjnene. Læg Mærke til,
hvad der bliver sagt om dem. Hvis nogen spørger
dig, saa har du hørt mumle om, at din Herre vil
gjøre Jagt paa Tyrkerne med dem. Forstaar du?

Moren.

Ja. Der ligger Jødeskjæg oven i Kurven;
hvad der er i den, maa Fanden vide.

(Vil gaa.)

fiesco.

Vent lidt! Der er endnu een Ting. Gianettino
har en ny Grund til at have mig og lægge Snarer

Fiesco.

for mig. Gaa, iagttag dine Kammerater og se, om du ikke faar fært en af et Snigmord et eller andet Sted. Doria besøger berygtede Huse. Slut dig til Glædens Østre. Statens Hemmeligheder forputte sig tit i et Kvindeskjørts folder. Lov dem guldspynde Kunder — lov dem din Herre! Intet er for ophøjet til, at du ikke kan dyppe det ned i dette Morads, indtil du føler den faste Grund.

Moren.

Det er sandt, jeg har Indpas hos en Dame, som hedder Diana Bononi, og har været Kobler for hende henimod fem Fjerdinaar. I forgaars saa jeg Prokurator Comellin komme ud af hendes Hus.

Fiesco.

Det er udmærket. Comellin er netop Hoved-nøglen til alle Dorias Daarskaber. Du maa derhen strax i Morgen tidlig. Maaske han i Nat er denne lyske Lunas Endymion.

Moren.

Endnu een Ting, naadige Herrel! Hvis Genue-ferne spørge mig — og jeg vil lade mig hænge, hvis de ikke gjør det — hvis de nu spørge mig: Hvad mener Fiesco? — Vil J endnu stadig bære eders Maaske, eller hvad skal jeg svare?

Fiesco.

Svare? Vent lidt! Frugten er jo moden. Veer melde Fødselen. Du skal svare, at Genua

ligger paa Blokken, og din Herre hedder Johan
Ludvig Fiesco.

Moren
(strækker sig glad).

Og det skal jeg anbringe, saa det har vasket
sig, paa mit Eresord som Gavtyv! — Men nu
til Vørket, min Ven Hassan! Først til en Vinstue!
Mine Ben har Masser at gjøre — jeg maa kjæle
for min Mave, saa den lægger et godt Ord ind
for mig hos mine Ben. (Skynder sig bort, men kommer hurtigt
tilbage.) A propos! Det var jeg lige ved at glemme
over al min Snał. I vilde jo gjærne vide, hvad
der gif for sig mellem eders Frue og Calcagno. —
Der vankede en Kurv, Herre, det var det hele.

(Eøber sin Vej.)

Sextende Scene.

Fiesco (alene).

Fiesco.

Det gjør mig ondt, Calcagno! — Tror De
maaske, at jeg vilde give noget saa helligt som
mit ægtestabelige Leje til Pris, hvis ikke min Hustrus
Dyd og mit eget Værd gav mig tilstrækkelig Sikker-
hed? Men dette Svøgerskab skal være mig vel-
kommen! Du er en god Soldat. Saaledes vinder
jeg din Arm til Dorias Undergang! — — (Det han gaar
hurtigt op og ned.) Kom nu an, Dorial! Alle Hjulene

Fiesco.

i det store Novestykkets Maskineri er i Gang, alle Instrumenter er stemte til den gyselige Koncert. Der mangler mig nu ikke andet end at rive Masken af og vise Fiesco for Genuas Patriotter. (Man hører nogen komme.)
Der kommer nogen! Hvem vil nu forstyrre mig?

Syttende Scene.

Fiesco. Verrina. Romano (med et Billedet). Sacco. Bourgognino. Calcagno. (Alle buffe for ham.)

Fiesco
(gaar dem i Msøde, meget munter).

Velkommen, mine brave Venner! Hvilket vigtigt Anliggende fører Dem saa fuldtalligt til mig? — Er du ogsaa der, kjære Broder Verrina? Jeg vilde snart glemme, at jeg kjender dig, hvis mine Tanker ikke sysselsatte sig mere med dig end mine Øjne. Jeg har ikke set min Verrina siden det sidste Val, vel?

Verrina.

Læg mig det ikke til Last, Fiesco! Tunge Byrder har i Mellemtiden bøjet mit graa Hoved. — Men nok om det!

Fiesco.

Det er ikke nok for min videbegjærlige Kjærlighed. Du kommer til at sige mig mere, naar vi er alene. (Til Bourgognino.) Velkommen, unge Helt! Vort

Schiller.

Bekjendtskab er endnu grønt; men mit Venstskab er
modent, — er Deres Mening om mig blevet bedre?

Bourgognino.

Den er paa Vejen dertil.

Fiesco.

Man siger mig, at denne unge Kavaler skal
være din Datters Mand. Jeg lykønsker dig til
dette Valg! Jeg har kun talt med ham een Gang,
og jeg vilde dog være stolt, hvis han var min
Svigersøn.

Verrina.

Denne Dom gjør mig forfængelig af min Datter.

Fiesco.

Sacco? Calcagno? Lutter sjældne folk i mit
Hus! Jeg funde næsten skamme mig over min
Gjæstfrihed, — naar Genuas ødleste Prydelser ikke
vil tage imod den. — Og her hilser jeg en femte
Gjæst, der vel er mig fremmed, men tilstrækkelig
anbefalet ved denne værdige Kreds.

Romano.

Det er slet og ret en Maler, naadige Herre,
som hedder Romano, lever af at stjæle fra Naturen,
ikke har noget andet Vaaben end sin Pensel og nu
møder her (med et dybt Buf) for at finde de store Linjer
til et Brutushoved.

fiesco.

fiesco.

Deres Haand, Romano! Deres Herstærinde er i Slægt med mit Hus. Jeg elster hende broderligt. Kunsten er Naturens højre Haand. Denne har fun frembragt Skabninger, hin Mennesker. Hvad maler De, Romano?

Romano.

Scener fra den kraftige Oldtid. I florens findes min døende Herkules, min Kleopatra i Venedig, den røsende Ajax i Rom, hvor fortidens Helte — gjenopstaa i Vatikanet.

fiesco.

Og hvad sysler Deres Pensel med for Øjeblikket?

Romano.

Den er kastet bort, naadige Herre. Der var mindre Talg i Geniets Lys end i Livets Lys. Naar man er kommet til et vist Punkt, er det kun Papiret, der har været viflet om Lyset, der brænder. Her er mit sidste Arbejde.

fiesco

(oprømt).

Det kunde ikke være kommet i noget bedre Øjeblik. Jeg er ganse ualmindelig munter i Dag; der er en vis heroisk Ro over mit hele Væsen; det er netop aabent for den skjonne Natur. Stil Deres Maleri op! Jeg vil fryde mig rigtigt over det.

Schiller.

Kom herhen, mine Venner! Lad os give os helt
hen til Kunstneren. Stil det saa op!

Verrina

(med Tegn til de andre).

Pas nu paa, Genuesere!

Romano

(stiller Maleriet op).

Eyset maa komme fra Siden. Vil De ikke
trælle det Gardin op og lade det andet falde? —
Det er godt! (Han træder til Side.) Det er Historien om
Virginia og Appius Claudius.

(En lang, udtryksfuld Pavse, under hvilken de alle betragte Maleriet.)

Verrina

(begejstret).

Stød til, gamle Fader! — Skjælver du, Tyran? —
Hvor blege I Klodse af Romere staal — Følg
ham, Romere! — Sværdet funklar. — Følg mig,
I genuesiske Klodse! — Ned med Doria! Ned! Ned!
(Han staar imod Maleriet).

Fiesco

(smilende til Maleren).

Fordrer De mere Bifald? Deres Kunst gjør
denne Mand til en sjægløs Drømmer.

Verrina

(udmattet).

Hvor er jeg? Hvad er der blevet af dem?

Fiesco.

De er bristede som Bobler! Er du her, Fiesco?
Elever Tyrannen endnu, Fiesco?

Fiesco.

Over alt det, du ser, glemmer du at bruge
Øjnene. Finder du dette Romerhoved beundrings-
værdigt? Vort med det! Se paa Pigen her! Se,
hvor blødt, hvor kvindeligt dette Udtryk er! Hvilken
Unde er der ikke i de visnende Læber! Hvilken
Vellyst i det halvt brustne Blik! — Det er ufor-
ligneligt, guddommeligt, Romano! — Og se, det
hvide, blændende Bryst, hvor yndigt det nu svulmer
af Alandedragets sidste Bølger! Mal flere saadanne
Nympfer, Romano, saa vil jeg knæle for Deres
Fantasier og sende Naturen et Opsigelsesbrev.

Bourgognino.

Verrina, er det den Virkning, du havde
haabet paa?

Verrina.

Fat Mod, min Søn! Gud har forlæstet Fiescos
Arm, han maa gjøre Regning paa vor.

Fiesco.

Ja, det er Deres sidste Arbejde, Romano.
Deres Kraft er udømt. De rører ikke mere nogen
Pensel. Men min Beundring af Kunstneren bringer
mig til at glemme at sluge Værket. Jeg kunde
staa her og stirre og være døv for et Jordsfjælv.
Tag Deres Maleri bort! Hvis jeg skulle betale

Dem dette Virginiahoved, maatte jeg pantsætte
Genua. Tag det bort!

Romano.

Kunstneren er betalt med Eren! Jeg sjænker
Dem Billedet.

(Vil gaa.)

fiesco.

Lidt Taalmodighed, Romano! (Gaar med majestætske
Skridt op og ned og synes at tænke paa noget stort. Af og til betragter han
de andre flygtigt, men skarpt, endelig tager han Maleren ved Haanden og
fører ham hen foran Billedet.) Kom herhen, Maler! (Stolt og
med Værdighed.) Du staar saa trodsigt her, fordi du
hyller Liv paa det døde Lærred og med ringe
Bekostning foreviger store Bedrifster. Du praler
med Digtervarmen, Fantasiens marvøse Marionet-
spil, uden Hjerte, uden den Kraft, der begejstrer
til Daad; du styrter Tyranner paa Lærredet —
du er selv en elendig Slave! Du befrier Repu-
bliker med en Pensel — og kan ikke bryde dine
egne Lænker! (stærkt og bydende.) Gaa! Dit Arbejde er
Gjøgleværk. — Skinnet skal vige for Virkelig-
heden. — (Med højhed, idet han vælter Billedet.) Jeg har
gjort, hvad du — kun har malet.

(Alle grebne. Romano gaar bestyret ned sit Billedet.)

Fiesco.

Avtende Scene.

Fiesco. Verrina. Bourgognino. Sacco. Calcagno.

Fiesco

(afbryder Paven, i hvilken de alle har staet forbavsede).

Troede J, at Løvensov, fordi den ikke brølede? Var J forfængelige nok til at overtale eder til at tro, at J var de eneste, som følte Genuas Lænker? De eneste, som ønskede at sonderrive dem? Før J hørte dem klirre i det fjærne, havde Fiesco brudt dem. (Han aabner Chatollet og tager en Paffe Breve, som han spredet over Bordet.) Her er Soldater fra Parma — her franske Penge — her fire Galejer fra Paven. Mangler der endnu noget til at jage en Tyran ud af hans Røde med? Har J endnu noget at bemærke? (Da de alle tie, træder han bort fra Bordet, med Selvfølelse.) Republikanere, J er dygtigere til at forbande Tyranner end til at sprænge dem i Luftten.

(Alle undtagen Verrina faste sig i Cavshed for Fiescos fod.)

Verrina.

Fiesco! — Min Aand bøjer sig for din — mit Knæ kan ikke gjøre det. — Du er en stor Mand; — men — rejs jer, Genuesere!

Fiesco.

Hele Genua var forarget over den blødagtige Fiesco. Hele Genua bandede den løsagtige Skurk Fiesco. Genuesere! Genuesere! Mit Boleri har narret den lummste Despot, min Daarslab har skjult

min farlige Visdom for eders Nyfigenhed. Sammen-
sværgelsens storartede Værk laa indhyllet i Nypig-
hedens Svøb. Det er nok! I eder kjender Genua
mig. Mit driftigste Ønske er opfyldt.

Bourgognino

(Faster sig uvilligt paa en Stol).

Er jeg da slet ingenting mere?

fiesco.

Men lad os hurtigt gaa fra Tanke til Gjerning!
Alle forberedelser er trufne. Jeg kan storme Byen
til Lands og til Vands. Rom, Frankrig og Parma
dækker mig. Adelen er vanskelig. Pøbelens Hjørter
tilhøre mig. Tyrannerne har jeg dysset i Dvale.
Republikken er moden til en Omstøbning. Der er
intet mere afhængigt af Lykken. Intet mangler. —
Men Verrina grubler!

Bourgognino.

Vent lidt, jeg veed et lille Ord, som skal vække
ham hurtigere end Basunstødene paa Dommedag.
(Han træder hen til Verrina og figer med Eftertryk.) Daagn, Fader!
Din Bertha fortvivler.

Verrina.

Hvem sagde det? — Til Værket, Genuesere!

fiesco.

Øvervej min Plan! Natten har overrasket os
under denne alvorlige Samtale. Genua sover.

Fiesco.

Tyrannen falder udmatet sammen efter Dagens
Synder. Vaag for dem begge!

Bourgognino.

Lad os, før vi skilles, indvie det heltemodige
forbund ved en Omsavnelse. (De slutter Kreds Arm i Arm.)
Her gro Genuas fem største Hjørter sammen for at
afgjøre Genuas Lod. (De trykke hverandre fastere.) Naar
Verdnernes Bygning falder fra hinanden, og
Dommens Ord overstærer Blodets og Kjærlig-
hedens Baand, skal dette Femfløver vedblive at
være helt!

(De skilles ad.)

Verrina.

Naar mødes vi igjen?

Fiesco.

I Morgen Middag vil jeg høre eders Mening.

Verrina.

Altcaa i Morgen Middag. God Nat, Fiesco!
Kom, Bourgognino! Du vil faa underlige Ting
at høre.

(De gaa.)

Fiesco

(til de andre).

Gaa I ud ad Bagporten, faa Dorias Spioner
ikke mærke noget!

(Alle gaa.)

Nættende Scene.

fiesco

(der gaar tankefuldt frem og tilbage).

Hvilket Oprør i mit Bryst, hvilken hemmelig
flugt i mine Tanker! — Ligesom mistænkelige
Brødre, der vil begaa en Forbrydelse, liste paa
Tærne og vende deres ildrøde Ansigt frygtosmt
mod Jorden, saaledes snige de yppige Gjøglebilleder
sig forbi min Sjæl. — Stands! Stands! Lad mig
lyse jer ind i Ansigtet. — — En god Tanke styrker
Mandens Hjærté og træder heltemodigt frem for
Dagens Lys. — Ha, jeg kjender jer! — Det er
den evige Løgners Liberi — forsvind! (Autter en Pavse,
derpaa livfuldere.) Republikaneren fiesco? Her-
tug fiesco? — Rolig! — Her er den bratte
Afgrund, hvor Wrens Markstiel er rejst, hvor
Himmel og Helledede stilles ad. — Netop her har
Helte twivlet, og Helte har staat stille og er blevne
Halvguder. — (Hurtigere.) Er de virkelig mine, alle
Genuas Hjærter? Lader det frygtelige Genua sig
virkeligt føre snart hid, snart did af mine Hænder? —
Aa, den snedige Synd, som stiller en Engel
foran hver Djævel! — Ulyksalige Vergjerrighed!
Aldgamle Boleri! Engle glemte Himlen, mens de
lyssede dig, og Døden sprang ud af dit svangre
Liv! — (Gyser.) Du fangede Engle med Sirenesange
om Uendelighed. — Du fisker Mennesker med Guld,
Kvinder og Kroner! (Efter at have grublet i nogen Tid, bestemt.)
At tillæmpe sig et Diadem er stort. At faste det

flesco.

fra sig er guddommeligt. (Bestemt.) Gaa til Grunde,
Tyran! Vær fri, Genua, og jeg (blidt og med følelse.) vil
være din lykkeligste Borger!

(Tæppet falder).

Tredje Aft.

Vild Udsærl. Nat.

Første Scene.

Verrina og Bourgognino (fomme).

Bourgognino
(står stille).

Men hvorhen fører du mig dog, Fader? Den dumpe Smerte, med hvilken du kaldte mig bort, stønner endnu stadig i dit besværlige Aandedræt. Afbryd denne skæffelige Tavshed! Tal! Jeg gaar ikke videre.

Verrina.

Vi er, hvor vi skal være.

Bourgognino.

Det er det skæffeligste Sted, som du funde udfinde. Fader, hvis det, som du vil foretage dig her, ligner Stedet, saa vil Haaret paa mit Hoved rejse sig.

Verrina.

Men Stedet er dog blomstrende i forhold til den Nat, der er i min Sjæl. Følg mig derhen, hvor forraadnissen forterer Eigene og Døden holder sit gyselige Taffel — derhen, hvor fortalte Sjæles Klynken morer Djævlene og Jammerens utaknemmelige Taarer flyde gjennem Evighedens hullede Si — derhen, min Søn, hvor Verden forandrer sit Løsen og Guddommen sønderbryder sit algode Vaaben. — Der vil jeg tale til dig med Ansigtsforvridninger, og du vil høre mig med klaprende Tænder.

Bourgognino.

Høre? Hvad? Jeg besværger dig!

Verrina.

Ungling, jeg er bange — Ungling, dit Blod er rosenrødt — dit Kjød er blødt og smidigt; den Slags Naturer føle menneskelig blødt; min grusomme Visdom smelter — ved denne følsomme flamme. Hvis Alderen Frost eller den blytunge Sorg havde standset dine Livsaanders glade Spring — hvis sort, klumpet Blod havde spærret den lidende Natur Vejen til Hjærtet, saa var du egned til at forstaa min Sorgs Tale og til at forbavses over min Beslutning.

Bourgognino.

Jeg vil høre den og gjøre den til min.

fiesco.

Verrina.

Nej, min Søn, det er ikke derfor — Verrina
vil staane dit Hjørte for det. Af, Scipio, der hviler
tunge Byrder paa dette Bryst — en Tanke, gyselig
som den lys sky Nat — overvældende nøk til at
sprænge en Mands Bryst. — Ser du, jeg vil ud-
føre den alene — bære den alene kan jeg ikke.
Hvis jeg var stolt, Scipio, kunde jeg sige, at det
er en Kval at være den eneste store Mand. —
Storhed er faldet Skaberen til Byrde, og han
har gjort Aander til sine fortrolige. — Hør,
Scipio — —

Bourgognino.

Min Sjæl er opfyldt af dig!

Verrina.

Hør, men svær ikke! Intet, unge Mand! Hører
du? Du maa ikke svare et Ord — fiesco maa dø!

Bourgognino

(bestyrket).

Dø! fiesco!

Verrina.

Ja, dø! — Jeg takker dig, Gud, fordi jeg
har faaet det ud! — fiesco maa dø, min Søn,
dø ved mig! — Gaa saa! — Der gives Gjerninger,
som ikke underkaste sig nogen menneskelig Dom —
som kun anerkjende Himlen som Dommer — dette
er en saadan Gjerning. Gaa! Jeg ønsker hverken
din Dadel eller dit Bisald. Jeg veed, hvad den

Gjerning kostet mig, det er nok! Men hør — du kunde jo gruble dig vanvittig derover — hør — saa' du, hvor han i Gaar glædede sig over vor Bestyrtelse? Den Mand, hvis Smil har ført Italien paa Vildspor, vil han taale Folk, der er hans Eige-mænd, i Genua? Gaa! Fiesco vil styrte Tyrannen, det er sikkert! Fiesco vil blive Genuas farligste Tyran, det er endnu sikrere!

(Han gaar hurtigt. Bourgognino ser forbauset og maaløs efter ham, saa følger han ham langsomt.)

Unden Scene.

Sal hos Fiesco. I Midten af Baggrunden en stor Glasdør, gjennem hvilken man har Udsigt over Havet og Genua. Morgendæmning.

Fiesco
(ved vinduet).

Hvad er det? — Maanen er gaaet ned — Morgenens stiger ildrød op af Havet — Vilde Fantasier har ødelagt min Søvn — faaet hele mit Væsen til krampagtigt at tumle med een eneste Følelse — Jeg maa have frisk Luft. (Han aabner Glasdøren. Man ser Stad og Hav i Morgenbelysning. Fiesco gaar hurtigt frem og tilbage.) Jeg er den største Mand i hele Genua, og de mindre Sjæle skulde ikke samle sig under den store! — Men jeg krænker Dyden! (Staar sille.) Dyden? — Den fremragende Begavelse har andre Fristelser end den almindelige. — Skulde Dyden være den samme for dem? Det Harnisk, som omgiver Pyg-

mæns spinkle Legem, skulde det passe om en Kæmpekrøp? (Solen staar op over Genua.) Denne majestætiske Stad! (Iler med aabne Arme hen imod den.) Min! At flamme oven over den lig den Kongelige Dag — at stjærme den med Herskervinge — at sænke alle disse umættelige Ønsser ned i dette bundløse Ocean! — — Ja, om end ikke Bedragerens Kløgt adler Bedraget, saa adler dog Prisen Bedrageren. Det er bestemmende at tømme en Pung — det er frækt at stjæle en Million; men det er usigelig stort at stjæle en Krone! Skjændelen tager af med den øgende Synd. (Pavie. Saal med udtryk.) Adlyde! — Høfde! — Hvilken uhyre svimlende Kløft! — Læg alt i den, hvad Mennesket har af kostbart — eders vundne Slag, Erobrere — eders udødelige Værker, Kunstmere — eders Nellyst, Epikuræere — eders Have og Hør, Verdensomsejlere — I kan ikke fylde den! Adlyde og høfde, Væren og Ikke-væren. Den, der kan springe over den svimlende Afgrund mellem den højeste Seraf og den uendelige, kan ogsaa maale dette Spring. (Øphøjet.) At staa paa hin frygtelige majestætiske Tinde — smile naadigt ned til Menneskenes rivende Hvirvel, hvor Lykkens Gudinde, den blinde Bedragerse, sjælsmæster Skæbnens Hjul — at være den første, som drukker af Glædens Bæger — at føre den harnisklædte Kæmpe, Loven, som er langt der nede, i sit Ledebaand — at se uhævnede Saar bløde, naar Lovens afmægtige Vrede buldrer løs mod de Skranker, der er rejste om Majestæten — at tæmme Folkets

ubændige Lidenskaber, som lige saa mange stampende
Heste, med Tømmens blide Leg — at træde Vasallers
ærgjerrige Stolthed i Støvet med eet — eet Aalande-
drag, naar den skabende Fyrstestav endogsaa gjør
de fyrstelige feberdrømme til Virkelighed! — Hvilken
Tanke! Som en Hvirvelvind river den min for-
bavseude Aand ud over de menneskelige Skranker!
Alt være fyrste eet Øjeblik blæser al Tilværelsens
øvrige Indhold bort. Det er ikke Livets Tumle-
plads, men dets Indhold, der bestemmer dets
Værd. Sønderlem Tordenen i dens enkelte Stavelser,
og du kan synde Børn i Søvn med den; sammen-
smelt den i et pludseligt Brag, og den kongelige
Lyd vil sætte den evige Himmel i Bevægelse. —
Jeg har taget min Beslutning!

(Gaar frem og tilbage med majestætiske Trin.)

Tredje Scene.

Fiesco. Leonore (træder ind med synlig Angst).

Leonore.

Undskyld, Hr. Grevel Jeg er bange for, at
jeg forstyrrer Deres Morgenro.

Fiesco
(træder meget forlegen tilbage).

Ja, naadige frue, De overrasket mig sælsomt.

Leonore.

Det er kun elskende, det aldrig hændes.

fiesco.

fiesco.

Skjonne Grevinde, det er et forræderi mod
Deres Skjønhed at udsætte den for den fjendtlige
Morgenluft.

Leonore.

Hvad siger det? Jeg veed heller ikke, hvorfor
jeg skulde staane de svage Rester for Sorgen.

fiesco.

Sorgen, min kjærel! Er det en Indbildung,
jeg hidtil har haft, at Sindsro var det samme som
ikke at ville fremkalde Statsomvæltninger?

Leonore.

Det er muligt, at det er saa; men jeg føler,
at mit Kvindehjærté brister under denne Sindsro.
Jeg kommer, min Herre, for at belemre Dem med
en intetfigende Bøn, hvis De gider spilde lidt Tid
paa mig. I syv Maaneder havde jeg den sæl-
somme Drøm, at jeg var Grevinde af Lavagna.
Den er forsvunden. Jeg har faaet ondt i Hovedet
af det. Jeg maa tænke paa al min uskyldige
Barndoms Nydelse, for at blive helbredet for dette
livlige Gjøglebilled. Tillad derfor, at jeg tager
hjem til min gode Moder.

fiesco
(meget bestyret).

Fru Grevinde!

Leonore.

Mit Hjærtæ er en svag, forkjælet Tingest, som
De maa have Medlidenhed med. Selv de svageste
Minder om Drømmen kunde gjøre min syge Fantasi
Skade. Jeg giver derfor de sidste tilbageblevne
Panter til deres retmæssige Ejer. (Hun lægger nogle Pretiose
paa et lille Bord.) Ogsaa denne Dolk, som gjennem-
boredt mit Hjærtæ. (Hans Kjærlighedsbrev.) Ogsaa denne
— og (det hun højt grædende vil styrte ud.) — Jeg beholder intet
andet tilbage end Saaret!

Fiesco

(bevæget, iser efter hende og standser hende).

Leonore! Hvad skal det sige? For Guds Skyld!

Leonore

(synker mat om i hans Arme).

Jeg har ikke fortjent at være Deres Hustru;
men deres Hustru havde fortjent Agtelse. — Hvor
de nu hvisle, de Klaffertunger! Hvor Genuas
Damer og Piger skjære til mig! „Se, hvor hun
visner, den forfængelige, som har giftet sig med
Fiesco!“ Det er en græsomm Straf for min kvinde-
lige Hoffærdighed! Jeg foragtede hele mit Kjøn,
da Fiesco førte mig til Alteret.

Fiesco.

Det er et underligt Oprin, Madonna

fiesco.

Leonore

(affides).

Det er godt, han er snart bleg, snart rød.
Nu er jeg modig.

fiesco.

Vent to Dage, Fru Grevinde, og døm mig saa!

Leonore.

Og nu har han ofret mig — aa, jeg vil ikke
sige det, medens du straaler, jomfruelige Lys! — ofret
mig for en Bolerskes Skyld! Nej! Se paa mig,
min Husbond! Sandelig de Øjne, som faa hele
Genua til at sjælve, de maa sjule sig for en
Kvindes Taarer.

fiesco

(meget forvirret).

Hold op, Signora! Siig ikke mere!

Leonore

(med Vemod og noget bittert).

At tilintetgjøre et svagt Kvindehjærté — af
det er det stærke Kjøn saa værdigt! — Jeg fastede
mig i denne Mands Arme. Alle mine kvindelige
Svagheder flyngede sig vellystigt til denne stærke
Mand. Jeg gav ham hele min Himmel — den
ædelmodige Mand giver en —

fiesco

(afbryder hende heftigt).

Nej, min Leonore, nej!

Leonore.

Min Leonore? — Himmel, hav Tak! Det var
etter Kjærlighedens ægte gyldne Klang. Jeg burde
hade dig, du falske, og jeg faste mig hungrig
over din Kjærligheds Smuler. — Hade? Sagde
jeg høde, Fiesco! Aa, tro det ikke! Din Menet
lærer mig at dø, men ikke at høde. Mit Hjærtet
er bedraget.

(Man hører Moren komme.)

Fiesco.

Leonore, opfyld en lille, barnagtig Bon!

Leonore.

Allt, Fiesco, kun ikke Eiguregylighed.

Fiesco.

Hvad De vil, som De vil — (Betydningsfuldt.)
Spørg ikke, fordøm ikke, før Genua er to Dage
ældre!

(Han fører hende med Anstand ind i et andet Værelse.)

Fjerde Scene.

Moren (pustende). Fiesco.

Fiesco.

Hvor kommer du fra i den fart?

Moren.

Hurtigt, naadige Herre —

fiesco.

fiesco.

Har du faaet fat i noget?

Moren.

Æs dette Brev! Monstro jeg virkelig er her?
Jeg tror, Genua er blevet tolv Gader mindre eller
mine Ben saa meget længere. I blegner? Ja, de
vil spille om Hoveder, og eders er det bedste!
Hvad synes I om det?

fiesco

(faaer bestriet Brevet paa Bordet).

for Djævlen, dit Uldhoved, hvorledes kommer
du til dette Brev?

Moren.

Omtrent som — Deres Maade til Republikken.
Et Expresbud skulde ile med det til Levanto. Jeg
fik færten af den Bid og lagde mig paa Kur efter
Syren i en Hulvej. Paf! der ligger Maaren —
og vi har Hønen!

fiesco.

Hans Blod komme over dig! Det Brev er
ikke til at opveje med Guld.

Moren.

Jeg er dog taknemmelig for Sølv. (Alvorlig og
vigtig.) Grev Lavagna! Jeg havde nylig Lyft til
jert Hoved. (Det han peger paa Brevet.) Her er det nok

igjen! Hvad? — Nu skulde jeg mene, at den naadige Herre og Hallunken er kvit. For det næste kan I takke eders gode Ven. (Rækker ham et andet Papir.) Nummer to!

fiesco

(tager med forbauselse Papiret).

Er du gal?

Moren.

Nummer to. (Han stiller sig trodsigt ved Siden af ham med Haanden i Siden.) Det var dog ikke saa dumt af Løven, at den tilgav Musen. (Øndstabsfuldt.) Det gjorde den klogt i, hvad behager? Hvem skulde ellers have gnavet den fri for Garnet? — Naa, hvad synes I om det?

fiesco.

Karl, hvor mange Djævle har du i din Sold?

Moren.

Til Tjeneste — fun een, og han faar greveligt Foder.

fiesco.

Dorias egen Underskrift! — Hvor har du dog faaet det Papir?

Moren.

Hos min Bononi selv! Jeg gif til hende strax i Gaar Aftes og lod eders skjonne Ord og eders endnu skjønnere Sekiner Klinge. De sidste sejrede. Jeg skulde høre derind igjen i Morges Klokkens seg. Greven var der ganske rigtigt, som I sagde,

Fiesco.

og betalte Adgangen til den forbudte Himmel med
sort paa hvidt.

Fiesco

(opbragt).

Aa, disse lave Kvindetrælle, der er til fals!
— Republiken vil de styre; men de kan ikke tie
lige over for en Skjøge. Jeg ser af disse Papirer,
at Doria og hans Tilhængere har lagt Plan til
at myrde mig og ellevne Senatorer og gjøre Gianettino
til souverain Hertug.

Moren.

Ja vel, og det skal allerede se den tredje om
Morgen, samme Dag Dogevalget finder Sted.

Fiesco

(hurtigt).

Vor raske Nat skal kvæle denne Morgen i
Moders Liv! — Hurtigt, Hassan! — Mine Sager
er i Orden. — Kald paa de andre! — Vi vil
komme dem blodigt i forkjøbet. — Rap dig, Hassan!

Moren.

Jeg maa først tömme min Pose Nyheder. To
tusend Mand er lykkelig og vel praktiserede herind.
Jeg har anbragt dem hos Kapucinerne, hvor ikke
en Gang en næsvis Solstraale skal udspionere dem.
De brænde af Nygjerrighed efter at se deres
Herre, og det er fortræffelige fyre.

Fiesco.

Hvert Hoved indbringer dig en Scudo. — Hvad siger man i Genua om mine Galejer?

Moren.

Det er dejlige Løjer, Herre! Over fire hundrede Eventyrere, som freden mellem Frankrig og Spanien har gjort brødløse, overhængte mine Folk og bøfaldt dem om at lægge et godt Ord ind for dem hos eder, saa de kunde drage med i Kampen mod de vanthro. Jeg har givet dem Ordre til at møde her i Slotsgaarden i Aften.

Fiesco

(glad).

Du fortjente jo næsten, at jeg faldt dig om Halsen, Skurk! Det er et Mesterstykket fire hundrede, siger du? — Genua er ikke mere til at redde! Du skal have fire hundrede Scudi.

Moren

(trohjærtet).

Hør, Fiesco, vi to skal slaa Genua saadan i Smadder, at man kan seje Lovene sammen med en Kost, ikke sandt? — Jeg har aldrig sagt jer, at jeg har nogle Venner i Garnisonen her, som jeg kan gjøre lige saa sikkert Regning paa, som at jeg farer til Helvede. Nu har jeg faaet det ordnet saaledes, at der blandt Vagten ved hver Port er mindst sex af vore Kreaturer; det er nok til at

fiesco.

overtale de andre og drukne deres fem Sønner i Vin. Hvis J altid har Lust til at slaa et Slag i Nat, saa finder J Vagterne drukne.

fiesco.

Siiig ikke mere! Hidtil har jeg uden Menneskehjælp væltet den uhyre Blok; skal saa den Lumpneste Fyr gjøre mig til Skamme saa nær ved Malet? Giv mig din Haand, Knaegt! Hvad Greven bliver dig skyldig, skal Hertugen erstatte.

Moren.

Saa er her en Billet fra Grevinde Imperiali. Hun kaldte mig op til sig, var meget naadig og spurgte mig spydigt, om Grevinden af Lavagna ikke havde haft et Anfald af Guldot. Jeg sagde, at Deres Naade kun brød sig om een Persons Befindende —

fiesco

(har læst Billetten og faste den fra sig).

Meget godt sagt. Hvad svarede hun?

Moren.

Hun svarede, at hun alligevel beklagede den stakkels Enkes Skæbne og tilbød at give hende Satisfaction og i fremtiden at frabede sig Deres Naades Galanterier.

Schiller.

Fiesco
(ondstabsfuldt).

Som vel nok holder op før Verdens Under-gang. — Er det det hele, Hassan?

Moren
(ondstabsfuldt).

Vaadige Herre, Sager, der vedrøre Damer,
følge lige efter de politiske —

Fiesco.

Aa ja saamænd, denne ganske vist. Men
hvad vil du med den Papirslap?

Moren.

Tilintetgjøre en Nederdrægtighed med en anden.
— Disse Pulvere gav Signoraen mig, for at jeg
hver Dag skulde blande et i eders frues Chokolade.

Fiesco
(blegner og træder tilbage).

Hvem gav dig dem?

Moren.

Donna Julia, Grevinde Imperiali.

Fiesco
(river dem fra ham. Hurtigt).

Hvis du lyver, Canaille, lader jeg dig lønke
levende til Vejrhanen paa Lorenzotaarnet, hvor

Fiesco.

Vinden drejer dig ni Gange rundt i et Aandedrag. — Hvad skulde disse Pulvere til?

Moren

(utaalmodigt).

Dem skulde jeg give eders Frue i Chokoladen, besalede Donna Julia Imperiali.

Fiesco

(ude af fatning).

Uhyre! Uhyre! — Denne yndige Skabning! — Er der Plads til saa meget Holvede i en Kvindesjel? — Men jeg glemte at takke dig, himmelsteforsyn, som tilintetgjorde denne Plan — tilintetgjorde den ved en endnu værre Djævel. Dine Veje er besynderlige! (Til Moren.) Du lover at adlyde og tier.

Moren.

Meget vel! Det sidste kan jeg; hun betalte mig kontant for det.

Fiesco.

I denne Billet indbyder hun mig til at komme til sig. — Jeg skal komme, Frue. Jeg skal smigre Dem, indtil De følger med herhen. — Det er godt! Nu skynder du dig saa meget som muligt og sammenfalder alle de sammensvorne.

Moren.

Denne Befaling har jeg forudset, og jeg har

derfor paa egen Haand stævnet dem alle til at møde her Klokkens ti.

fiesco.

Jeg hører Trin derude. Det er dem! Fyr,
du fortjener en ganske særegeen Galge, som endnu
ingen Adamssøn har sprællet i. Gaa ud i For-
hallen og bliv der, til jeg ringer!

Moren

(idet han gaar).

Moren har gjort sit Arbejde, Moren kan gaa.
(Saar.)

Femte Scene.

Alle de sammenførne.

fiesco

(gaar dem i Møde).

Uvejret trækker op. Skyerne samle sig. Gaa
sagte! Skyd begge Slaaer for!

Verrina.

Jeg har allerede aflaaset otte Værrelser, som
vi er komne igjennem; ingen Spejder kan nærme
sig os paa hundrede Skridts Afstand.

Bourgognino.

Her er ingen forræder, hvis vor Frygt ikke
bliver til forræder.

fiesco.

fiesco.

Velkommen enhver, der endnu er den samme
som i Gaar. Indtag eders Pladser!

(De sætte sig.)

Bourgognino

(gaar omkring).

Jeg holder ikke af at sidde, naar jeg tænker
paa at rive om!

fiesco.

Genuesere, dette er et vigtigt Øjeblik.

Verrina.

Du har opfordret os til at tænke over en
Plan, der gaar ud paa Tyranmord. Spørg os!
Vi er her for at svare dig.

fiesco.

Først altsaa — et Spørgsmaal, der kommer
sent nok til at lyde sælsoemt. — Hvem skal falde?
(Alle tie.)

Bourgognino

(idet han højer sig ned over fiescos Stol, betydningsfuldt).

Tyrannerne!

fiesco.

Vel talt, Tyrannerne! Jeg beder jer, læg
nøje Mærke til Ordets hele Vægt! Den, der gjør
Mine til, eller den, der har Magt til at styre Fri-
heden? — Hvem er mest Tyran af de to?

Verrina.

Jeg hader den første, den sidste frygter jeg.
Andreas Doria maa falde!

Calcagno

(bestyrtet).

Andreas, den skrøbelige Andreas, hvis Regniug
med Naturen maaſke er udslættet i Overmorgen?

Sacco.

Den blide, gamle Andreas?

Fiesco.

Den gamle Mands Blidhed er frygtelig, fjære
Sacco! Gianettinos dumdriftige Trods er kun
latterlig. Andreas Doria maa falde! Det var
din Visdom, der talte, Verrina.

Bourgognino.

Hvad enten Lænkerne ere af Staal eller Silke,
saa er det Lænker; Andreas Doria maa falde.

Fiesco.

Staven er altsaa brudt baade over farbroderen
og Brodersønnen! Undertegn! (De undertegne alle.) Spørgs-
maalet Hvem? er nu afgjort. Saa komme vi til
det lige saa mærkelige Hvorledes? — Tal De
først, Calcagno

Calcagno.

Vi udføre det enten som Soldater eller som
Mordere. Det første er farligt, fordi det tvinger

Fiesco.

os til at have mange Medvidere, dristigt, fordi Nationens Hjærté endnu ikke er vundet helt. — Til det sidste har vi fem gode Dolke. Om tre Dage er der Højmesse i Lorenzokirken. Der holder de to Doriaer deres Andagt. I den Allerhøjestes Nærværelse falder selv Tyranners Angst i Søvn. Jeg har sagt alt, hvad jeg havde at sige.

Fiesco

(idet han vender sig bort fra ham).

Calcagno — Deres fornuftige Mening er af-
skyelig! — Hvad siger De, Raphael Sacco?

Sacco.

Calcagnos Grunde tiltale, hans Valg oprører mig. Det er bedre, at Fiesco indbyder Farbroder og Brodersøn til et Gjæstebud, hvor de saa under Trykket af Republikens Vrede har Valget imellem at finde Døden for vore Dolke og at gjøre Besked i god Kypervin. Denne Methode er i alt fald bedstem.

Fiesco

(forfærdet).

Og hvis den Draabe Vin, som deres døende Tunge smager, bliver til sydende Beg, en Forsmag paa Helvede, — hvad saa, Sacco? — Bort med det Raad! Tal du, Verrina!

Verrina.

Et aabent Hjærté viser en aaben Pande. Snig-
mord gjør os til Kammerat med enhver Bandit.

Sværdet i Haand betegner Helten. Min Mening er, at vi højlydt skal give Signal til Oprør og opfordre Genuas Patrioter til Hævn.

(Han farer op fra sin Stol. De andre følge ham. Bourgognino fastar sig om Halsen paa ham.)

Bourgognino.

Og med væbnet Haand fravriste Lykken en Gunst, ikke sandt? Det er Wrens Stemme og tillige min.

fiesco.

Og min! fy, Genuesere! (Til Calcagno og Sacco.) Lykken har allerede gjort saa meget for os; vi maa ogsaa selv tage fat. — Altsaa Oprør, og endnu i Nat, Genuesere!

(Verrina og Bourgognino forbavsede. De andre forstræffede.)

Calcagno.

Hvad? Allerede i Nat? Endnu er Tyrannerne for mægtige og vore Tilhængere for faatallige.

Sacco.

Allerede i Nat? Og der er intet gjort, og Solen gaar allerede ned bag Bjærgene!

fiesco.

Eders Betænkeligheder er meget berettigede; men læs disse Papirer! (Han rækker dem Gianettinos Papirer og gaar frem og tilbage med et ondskabsfuldt Smil, medens de nysgjerrigt læse dem.) Far vel, Doria, sjønne Stjerne! Stolt og fræk stod du der, som om du havde forpagtet

fiesco.

Genuas Horisont, og du saa dog, at selv Solen
viger bort fra Himlen og deler Verdensceptret
med Maanen. Far vel, Doria, sjønne Stjærne!

Død er jo ogsaa Patroflos,
en boldere Helt end du.

Bourgognino

(efter at de har læst Papirerne).

Det er strækkeligt!

Calcagno.

Tolv med eet Slag!

Verrina.

I Morgen i Signoriaen!

Bourgognino.

Giv mig de Sedler! Jeg rider sporenstreg
gjennem Genua og holder dem saaledes, at
Stenene vil springe op bag efter mig, og Hundene
hyle „Mord!“

Alle.

Hævn! Hævn! Hævn! Endnu i Nat.

fiesco.

Nu er I, som jeg vilde have, I skulde være.
Saa snart det bliver Aften, beder jeg de mest frem-
ragende misfornøjede til et Gilde, nemlig alle dem,
der staa paa Gianettinos Mordliste, og desuden
Saulis, Gentilis, Vivaldis og Vesodimaris, som alle

er Dødsfjender af Slægten Doria, og som Snig-morderen har glemt at frygte. De vil modtage min Plan med aabne Arme, det tvivler jeg ikke om.

Bourgognino.

Jeg heller ikke.

Fiesco.

Men fremfor alt maa vi sikre os Havet. Jeg har Galejer og Sømænd. Dorias tyve Skibe er værge-løse, ubemandede og let at overrumple. Havnenes Munding bliver spærret, alt Haab om Flugt udelukket. Naar vi har Havnen, ligger Genua i Lænker.

Verrina.

Det kan ikke nægtes.

Fiesco.

Saa erobres Byens faste Steder. De vigtigste er Thomasporten, som fører til Havnen og forbinder vor Sømagt med Landmagten. De to Doriaer blive overfaldne og myrdede i deres Paladser. Der bliver gjort Alarm i alle Gader, Stormklokkerne kalde Borgerne ud til at tage vort Parti og kæmpe for Genuas frihed. Hvis Lykken er os god, saa hører J, hvad der videre skal ske, i Signoriaen.

Verrina.

Planen er god. Lad os se, hvorledes vi skal fordele Rollerne.

Fiesco.

Fiesco
(med Eftertryk).

Genuesere! J har frivilligt stillet mig i Spidsen
for Komplottet. Vil J ogsaa fremdeles lyde mine
Befalinger?

Verrina.

Saa sandt som de er de bedste.

Fiesco.

Verrina, kjender du det Ord, som det gjælder
om, naar man staar under Fanen? — Siig ham,
Genuesere, at det hedder Lydighed! Hvis jeg ikke
kan styre disse Hoveder, som jeg vil — forstaa
mig helt — hvis jeg ikke er Sammensværgelsens
uindskränsede Leder, saa har den ogsaa mistet
et Medlem!

Verrina.

Et frit Liv er nok et Par Trældomstimer
værdt. — Vi adlyde.

Fiesco.

Saa forlad mig da nul! En af jer skal under-
søge Byen og aflagge Melding til mig om Fæst-
ningsværernes Styrke og Svaghed. En anden
skal faa Parolen at vide. En tredje bemander
Galejerne. En fjerde staffer de to tusend Mand
til min Slotsgaard. Selv skal jeg have alt i
Orden i Aften og desuden, hvis Lykken er mig
gunstig, sprænge Faraobanken. Bestemt Klokk'en ni

Schiller.

skal alle være her paa Slottet for at faa mine
sidste Befalinger.

(Ringer).

Verrina.

Jeg tager Havnen paa min Samvittighed.

(Gaar.)

Bourgognino.

Jeg Soldaterne.

(Gaar.)

Calcagno.

Parolen skal jeg staffe.

(Gaar.)

Sacco.

Og jeg vil gjøre Runden gjennem Genua.

(Gaar.)

Sjette Scene.

fiesco. Derpaa Moren.

fiesco

(har sat sig ved en Pult og skriver.)

De krummede sig om Ordet Lydighed, som
Ormen om Naalen! — Men det er for sent,
Republikanere!

Moren

(kommer.)

Naadige Herre —

Fiesco.

FIESCO

(rejser sig, giver ham en Seddel).

Du indbyder alle dem, hvis Navne staa paa
denne Seddel, til en Komedie i Aften.

Moren.

De skal formodentlig spille med. Adgangen
betales med Hals.

FIESCO

(fremmed og haanligt).

Naar det er besorget, vil jeg ikke holde dig
tilbage i Genua længer. (Han gaar og lader en Pung falde
efter sig.) Dette skal være dit sidste Arbejde!

(Gaar.)

Syvende Scene.

Moren

(tager langsomt Pungen op og følger ham ned Øjnene).

Er det saaledes, vi har det med hinanden?
"Vil jeg ikke holde dig tilbage i Genua
længer." Det vil sige oversat fra det kristelige
paa mit hedeniske Sprog: Naar jeg er Hertug,
lader jeg min gode Ven hænge i en genu-
sisk Galge. Det er godt! Han er bange for,
at jeg, fordi jeg kjender hans Kneb, skal omgaas
letfaerdigt med hans Were, naar han er Hertug.
Saa sagte, Hr. Greve, det sidste maa endnu over-

vejes. Nu, gamle Doria, har jeg dit Hoved i min Haand. — Du er færdig, hvis jeg ikke advarer dig. Hvis jeg nu gaar hen og angiver Komplottet, saa kan Hertugen af Genua tække mig for ikke mindre end et Liv og et Hertugdømme. Hans Tak kan ikke være mindre end denne Hat topfuld af Guld. (Han vil gaa, men bliver pludseligt staende.) Saa sagte, min gode Hassan! Du er maaſke paa Vejen til at gjøre en dum Streg! Hvis nu det hele Myrderi gif i sin Moder igjen, og der kom noget godt ud af det? — Sy! sy! Hvad er det for en nederdrægtig Streg, min Begjærlighed vil spille mig? — Hvad gjør nu mest Ulykke? At jeg narrer denne Fiesco? — Eller at jeg lader denne Doria slagte? — Udspekuler det, mine kjære Djævle! — Lykkes det for Fiesco, saa kan Genua voxe i Magt og Styrke. Det duer ikke! — Hvis denne Doria slipper, saa bliver alt som tidligere, og Genua har fred — det vilde være endnu modbydeligere! — Men sitten en Staahøj der bliver, naar Oprørernes Hoveder flyve ned i Bøddelens Kølken! (paa den anden Side.) Ja, men det bliver ogsaa muntret i Nat, naar Deres Durchlauchtigheder kan tække en Mors Fiffighed for, at de blive slaaede ihjel! Nej, dette Virvar kan en Kristen maaſke hitte ud af, for en Hedning er den Gaade for fin. — — Jeg vil spørge en lerd Mand ad.

(Gaar.)

Fiesco.

Ottende Scene.

Sal hos Grevinde Imperialt.

Julia (i Negligé). Gianettino (træder ind, forvirret).

Gianettino.

God Aften, Søster!

Julia

(rejser sig).

Det maa være noget ganske særlig vigtigt, som
fører Kronprinsen af Genua til hans Søster!

Gianettino.

Søster, du er jo altid omflagret af Sommer-
fugle og jeg af Hvepse, hvor faar man saa Tid? —
Lad os sætte os!

Julia.

Du gjør mig snart utsaalmodig.

Gianettino.

Søster, naar besøgte Fiesco dig sidst?

Julia.

Det var da et mærkelig Spørgsmaal. Som
om min Hjørne husede den Slags Bagateller!

Gianettino.

Jeg maa vide det.

Julia.

Ja — han var her i Gaar.

Schiller.

Gianettino.

Vær han åben?

Julia.

Som altid.

Gianettino.

Ogsaa den samme fantast?

Julia

(fornærmet).

Gianettino!

Gianettino

(med kraftigere Stemme).

Hører du ikke? Vær han ogsaa den samme
fantast?

Julia

(træsser sig, opbragt).

Hvad anser De mig for, Broder?

Gianettino

(bliver siddende, ondskabsfuldt).

For et Stykke Kvindeskjød, der er indsvøbt i et
stort — stort Adelsbrev, mellem os sagt, Søster,
siden ingen hører os.

Julia

(hidsigt).

Mellem os sagt — De er en dumdristig Abe,
der rider paa Køphest paa sin Farbroders Kredit
— det vil jeg dog sige Dem, siden ingen hører os.

Fiesco.

Gianettino.

Naa, lille Søster, vær nu ikke vred! Jeg er
kun lystig, fordi Fiesco endnu er den samme fantast.
Det var det, jeg vilde vide. Jeg anbefaler mig.
(Vil gaa).

Niende Scene.

De forrige. Comellino (kommer).

Comellino

(Tysker Julia paa haanden).

Tilgiv min Dristighed, naadige frue! (Henvender sig til Gianettino.) Visse Ting, som ikke kan opsettes —

Gianettino

(gaar til Side med ham. Julia træder vredt hen til et Klaver og spiller en Allegro).

Er alt ordnet til i Morgen?

Comellino.

Ja, Prins. Men den Kurer, som i Morges ilede til Levanto, er ikke kommet tilbage. Spinola er her heller ikke. Hvis han skulde være bleven opsnappet! — Jeg er i den største Sorlegenhed.

Gianettino.

Vær ubekymret! Du har da Listen ved Haanden!

Comellino

(forlegen).

Naadige Herre — Listen — jeg veed ikke —

men den ligger vist i den Kappe, jeg havde paa
i Gaar.

Gianettino.

Naa, det er ogsaa godt. Bare Spinola var
her igjen! Fiesco findes død i sin Seng i Morgen
tidlig. Det har jeg truffet Anstalter til.

Lomellino.

Det vil vække frygtelig Øpsigt.

Gianettino.

Der paa heror netop vor Sikkerhed. Hverdags-
forbrydelser bringe den fornærmedes Blod i Oprør,
og i den Tilstand er Mennesket i Stand til alt.
Sjældne forbrydelser bringe Blodet til at stivne
af Skæl, og saa er Mennesket intet. Kjender du
Sagnet om Medusahovedet? Synet af det gjør
til Sten. — Hvad kan man ikke gjøre, Knægt,
før Stene blive varme?

Lomellino.

Har De givet den naadige Frue et Dink?

Gianettino.

Nej, Snak da! Hende maa man behandle
forsiktigere for Fiescos Skyld. Naar hun først
smager Frugterne til Gavns, vil hun glemme, hvad
de har kostet. Kom! Jeg venter endnu i Aften
Tropper fra Milano og maa give Ordre ved

Fiesco.

Portene. (Til Julia.) Naa, Søster, har du saa snart
Klømpt din Vrede bort?

Julia.

Gaa Deres Vej! De er en vild Krabat.
(Gianettino vil gaa, men møder Fiesco.)

Tiende Scene.

Fiesco (kommer).

Gianettino
(farer tilbage).

Ha!

Fiesco
(forekommende og forbindligt).

De fritager mig for et Besøg, som jeg lige
skulde til at gjøre Dem, Prins.

Gianettino.

Der kunde heller ikke hænde mig noget mere
velkommen end at træffe Dem, Hr. Greve.

Fiesco

(træder hen til Julia og kysjer hende ørbødigt paa Haanden).

Ens forventninger blive altid overtrufne, naar
der er Tale om Dem, Signora.

Julia.

Sy! Det vilde lyde tvetydigt, naar der var

Schiller.

Tale om en anden. — Men jeg er i Negligé.
Undskyld mig, Hr. Greve!

(Vil gaa ind i sit Kabinet.)

Fiesco.

Aa nej, bliv, skønne, naadige Frue! En Kvinde
er altid skønnest i Natdragt; (smilende.) det er den
Dragt, der hører til hendes Haandtering. — Men
Deres Haar er bundet op. — Tillad, at jeg løser
det helt!

Julia.

I Mænd vil saa gjørne bringe alt i Norden!

Fiesco

(trostydigt til Gianettino).

Haar og Republiker! Det er os lige meget,
ikke sandt? — Dette Baand sidder ogsaa galt. —
Sæt Dem, skønne Grevinde. — Deres Laura for-
staar at bedrage Øjne, men ikke Hjørter. — Lad
mig være Deres Kammerjomfru!

(Hun sætter sig, han ordner hendes Dragt.)

Gianettino

(träffer i Comellino).

Den stakkels sorgløse Fyr!

Fiesco

(som ordner noget ved Julias Bryst).

Ser De — dette sjuler jeg velviseligt. Sanferne
maa altid være blinde Budbærere og ikke vide,

fiesco.

hvad Fantasien og Naturen har at afgjøre med hinanden.

Julia.

Det er letfærdigt.

fiesco.

Aldeles ikke; thi, ser De, den bedste Nyhed taber i Værdi, saa snart den bliver almindelig omtalt i Byen. — Vore Sanser er kun vor indre Republik's Hverdagskost. Adelen lever af dem, men hæver sig op over deres platte Smag. (Han har gjort hende færdig og fører hende hen til et Spejl.) Paa Ære, denne Dragt maa i Morgen være Mode i Genua. (Snildt.) Maa jeg føre Dem saaledes gjennem Byen, Fru Grevinde?

Julia.

Nej, hvor han er listig! Hvor kunstigt han lægger an paa at lyve saaledes for mig, at jeg retter mig efter hans Vilje! Men jeg har Hovedpine og bliver hjemme.

fiesco.

Tilgiv, Fru Grevinde — det kan De gjøre, som De vil; men De vil ikke. — I Dag er der ankommet et Selskab florentinske Skuespillere, som har tilbudt at spille Komedie i mit Palads. — Jeg har ikke funnet forhindre, at de fleste fornemme Damer i Staden blive Tilstuerinder, og er derfor i største Forlegenhed for, hvorledes jeg skal besætte

min bedste Loge uden at begaa en Sottise mod
mine pirrelige Gjæster. Der er kun een Udvej
mulig. (Med et dybt Blik.) Vil De være saa naadig,
Signora?

Julia

(rødmer og gaar hurtigt ind i sit Kabinet).

Laura!

Gianettino

(træder hen til Fiesco).

Hr. Greve, De mindes vel en ubehagelig Historie,
som nylig foregik mellem os to —

Fiesco.

Jeg vilde ønske, Prins, at vi begge kunde
glemme den. — Vi Mennesker handle imod hin-
anden, efter hvad vi kjende til hinanden, og er
det nogen andens Skyld end min egen, at min
Ven Doria ikke har kjendt mig helt?

Gianettino.

I det mindste vil jeg aldrig tænke paa det
uden af Hjærtet at bede Dem om forladelse —

Fiesco.

Og jeg aldrig uden af Hjærtet at tilgive Dem. —
(Julia kommer, noget omflædt, tilbage).:

Gianettino.

Hvad det var, jeg vilde sige, Hr. Greve, De
sender jo en Flaade ud imod Tyrkerne, ikke sandt?

fiesco.

fiesco.

Jo, den letter i Aften. — I den Anledning
har jeg netop en Bekymring, som min Ven Doria
kunde befri mig for.

Gianettino

(meget høfligt).

Med største Fornøjelse! — Læg Kun Beslag
paa al min Indflydelse!

fiesco.

Det kunde være, at denne Begivenhed frem-
kalde lidt Opløb ved Havnens og mit Palads, og
dette kunde jo Hertugen, Deres Farbroder, mis-
forstaa — —

Gianettino

(trohjærtet).

Lad De mig sørge for det! Gjør, som De
vil. Jeg ønsker Dem Held til Deres Foretagende

fiesco

(smiler).

Jeg er Dem meget forbunden.

Ellevte Scene.

De forrige. En Tysker af Livvagten.

Gianettino.

Hvad er der?

Tysseren.

Da jeg gik forbi Thomasporten, saa jeg et
stort Antal bevæbnede Soldater ile hen imod Dar-
senaen og gjøre Greven af Lavagnas Galejer sejl-
færdige —

Gianettino.

Er der ikke andet? Det meldes ikke videre.

Tysseren.

Meget vel! Der kommer ogsaa en hel Del
mistænkligt Påk myldrende ud af Kapucinernes
Klostre; de liste sig over Torvet. Efter deres
Gang og Udseende at dømme maa man antage,
at det er Soldater.

Gianettino

(redt).

Det føe med sin Tjenesteiver! (Til Comellino, tillids-
fuldt.) Det er mine Majlændere.

Tysseren.

Befaler Deres Naade, at de skal arresteres?

Gianettino

(hjæl til Comellino).

Undersøg Sagen, Comellin! (Høftigt til Tysseren.) Gaa
din Vej, det er godt! (Til Comellino.) Gjør den tykke
Øre begribeligt, at han skal holde sin Mund!
(Comellino gaar med Tysseren.)

fiesco.

fiesco

(der hidtil har fjaset med Julia og hemmeligt skelet over til de andre).

Vor Ven er ørgerlig! Maa jeg faa Grunden
dertil at vide?

Gianettino.

Det er ikke saa underligt! Den evige Spørgen
og Melden!

(Skynder sig ud.)

fiesco.

Nu maa vi ogsaa gaa, Skuespillet venter paa
os. Tør jeg byde Dem min Arm, naadige Frue?

Julia.

Taalmodighed! Jeg maa først kaste et Øver-
stykke over mig. — Det er da vel intet Sørgespil,
Hr. Greve? Det synes jeg, man har nok af i
Forvejen.

fiesco

(liffigt).

Aa nej, det er til at le sig ihjel af, Fru
Grevinde!

(Han fører hende ud. Tæppet falder.)

Fjerde Aft.

Aften. Slotsgaard hos fiesco. Der bliver tændt Lygter og haaret Vaaben
ind. En fløj i Slottet er oplyst.

Første Scene.

Bourgognino med Soldater.

Bourgognino.

Holdt! — Ved den store Port skal der være
fire Mand! To ved hver Dør til Slottet! (Vagterne
stille sig paa Post.) Slip ind, hvem der vil ind! Ud maa
ingen komme! Den, der sætter sig til Modværge,
støder I ned!
(Gaar med de andre ind i Slottet. Skildvagterne gaa frem og tilbage. Pavse.)

Anden Scene.

Vagt ved Gaardporten
(raaber).

Hjem der?
(Centurione kommer.)

Centurione.

En Ven af Lavagna.
(Gaar tværs over Gaarden hen til den høje Slotsport.)

Vagten
(der).

Tilbage!

Fiesco.

Zenturione

(studerer og gaar til den venstre Port).

Vagten

(der).

Tilbage!

Zenturione

(staar forvirret stille. Pavse. Derpaa til Vagten til venstre).

Hvor er Vejen til Komedien, min Ven?

Vagten.

Need ikke.

Zenturione

(gaar frem og tilbage, mere og mere forundret; derpaa til Vagten til højre).

Naar begynder Komedien, min Ven?

Vagten.

Need ikke.

Zenturione

(gaar forbavset frem og tilbage. Ser Vaabnene. Bestyrket).

Hvad skal det til, min Ven?

Vagten.

Need ikke.

Zenturione

(indhyller sig forstørret i sin Kappe).

Det var mørkligt.

Vagten

(ved Gaardporten).

Hvem der?

Schiller.

Tredje Scene.

De forrige. Zibo.

Zibo

(idet han træder ind).

En Ven af Lavagna.

Zenturione.

Zibo, hvor er vi?

Zibo.

Hvad?

Zenturione.

Se dig om, Zibo!

Zibo.

Hvor? Hvad?

Zenturione.

Alle Indgange er besatte.

Zibo.

Her ligger Vaaben.

Zenturione.

Ingen giver Oplysninger.

Zibo.

Det er sælsomt.

Fiesco.

Ženturione.

Hvad er Klokk'en?

Žibo.

Den er over otte.

Ženturione.

Puh! Det er hundekoldt.

Žibo.

Klokk'en otte er den aftalte Tid.

Ženturione

(ryster paa Hovedet).

Her er noget galt paa Færde!

Žibo.

Fiesco gjør Løjer.

Ženturione.

I Morgen er der Dogevalg.— Žibo, her er
noget galt paa Færde.

Žibo.

Stille! Stille! Stille!

Ženturione.

Den højre Slotsfløj er fuld af Lys.

Žibo.

Hører du ikke noget? Hører du ikke noget?

Schiller.

Zenturione.

Jo, jeg hører Mumlen og undertiden —

Zibo.

En dump Baslen som af Rustninger, der
komme til at støde sammen —

Zenturione.

Det er frækkeligt, frækkeligt!

Zibo.

Der er en Vogn! Den holder ved Porten.

Vagten

(ved Gaardporten).

Hvem der?

Fjerde Scene.

De forrige. fire Brødre Asferato.

Asferato

(idet de træde ind).

Venner af Fiesco.

Zibo.

Det er Brødrene Asferato.

Zenturione.

God Aften, Landsmænd!

Fiesco.

Asferato.

Vi skal paa Komedie.

Zibo.

Lykke paa Rejsen!

Asferato.

Vil J ikke med paa Komedie?

Zenturione.

Gaa J kun i Forvejen! Vi vil først træffe
lidt frist Lust.

Asferato.

Det begynder snart. Kom saa!

(De gaa videre.)

Vagten.

Tilbage!

Asferato.

Hvor skal vi da hen?

Zenturione

(ler).

Ud af Slottet.

Asferato.

Det maa være en Misforstaelse.

Zibo.

Ja, en haandgribelig Misforstaelse.

(Musik i den høje flosj.)

Schiller.

Asserato.

Hører J Symfonien? Nu begynder Lysspillet.

Zenturione.

Det forekommer mig, at det allerede er begyndt, og at vi spille Narrene i det.

Zibo.

Jeg har det ikke med for megen Varme.

Jeg gaar.

Asserato.

Her er Vaaben!

Zibo.

Aa! Paradekaarder!

Zenturione.

Skal vi staa her som Narrene ved Acheron?

Kom med hen i Kaffehuset!

(Alle sej flynde sig hen imod Porten.)

Vagterne

(raabe heftigt).

Tilbage!

Zenturione.

Død og Helvede, vi er fangne!

Zibo.

Mit Sværd siger: Ikke længel

Giesco.

Asferato.

Stik det i Skeden! Greven er en Hædersmand!

Zibo.

Solgt! Forraadt! Komediens var flæstet; Døren
blev slaaet i efter Musen.

Asferato.

Det forbyde Gud! Hvad skal dog dette blive til?

Femte Scene.

Skildvagter.

Hvem der?

(Verrina og Sacco komme.)

Verrina.

Venner af Huset.

(Syr andre Nobili komme.)

Zibo.

Hans fortrolige! Nu vil alt blive opklaret.

Sacco

(i Samtale med Verrina).

Som jeg sagde, Lescaro, der er Dorias bedste
Officer og ham blindt hengiven, har Vagt ved
Thomasporten.

Schiller.

Verrina.

Det glæder mig.

Zibo

(til Verrina).

De kommer som kaldet, Verrina, til at hjælpe
os alle ud af Drømmen.

Verrina.

Hvorledes det?

Zenturione.

Vi er indbudte til en Komedie.

Verrina.

Saa skal vi een og samme Vej.

Zenturione

(utaalmodig).

Ja, den Vej, vi alle skal, fjender jeg nok!
Men De ser jo, at alle Indgange er besatte.
Hvorfor er de det?

Zibo.

Hvad skal disse Vaaben til?

Zenturione.

Det er jo affurat, som om vi stod under
Galgen!

Verrina.

Greven kommer selv.

Flesco.

Zenturione.

Han kunde gjerne skynde sig. Det er snart
forbi med min Taalmodighed.

(Alle Nobili gaa op og ned i Baggrunden.)

Bourgognino

(Kommer fra Slottet).

Hvorledes staar det til i Havnem, Verrina?

Verrina.

Alle lykkelig og vel om Bord.

Bourgognino.

Slottet er ogsaa propfuldt af Soldater.

Verrina.

Kloffen gaar stærkt til ni.

Bourgognino.

Greven bliver meget længe borte.

Verrina.

Han kommer tidsnok til at se sine forhaabninger
brisste, Bourgognino; jeg bliver til Is, naar jeg
tænker paa det, du nok veed.

Bourgognino.

Fader, overil dig iffel

Schiller.

Verrina.

Man kan ikke overile sig, naar man ikke
kan nøle. Hvis jeg ikke begaar det andet Mord,
kan jeg aldrig forsvere det første.

Bourgognino.

Men naar skal Fiesco dø?

Verrina.

Naar Genua er fri, dør Fiesco!

Skildvagter.

Hvem der?

Sjette Scene.

De forrige. Fiesco.

Fiesco

(idet han træder ind).

En Ven! (Alle hilse ham. Skildvagterne præsentere.) Vel-
kommen, mine ærede Gæster! De har vist været
vrede, fordi Husets Herre har ladet vente saa længe
paa sig. Tilgiv mig! (Sage til Verrina.) Færdig?

Verrina

(hvijser).

Efter Ønske.

Fiesco

(sage til Bourgognino).

Hvad har De at melde?

fiesco.

Bourgognino.

Alt i Orden.

fiesco

(til Sacco).

Og De?

Sacco.

Alt vel!

fiesco.

Og Calcagno?

Bourgognino.

Er endnu ikke kommet.

fiesco

(til Vagten ved Porten).

Porten skal lukkes!

(Han tager hatten af og træder med Anstand hen til forsamlingen.)

Mine Herrer!

Jeg har været saa fri at indbyde Dem til et Skuespil — ikke for at more Dem, men for at give Dem Roller i det.

Længe nok, mine Venner, har vi taalt Gianettius Dorias Trods og Andreas' Unmasselse. Hvis vi vil redde Genua, mine Venner, er der ingen Tid at spilde. Hvad tror De, at de tyve Galejer skal til, som belejre vor Fødebys Havn? Hvad de Alliancer, som disse Doriaer har sluttet? Hvad de fremmede Vaaben, som de har draget ind i Genuas Hjærte? — Nu er det ikke nok længer at knurre og forbande. For at redde alt, maa alt

voves. Et fortvivlet Ønde fræver et fortvivlet
Lægemiddel. Skulde der være nogen i denne for-
samling, der har flegma nok til at anerkjende den,
der er hans Ligemand, som Herre? (Mumlen.) Her
er ingen, hvis Aner ikke har staet ved Genuas
Dugge. Hvad, ved alt hvad der er helligt, hvad
har da disse to Borgere forud for os, siden de
saa frækt svinge sig op over vore Hoveder? —
(Hestig Mumlen.) — Enhver af Dem er højtidelig op-
fordret til at føre Genuas Sag imod dets Under-
trykkere. — Ingen af Dem kan bortgive en Haars-
bred af sine Rettigheder, uden tillige at forraade
hele Statens Sjæl. —

(Heftige Bevægeler blandt Tilhørerne afbryde ham. Saa fortætter han.)

De føler — at alt er vundet nu. Jeg har
allerede banet Dem Vej til Hæderen. Vil De følge
mig? Jeg er rede til at føre Dem. Disse Anstalter,
som De endnu næppe med Forfærdelse har bestuet,
maa indgyde Dem nyt Heltemod. Disse øengstelige
Gys maa opflammes til en berømmelig Jver for
at gjøre fælles Sag med mig og disse Patrioter
og styrte Tyrannerne. Lykken vil begunstige Vove-
stykket; thi mine Anstalter er gode. Foretagendet
er retfærdigt; thi Genua lider. Tanken gjør os
udødelig; thi den er farlig og kolossal.

Zenturione
(opbrusende).

Genua! Genua bliver fri! Med dette feltraab
gaa vi imod Helvede!

fiesco.

Zib o.

Og gid den, hvem det ikke jager op af hans
Slummer, maa stønne evigt under Alaget, indtil
Dommedagsbasunen befrier ham!

fiesco.

Det var mandige Ord. Nu først fortjener
De at kjende den fare, der har truet Dem og
Genua. (Han giver dem Morens Seddel.) Lys, Soldater! (Aldels-
mændene sløffes om en hætte og læse.) Det gif, som jeg ønskede,
min Ven.

Verrina.

Men tal ikke saa højt! Der paa den venstre
fløj saa jeg Ansigter blegne og vakle.

Zenturione

(rasende).

Tolv Senatorer! Det er djævelst! Tag hver
sit Sværd!

(De skyte sig alle over de Vaaben, der ligge rede med Undtagelse af to.)

Zib o.

Dit Navn staar der ogsaa, Bourgognino.

Bourgognino.

Og om Gud vil, skal det endnu i Dag staar
skrevet paa Dorias Strube.

Schiller.

Ženturione.

Der er endnu to Sværd tilbage.

Žibо.

Hvad? Hvad?

Ženturione.

Der er to, som ikke har taget noget Sværd.

Asſerato.

Mine Brødre kan ikke taale at se Blod.
Skaan dem!

Ženturione

(heftig).

Hvad? Hvad? Ikke taale at se Tyranblod?
Riv de Krystere i Stykker! Jag dem ud af Republiken, de Bastarder!

(Møgle kaste sig forbitede over de to.)

Fiesco

(Filler dem ad).

Holdt! Holdt! Skal Genua takke Slaver for sin frihed? Skal vort Guld miste sin gode Klang ved dette slette Metal? (Han befrier dem.) De, mine Herrer, tager til Takké med et Værelse i mit Slot, indtil vore Sager er afgjorte. (Til Vagten.) To Arrestanter! I indestaar for dem! To Poster ved deres Dør!

(De blive ført bort.)

fiesco.

(Der bliver banfet.)

S k i l d v a g t e r

(ved Gaardporten.)

Hvem der?

Calcagno

(raaber øengsteligt).

Luk op! Det er en Ven! Luk for Guds Skyld op!

Bourgognino.

Det er Calcagno. Hvad skal det „for Guds
Skyld“ til?

fiesco.

Luk ham ind, Soldater!

S y v e n d e S c e n e.

De forrige. Calcagno (aandeløs, forstrækket).

Calcagno.

Det er forbi! forbi! flygt, hvem der kan!
Alt er forbi!

Bourgognino.

Hvad er forbi? Har de Kjød af Malm? Er
vore Sværd Siv?

fiesco.

Vær rolig, Calcagno! En Misforståelse her
vilde være utilgivelig.

Calcagno.

Vi er forraadte — det er en Helvedes Sandhed!
Det er Deres Mor, Lavagnal Jeg kommer fra
Signoriaens Palads. Han havde Audiens hos
Hertugen.

(Alle Nobili blegne. Fiesco selv skifter farve.)

Verrina

(resolut til Portvagten).

Soldater! Stræk Hellebarderne frem imod mig!
Jeg vil ikke dø for Bødlens Haand.

(Alle Nobili løbe bestyrkede omkring imellem hverandre.)

Fiesco

(mere fattet).

Hvor vil J hen? Hvad er det, J gjør? —
Gaa til Helvede, Calcagno! — Det var en taabe-
lig Stræk, mine Herrer. — Kælling! at fige det i
disse Drenges Nærwærelse! — Ogsaa du, Verrina? —
Ogsaa du, Bourgognino? — Hvor vil du hen?

Bourgognino

(heftig).

Jeg vil hjem og myrde Bertha og saa komme
tilbage.

Fiesco

(med høj latter).

Vent lidt Holdt! Er det Tyrannordernes
Mod? — Du har spillet din Rolle mesterligt,
Calcagno! — Lagde J ikke Mærke til, at denne
Efterretning var noget, som jeg havde indrettet?

Fiesco.

— Calcagno, tal, var det ikke mig, der befalede
Dem at stille disse Romere paa Prøve?

Verrina.

Naa ja, naar du kan le, maa det vel være
sandt. Jeg vil tro dig eller aldrig mere anse dig
for et Menneske.

Fiesco.

Skam jer, Mænd! At falde for saadan en
Drengeprøvel — Tag eders Vaaben igjen. — J
maa kæmpe som Bjørne, hvis J vil slide det Skaar
ud. (Sagte til Calcagno.) Var De der selv?

Calcagno.

Jeg trængte gjennem Drabanterne for i følge
mit Hverv at hente Parolen hos Hertugen. — Da
jeg vendte tilbage, kom man med Moren.

Fiesco.

Den gamle er altsaa i Seng? Vi skal tromme
ham ud af Dunene! (Sagte.) Talte han længe med
Hertugen?

Calcagno.

Min øjeblikkelige forskrækkelse og den nye fare,
J svøvede i, bevirkede, at jeg næppe var der i
to Minuter.

Fiesco

(højt og muntert).

Se dog, hvor vore Landsmænd endnu sjælve!

Schiller.

Calcagno.

De skalde heller ikke have buset saa hurtigt ud
med det. (Sagte.) Men for Guds Skyld, Hr. Greve!
Hvad skal denne Nølen gjøre godt for?

Fiesco.

Vi skal vinde Tid, min Ven, og nu er ogsaa
den første Skæl overstaaet! (Højt.) Halloj! Lad os
faa Vin hernen! (Sagte.) Saa' De Hertugen blegne? (Højt.) Muntret, Brødre, vi vil drikke paa Dansen
i Nat!

Calcagno.

Morens første Ord maa have været: Sammen-
sværgelse! Den gamle traadte ligbleg tilbage.

Fiesco (forvirret).

Hm! Hm! Den Djævel er smu, Calcagno! —
Han røbede ikke noget, før de havde Kniven paa
Struben. Nu er han jo rigtig nok deres frelsende
Engel. Moren er snedig. (Man bringer ham et Bæger Vin;
han holder det hen imod forsamlingen og drikker.) Paa vort Held,
Kammerater!

(Der bankes.)

Skildvagter.

Hvem der?

En Stemme.

Ordonnans fra Hertugen.

(Udelsmændene fare fortivlede omkring i Gaarden.)

fiesco.

fiesco
(gaar hen imellem dem).

Nej, nej, Børn! I maa ikke være bange! I maa ikke være bange! Jeg er her jo! Hurtigt! Skaf disse Vaaben bort! Jeg beder jer, vær Mænd! Dette Besøg bringer mig til at haabe, at Andreas endnu twivler. Gaa ind! Sat jer! Luk op, Soldater!

(Alle fjærne sig. Porten bliver aabnet.)

Ottende Scene.

fiesco (som om han lige kom fra Slottet). Tre Tyssere (der bringe Moren bunden).

fiesco.

Hvem har ladet mig falde ned i Gaarden?

En Tysser.

Før os til Greven!

fiesco.

Greven er her. Hvad vil I mig.

Tysseren
(gjør Honnør).

Jeg skulde hilse fra Hertugen. Denne Mor her udleverer han bunden til eders Naade. Jeg skulde sige, at han havde sladret skammeligt. Resten staar paa denne Seddel.

Schiller.

fiesco
(tager ligegeyldigt imod den).

Har jeg ikke endnu i Dag sagt dig, at du
Kom paa Galejerne? (Til Tyskeren.) Det er godt, min
Ven! Min ærbødigste Hilsen til Hertugen!

Moren
(raaber efter dem).

Min med, og siig ham, Hertugen, at hvis han
ikke havde sendt en **Æsel**, saa vilde han have er-
faret, at der er to tusend Soldater **stjulte** i Slottet.
(Tyskeren gaar. **Ædelsmændene** komme tilbage.)

Niende Scene.

fiesco. De sammenesvorne. Moren (trodsig, i Midten).

De sammenesvorne
(fare bævende tildage ved Synet af Moren).

Hvad er det?

fiesco
(har læst Billetten, med indædt Vrede).

Genuesere, faren er forbi — men ogsaa
Sammensværgelsen.

Verrina
(forbavset).

Hvad? Er Doriaerne døde

Fiesco.

Fiesco

(i heftig Bevægelse).

Ved Gud! Jeg var forberedt paa at modstaa
hele Republikens Krigsmagt — men ikke paa
dette. Den svagelige Olding slaar halvtredje tusend
Mand med fire Linjer. (Eader kraftilos sine Hænder synke.) Doria
slaar Fiesco.

Bourgognino.

Saa tal dog! Vi veed hverken ud eller ind.

Fiesco

(læser).

„Cavagna, De har, synes jeg, samme Skæbne
som jeg. Velgjerninger — lønner man Dem med
Utal. Denne Mor advarer mig for et Komplot. —
Jeg sender ham hermed bunden tilbage, og jeg vil
sove uden Livvagt i Nat.“

(Han lader Papiret falde. Alle se paa ham.)

Verrina.

Naa, Fiesco?

Fiesco

(med Adel).

En Doria skulde vise større Edelmodighed end
jeg? Der skulde mangle een Dyd i Fiescoernes
Stamme? Nej, saa sandt jeg er mig selv! — Gaa
fra hinanden, J! Jeg gaar til Doria — — og
tilstaar alt.

(Vil flygte ud.)

Verrina

(stander han).

Er du vanvittig, Menneske? Var det da en
Kjæltringestreg, vi havde for? Holdt! Eller va-
det maaſſe ikke fædrelandets Sag? Holdt! Eller
var det fun Andreas, du vilde til Livs, og ikke
Tyrannen? Holdt! siger jeg — jeg arresterer dig
som Statsforræder —

Sammens vorne.

Bind ham! Kast ham til Jorden!

Fiesco

(river et Sværd fra en og baner sig Vej).

Saa sagte! Hvem er den første, som vil kaste
en Grime paa Tigeren? — Se, I Herrer, jeg er
fri — jeg kunde gaa min Vej, hvis jeg vilde —
nu vil jeg blive; thi jeg er kommet paa andre
Tanker.

Bourgognino.

Paa Deres Pligt!

Fiesco

(opbragt, med Stolthed).

Dreng! Lær først Deres Pligt imod mig udenad,
og kom ikke til mig med fligt! — Rolig, mine
Herrer — alt bliver ved det gamle. (Til Moren, medens
han hugger hans Skrifter over.) Du har den Fortjeneste at
have fremkaldt en stor Daad. — Gaa din Vej!

Fiesco.

Calcagno
(forbitret).

Hvad? Skal den Hedning leve? Han, som
har forraadt os alle?

Fiesco.

Leve — ja — han, som har gjort jer alle
bange. Af Sted, Knægt! Sørg for, at du faar
Genua i Ryggen, ellers kunde man let svale sit
Mod paa dig.

Moren.

Det vil sige: Djævlen lader ingen Savtyv i
Stikken! — Werbødigste Tjener, mine Herrer! —
Jeg mærker nok: I Italien findes der ingen Stridke
til mig. Jeg maa søge den andet Steds.
(Gaar leende.)

Tiende Scene.

En Tjener. De forrige (uden Moren).

Tjeneren.

Grevinde Imperiali har allerede tre Gange
spurgt efter Deres Naade.

Fiesco.

Guds Død! Ja, Komedien maa vel begynde!
Siig til hende, at jeg strax skal være der. — Vent
lidt. — Bed min Hustru om at gaa ind i Kon-

certsalen og vente mig bag Tapeterne. (Tjeneren gaar.)
Her har jeg strevet alle eders Roller op; naar
hver enkelt blot udfører sin, saa er der intet mere
at sige. — Verrina gaar i forvejen til Havnens og
giver med en Kanon Signalet til Udbrud, naar
Skibene er erobrede. — Nu gaar jeg; jeg har
endnu en vigtig Ting at besørge. Naar J hører
en lille Klokk, skal J alle komme ind i min Koncert-
sal. — Gaa imidlertid ind, og lad min Kypervin
smage jer!

(De gaa.)

Ellevte Scene.

Koncertsal.

Leonore. Arabella. Rosa. (Alle øngstelige).

Leonore.

Fiesco lovede at møde her, og han kommer
ikke. Klokk'en er over elleve. Der er en frygtelig
Larm af Vaaben og Mennesker i Paladset; men
Fiesco kommer ikke!

Rosa.

De skal skjule Dem bag Tapeterne. — Hvad
mon den naadige Herre mener med det?

Leonore.

Han ønsker det, Rosa; jeg veed altsaa nok til
at være lydig. Nok til at være ganske uden frygt,

Fiesco.

Bella. — Og dog, dog sjælver jeg, Bella, og mit Hjerte banker saa skrækkelig øengsteligt. For Guds Skyld! Ingen af jer maa forlade mig.

Bella.

Vær rolig, frue! Vor Angst holder vor Nys- gjerrighed i Ave.

Leonore.

Hvorhen jeg saa vender mit Øje, træffer jeg fremmede Ansichter, der er hule og fordrejede som Spøgeler. Hvem jeg end kalder paa, saa bæver han som en paagreben forbryder og flygter ud i den mørkeste Nat, den onde Samvittigheds græsselfige Tilflugtssted. Man svarer med en halv, hemmelig Lyd, som endnu paa den bævende Tunge øengsteligt twivler, om den ogsaa maa være saa dristig at undslippe? — Og hvorledes er det med Fiesco? — Jeg veed ikke, hvad skrækkeligt her er i Gjære. — (Det hun yndefuldtil folder Hænderne.) Omsvæv min Fiesco, I himmelske Magter!

Rosa

(farer sammen).

Jesus! Hvad er det for en Lyd i Galleriet?

Bella.

Det er den Soldat, som staar paa Vagt.

(Man hører Skildvagten raabe: „Hvem der?” Det bliver svaret.)

Schiller.

Leonore.

Der kommer nogen! Hurtigt bag Tapetet!

(De sjule fig.)

Tolvte Scene.

Julia. Fiesco (i Samtale).

Julia

(meget betaget).

Hold op, Hr. Grevel! Deres Galanterier ramme ikke længer uopmærksomme Gren, men sydende Blod.
— Hvor er jeg? Her er ingen anden end den forføreriske Nat! Hvordan har De løkket mit intet anende Hjerte?

Fiesco.

Derhen, hvor den frygtsomme Lidenstak bliver dristigere, og følelser mødes friere med følelser.

Julia.

Stands, Fiesco! Ved alt, hvad der er helligt, gaa ikke videre! Hvis Natten ikke var saa mørk, saa vilde du se mine ildrøde Kinder og forbarme dig over mig!

Fiesco.

Du tager fejl, Julia! Da vilde netop min følelse blive din følelses ildrøde Fane var og desto modigere strømme over sine Bredder.

(Han kysjer hende heftigt paa Haanden).

Fiesco.

Julia.

Menneske, dit Ansigt brænder feberhædt ligesom din Tale. Af, jeg føler, at der ogsaa i mit er en vild formastelig Lue. Jeg beder dig, lad os søger Lyset. De opirrede Sanser kan mærke dette Mørkes farlige Vink. Gaa! Disse gjærende Oprørere kunde drive deres ugudelige Kunster bag den undselige Dags Ryg. Kom med ud blandt andre Mennesker, jeg besværger dig!

Fiesco

(mere indtrængende).

Hvortil unyttig Bekymring, min Fjære? Kan Herfferinden nogen Sindé frygte sin Slave?

Julia.

Af, I Mænd med den evige Modsigelse! Som om I ikke netop var de farligste Sejrherrer, naar I overgive eder til vor Egenkjærlighed! Skal jeg tilstaa dig alt, Fiesco? At det kun var min Last, som bevogtede min Dyd, kun min Stolthed, som spottede dine Kunster, kun mine Grundsætninger, som hidtil holdt Stand! Du opgiver Haabet om at udrette noget ved List og søger Tilslugt hos Julias Sanser. Og jeg er modstandslos.

Fiesco

(leffærdigt, dristigt).

Og hvad har du tabt ved det?

Julia

(lidenskabelig ophidset).

Af jeg legende giver dig Nøglen til min

kvindelige Helligdom, saa du kan gjøre mig skamrød,
naar du vil! Kan jeg tage mindre end alt? Vil
du vide mere, Spotter? Vil du have den Til-
staaelse, at vort Kjøns hele hemmelige Visdom fun-
ner et yndeligt Værn til Undsætning for vor svage
Side, som dog til sidst alene belejres af jeres Eder,
et Værn, som, jeg tilstaar det rødmende, gjerne
vilde stormes, som ofte, naar Øydens Syn et Øje-
blik løbes, forræderisk modtager Fjenden? Alt alle
vore kvindelige Kunster ene og alene kæmpe for
denne værgeløse Parérplade, ligesom alle Officerer
paa Skæbrættet dække den værgeløse Konge? Naar
du overrumpler ham — Mat! Saa kan du rolig
kaste alle Brillerne imellem hinanden! (Efter en Pavse,
med Alvor.) Her har du et Billed af vor praleriske
Armod. — Vær ødelmodig!

Fiesco.

Og dog, Julia — hvor kan du gjemme denne
Skat bedre end i min uendelige Lidenstab?

Julia.

Sikkert intet Steds bedre og intet Steds værre. —
Hør, Fiesco, hvor længe vil denne Uendelighed
vare? — Al, jeg har allerede spillet for uheldigt
til, at jeg ikke ogsaa skulde sætte alt, hvad jeg
har tilbage, paa Spil. — Jeg var sifker paa
Fiesco, at jeg kunde fange dig med min Skønhed;
men jeg tiltror den ikke den Almagt at kunne holde
fast paa dig. — Al, fy! Hvad er det, jeg siger?
(Hun træder tilbage og skuler sit Ansigt i sine Hænder.)

fiesco.

fiesco.

To Synder i eet Alandedræt. Mistillid til min Smag eller Majestætsforbrydelse imod din Elst-værdighed — hvilken af de to Ting er vanskeligt at tilgive?

Julia

(mat, idet hun er ved at buffe under, i en bevæget Tone).

Løgne er kun Helvedes Vaaben — dem be-høver Fiesco ikke mere for at overvinde sin Julia. (Hon falder udmattet om paa en Sofa; efter en Pavse, højtideligt.) Hør, lad mig endnu sige dig een Ting, fiesco. — Vi er Heltinder, naar vi vide vor Dyd i Sikkerhed. — Børn, naar vi forsvare den (stirrer sifft og vildt paa ham.) — Furier, naar vi hævne den. — Hør, Fiesco, hvis du tilintetgjorde mig med koldt Blodt!

fiesco

(antager en opbragt Tone).

Koldt? Koldt? Ved Gud! Hvad fordrer da Kvindens umættelige Forfængelighed, naar hun ser en Mand krybe for sig og endnu twivler? Han vaagner igjen, jeg føler — (hans Tone bliver kold.) Men jeg faar Øjnene op i rette Tid. — Hvad var det, som jeg lige vilde tiltigge mig? — En Mands mindste Fornedrelse kan ikke maales med en Kvindes højeste Gunst! (med et d্রbt, iskoldt Buf.) Fat Dem, frue, nu er De sikker.

Julia

(bestyrket).

Hvad mener De, Hr. Greve?

Schiller.

Fiesco

(ryderst ligegyldigt).

Nej, Frue, De har fuldstændig Ret, vi kan
begge kun een Gang sætte vor Ære paa Spil.
(Med et høfligt Haandfys.) Jeg skal have den Fornøjelse at
bevidne Dem min dybeste Ærbødighed i den for-
nemme Verdens Nærvarelse.

(Han vil gaa hurtigt.)

Julia

(følger ham og trækker ham tilbage).

Bliv dog! Er du vanvittig? Skal jeg da
sige — sige, hvad alle Mænd paa Knæ — med
Taarer — paa Pinebænken ikke kunde fravriste
min Stolthed? — Af! Selv dette Mørke er for
lyst til at sjule den Ild, som Tilstaaelsen frem-
kalder paa mine Kinder! — Fiesco — af, jeg
saarer hele mit Kjøn dødeligt — hele mit Kjøn
vil for evigt have mig. — Jeg tilbeder dig, Fiesco!

(Kalder paa Knæ for ham.)

Fiesco

(viger tre Skridt tilbage, lader hende ligge og ler triumferende).

Jeg beklager det, Signora! (Han ringer paa Kloffen,
løfter Tapetet op og fører Leonore frem.) Her er min Hustru —
en guddommelig Kvinde!

(Han omfavner Leonore).

Julia

(springer strigende op).

Af! Skammelig bedraget!

Fiesco.

Trettende Scene.

De sammenesvorne (træde alle ind). Damer (fra den anden Side).
Fiesco. Leonore. Julia.

Leonore.

Min Egtfælle, det var alt for haardt.

Fiesco.

Et slet Hjørte fortjener ikke mindre; dine
Taarer fortjente denne Øprejsning. (Til forsamlingen.)
Nej, mine Herrer og Damer, jeg er ikke vant til
ved enhver Anledning at blusse op i barnagtige
Flammer. Mennefenes Dumheder more mig længe,
før de opirre mig. Denne Kvinde fortjener hele
min Vrede; thi hun har villet give denne Engel Gift.

(Han viser de forsamlede Herrer og Damer Giften; de træde forfærdede
tilbage.)

Julia

(idet hun bider sin Vrede i sig).

Det er godt, godt, meget godt, min Herre!

(Vil gaa.)

Fiesco

(fører hende tilbage).

De maa have Taalmodighed, Frue. — Endnu
er vi ikke færdige. — Dette Selskab vil alt for
gjærne vide, hvor jeg kunde fornægte min Forstand
i den Grad, at jeg spillede saa vanvittig en Roman
med den taabeligste Kvinde i Genua —

Schiller.

Julia

(idet hun springer op).

Det er ikke til at holde ud! — Men du, sjælv!
(Cruende.) Doria hersker i Genua, og jeg — er hans
Søster.

fiesco.

Det er stemt nok, hvis det er Deres sidste bitre
Pille. — Des værre maa jeg bringe Dem det
Budskab, at fiesco af Lavagna har slettet en Strikke
af Deres durchlauchtigste Broders stjaalne Diadem;
i den agter han at hænge Republikens Typ i Nat.
(Da hun blegner, ler han haansigt.) Hj! Det kom uventet! —
Og ser De, (mere bidende.) derfor ansaa jeg det for
nødvendigt at give Deres Slægts paatrængende
Blikke noget at bestille, derfor hængte jeg (idet han
peger paa hende.) denne Harlekinslidenstab paa mig,
derfor (idet han peger paa Leonore.) lod jeg denne Wedel-
sten falde, og min Fisf bed lykkelig og vel paa den
glimrende Mading. Jeg takker for Deres Imøde-
kommenhed, Signora, og afleverer mit Theater Smykke.

(Han leverer hende hendes Silhouette med et Buf).

Leonore

(Hynget sig bedende til fiesco).

Ludovico, hun græder. Deres Leonore beder
Dem sjælvende —

Julia

(trodsigt til Leonore).

Ti, du forhadte —

Fiesco.

Fiesco

(til en Cjener).

Vær galant, min Ven — hyd denne Dame
Armen; hun har Lyft til at se mit Statsfængsel.
Du indestaar mig for, at Madonna ikke bliver
inkommoderet af nogen — der blæser en sharp Luft
udenfor — den Storm, som i Nat splintrer Stammen
Doria, kunde let — ødelægge hendes Haarpvnt.

Julia

(hulsende).

Pesten ramme dig, du sorte, lumfse Hyller!
(forbitret til Leonore.) Glæd dig ikke over din Triumf;
han vil ogsaa ødelægge dig og sig selv og —
fortvivle!

(Styrter ud.)

Fiesco

(til sine Gjæster).

De har været Vidner. — Bed min Ere i
Genua! (Til de sammenvorne.) J henter mig, naar Kanonen
tordner.

(Alle gaa.)

Fjortende Scene.

Leonore. Fiesco.

Leonore

(nærmer sig ham ængstligt).

Fiescol — Fiesco! — Jeg forstaar Dem kun
halvt; men jeg begynder at hæve.

fiesco

(med Vægt).

Leonore! — Jeg saa Dem en Gang gaa ved
en Genueserindes venstre Side. — I Adelens
Assembleer saa jeg Dem tage til Talle med Ridderues
andet Haandkys. Leonore — det Syn gjorde mig
ondt. Jeg besluttede, at det ikke skulde vedblive at
være saaledes — det vil blive anderledes! Hører
De den krigeriske Larm i mit Slot? Hvad De
frygter, er sandt. — Gaa i Seng, Grevinde — i
Morgen vækker jeg — Hertuginden.

Leonore

(slår Hænderne sammen og kaster sig ned paa en Stol).

Aa Gud! Det anede jeg! Jeg er fortapt!

fiesco

(med rolig Værdighed).

Lad mig tale ud, min kjære! To af mine
Forsædre har baaret den tredobbelte Krone. Fiesco-
ernes Blod flyder kun sundt under Purpuret. Skal
Deres Egtefælle kun straale af en Glans, han har
arvet? (Med ørre Civ.) Skal al hans Højhed skyldes
det gjøglende Tilfælde, som en Dag, da det var i
taaleligt Humør, lappede en Johan Ludvig Fiesco
sammen af hensmuldrende Fortjenester? Nej, Leonore,
jeg er for stolt til at lade mig sjænke noget, naar
jeg selv kan staffe mig det. I Nat kaster jeg det
laante Smykke tilbage til mine Åner i deres Grav. —
Greverne af Lavagna er døde. — Fyrsternes
Tid begynder.

Fiesco.

Leonore

(ryser paa Hovedet i sille Vildelse).

Jeg ser min Husbond falde med dybe, døde-
lige Saar! — (Med Rædsel.) Jeg ser stumme Mænd
komme med min Husbonds sønderflængede Lig.
(Springer forfærdet op.) Den første — den eneste Kugle
gjennemborer Fiescos Hjælte.

Fiesco

(griber fjærligt hendes Haand).

Vær rolig, mit Barn! Det vil denne eneste
Kugle ikke gjøre.

Leonore

(ser alvorligt paa ham).

Udfordrer Fiesco saa tillidsfuldt Himlen? Selv
om Tilfældet kun var muligt een af tusend Gange
tusend Gange — saa kunde det jo dog indtræffe,
og min Husbond var fortapt. — Tænk, at du
spillede om Himlen, Fiesco! Hvis der saa var en
Billion Gevinster og en eneste Nite, vilde du da
være hjæk nok til at ryste Tærningebægeret og gaa
ind paa det frække Væddemaal med Gud? Nej,
min Husbond! Naar alt er sat paa eet Bræt,
er hvert Tærningekast Gudsbespottelse.

Fiesco

(smiler).

Vær trygl! Lykken og jeg staa paa en bedre
fod med hinanden.

Leonore.

Det siger du — og du har dog været til
Stede ved hint aandsforvirrende Spil — I kalder
det Tidsfordriv — og du har set, hvorledes Lykke-
gudinden, hin Bedrageriske, lakkede sin Hndling med
smaa heldige Kort, til han blev varm, rejste sig og
udfordrede Banken — og hvorledes hun da, under
Fortvivlelsens Kast, forlod ham! — Al, min Husbond!
Fordi du gaar ud og viser dig for Genueserne,
kan du ikke være sikker paa at blive tilbedt. At
fræmme Republikanere op af deres Sovn, at minde
Hesten om dens Hove er ikke en Spaseretur, fiesco!
Tro ikke disse Oprørerel De kloge, der har op-
hidset dig, frygte dig! De dumme, som har for-
gudet dig, gavne dig kun lidet, og til hvilken
Side jeg end ser hen, er fiesco fortapt.

fiesco

(gaar med kraftige Skridt frem og tilbage).

Modløshed bringer den største Fare. Storhed
kræver ogsaa et Offer.

Leonore.

Storhed, fiesco? — Al, at dit Geni er saa
ildefindet mod mit Hjerte! Ser du! Jeg stoler
paa din Lykke; du sejrer, vil jeg sætte — ve da
mig, den ulykkeligste af mit Kjøn! Ulyksalig, hvis
det mislykkes! Ulyksaligere, hvis det lykkes! Her
er intet Valg, min elskede! Naar det ikke lykkes

fiesco.

Fiesco at blive Hertug, er han fortapt. Naar jeg
omfavner Hertugen, er min Husbond borte.

fiesco.

Det forstaar jeg ikke.

Leonore.

Jo, min Fiesco. I Tronens stormfulde Zone
visner Kjærlighedens spæde Plante. Et Menneskes
Hjerte, selv om det er Fiesco, som er dette Menneske,
er for snævert for to almægtige Guder — Guder,
der er saa forbitrede paa hinanden. Kjærlighed
har Taarer og kan forstaa Taarer; Herskessygen har malmhaarde Øjne, i hvilke Sølelsen
aldrig fremkalder Perler. — Kjærligheden ejer
fun een Ting og giver Afskald paa alt andet i
Verden; Herskessygen hungrer, selv om den
røver hele Naturen. — Herskessygen ødelægger
Verden og gjør den til et Fængsel med klirrende
Lønker, Kjærligheden ser et Elysium i enhver
Ørk. — Naar du vilde hvile ved mit Bryst, vilde
en trodsig Vasal bryde ind i dit Rige. — Naar
jeg vilde faste mig i dine Arme, vilde din Despot-
angst høre en Morder rasle bag Tapetet og jage
dig fra Værelse til Værelse. Ja, Mistanken med
de store Øjne vilde til sidst forgifte den huslige
Harmoni. — Naar din Leonore bragte dig en
kvægende Drik, vilde du rædselslagen støde Bægeret
fra dig og kalde Omheden en Giftblanderste.

Schiller.

fiesco

(bliver forfærdet staende).

Hold op, Leonore! Det er en hæslig Tanke —

Leonore.

Og dog er Billedet ikke færdigt. Jeg vilde sige: Du kan ofre Kjærigheden for Storhedens Skyld, du kan ofre vor Ro — naar blot Fiesco vedbliver at være sig selv. — Al, min Gud, det er som at blive radbrækket! — Sjældent er Engle steget op paa Tronen, sjældnere er de steget ned af den som Engle. Den, der ikke behøver at frygte noget Menneske, vil han forbarme sig over et Menneske? Vil den, der kan knytte en Tordenkile til hvert Ønske, anse det for nødvendigt at give det et mildt Ord med paa Vejen? (Hun standser, saa træder hun beskedent hen til ham og tager hans Haand. Med den fineste Bitterhed.) Førster, Fiesco, disse den viljelystne og evneløse Naturs mislykkede Projekter — sætte sig saa gjørne ned mellem Menneskene og Guddommen; — daarlige Skabninger! daarlige Skabere!

fiesco

(gaar uroligt frem og tilbage).

Hold op, Leonore! Jeg har fastet Broen af bag ved mig —

Leonore

(ser smægtende paa ham).

Hvorfor, min Husbond? Det er kun Gjerninger, som man ikke kan udsllette. (Smeltende ømt og noget

Fiesco.

(Hjælmst.) Jeg hørte dig jo en Gang sværge, at min Skønhed havde kuldkaſtet alle dine Planer — du har svoret falſt, du Hyller, eller min Skønhed er tidlig afblomſtret. — Spørg dit Hjærtet, hvem der er skyldig! (Gældfuldere, idet hun omfavner ham.) Kom tilbage! Mand dig op! Forsag! Kjærligheden ſkal holde dig ſkadesløs! Kan mit Hjærtet ikke mætte din uhyre store Hunger — af, Fiesco, Diademet vil være endnu fattigere! — (Indsmigrende.) Kom! Jeg vil lære alle dine Ønsker udenad, jeg vil forene al Naturens Trolddom i et Elfskovskys, for evigt at holde den ophøjede flygtning bunden i disse himmelske Baand — dit Hjærtet er uendeligt — det er Kjærligheden ogsaa, Fiesco. (Smilende.) Alt gjøre et ſakkels Væsen lykkeligt — et Væsen, ſom finder ſin Himmel ved dit Bryst — ſkulde det efterlade en Tomhed i dit Hjærtet?

Fiesco

(Dybtt greben).

Leonore, hvad er det, du har gjort? (Falder hende kraftløs om Halsen.) Jeg kan ikke ſe nogen Genueser i Øjnene mere —

Leonore

(glad, hurtigt).

Lad os flygte, Fiesco! — Lad os kaste alle disse pralende Bagateller i Støvet, lad os leve alene for vor Kjærlighed paa et romantisk Sted! (Hun træffer ham til fit Hjærtet. Henvist.) Vore Sjæle vil da være klare ſom den lyse, blaau Himmel over os, og

Schiller.

Sorgens mørke Pust vil ikke mere strejfe dem. —
Dort Liv vil da rinde melodist op til Skaberen
som den rislende Kilde —

(Man hører Kanonstudet. Fiesco river sig løs. Alle de sammenvorne
træde ind i Salen.)

Femtende Scene.

Sammenvorne.

Tiden er kommet!

Fiesco

(bestemt til Leonore).

Lev vel — for evigt — eller Genua ligger i
Morgen for din fod.

(Vil styrte af Sted.)

Bourgognino

(raaber).

Grevinden er ved at falde.

(Leonore besvimer. Alle styrte til for at holde paa hende. Fiesco knæler
for hende.)

Fiesco

(med stærkendt Røst).

Leonore! For Guds Skyld, red hende! (Bosa og
Bella komme for at tage sig af hende.) Hun aabner Øjnene. —
(Springer resolut op.) Kom saa — lad os lukke Dorias!

(De sammenvorne styrte ud af Salen.)
(Træppet falder.)

fiesco.

Femte Aft.

Efter Midnat. — Stor Gade i Genua. — Høst og her lyse Lygter paa nogle Huse; de gaa efterhaanden ud. — I Scenens Baggrund ser man Thomas- porten, som endnu er lukket. — I Perspektiv i det fjerne Havet. — Nogle Mennesker gaa over Pladsen med Haandlygter; derpaa Runden og Patrouillen.
— Alt er roligt. Kun Havet bølger temmelig voldsomt.

Første Scene.

fiesco kommer bevæbnet og bliver staaende ved Andreas Dorias Palads.
Derpaas Andreas.

fiesco.

Den gamle har holdt Ord — alle Lys er slukkede i Paladset. Vagterne er borte. Jeg vil ringe. (Singer.) Halløj! He! Vaagn, Doria! For- raadte, solgte Doria, vaagn! Halløj! Halløj! Vaagn!

Andreas

(viser sig paa Ultanen).

Hvem er det, der falder?

fiesco

(med forandret Stemme).

Spørg ikke, men følg mig! Din Stjærne gaar ned, Hertug. Genua rejser sig imod dig. Dine Bødler er i Nærheden, Andreas, hvor kan du sove?

Andreas

(flolt).

Jeg mindes, at det vrede Hav rasede mod min Bellona, saa Kjolen knagede og den øverste

Mast knækkede — og Andreas Doria sov roligt.
Hvem sender de Bødler?

fiesco.

En Mand, der er frysteligere end dit vrede
Hav — Jøhan Ludvig Fiesco.

Andreas
(ter).

Du er i godt Humør, min Ven! Kom med
dine Vittigheder om Dagen. Midnat er ikke nogen
passende Tid.

fiesco.

Du haaner den, der advarer dig!

Andreas.

Nej, jeg tækker ham og gaar i Seng. Fiesco
har sviret saa længe, at han er blevet søvnig, og
har ingen Tid tilovers for Doria.

fiesco.

Ulykkelige gamle Mand! — Tro ikke Slangen!
Svø Farver kappes om at glitre paa dens Ryg —
du nærmer dig, og du kvæles brat i dens Ringe.
Du lo ad en forræders Vink. Le ikke ad en Vens
Raad! En Hest staar sadlet i din Gaard. Flygt,
medens det endnu er Tid! Le ikke ad din Ven.

Andreas.

Fiesco er ødel. Jeg har aldrig fornærmet
ham, og han forraader mig ikke.

Fiesco.

fiesco.

Han er ædel, forraader dig og har givet dig
Beviser paa begge Dele.

Andreas.

Saa har jeg en Livvagt, som ingen Fiesco
kan kaste til Jordens, naar han ikke raader over
Keruber.

fiesco

(spotif).

Den Livvagt gad jeg tale med og bede den
om at tage et Brev med til Evigheden.

Andreas

(værdigt).

Stakkels Spotter! Har du aldrig hørt, at Andreas Doria er firsindstÿve Aar gammel,
og at Genua — er lykkeligt? —
(Han forlader Altanen.)

fiesco

(følger ham forbauset med Øjnene).

Maatte jeg først styrte denne Mand, før jeg
indsaa, at det er vanskeligere at ligne ham? (Han
gaar tankefuldt nogle Skridt frem og tilbage.) Naa, — Højsind
gaar op imod Højsind. — Vi er kvit, Andreas!
Gaa nu din Gang, Ødelæggelse!

(Han iles til den bageste Gade. — Der lyde Trommer fra alle Sider. Skarp
Fægtning ved Thomasporten. Porten bliver sprængt og aabner Udsigt til
Havnen, hvor der ligger Skibe, belyste med fakler.)

Schiller.

Auden Scene.

Gianettino Doria (i en Skarlagenskaabe). Comellino. Tjenere
(i forvejen med fakler. Alle hurtigt).

Gianettino
(staaar stille).

Hvem har befalet at gjøre Alarm?

Comellino.
Der blev affyret en Kanon paa Galejerne.

Gianettino.
Slaverne sprænge deres Lænker.
(Skud ved Thomasporten.)

Comellino.
Der bliver fyret.

Gianettino.
Porten er aaben! Vagten i Oprør! (Til Tjenerne.)
Hurtigt, I Slyngler! Lys hen ad Havnens til!
(De ile hen imod Porten.)

Tredje Scene.

De forr ge. Bourgognino med sammenvorne (der komme fra
Thomasporten).

Bourgognino.
Sebastian Escarro er en brav Soldat.

fiesco.

Centurione.

Han værgede sig som en Bjørn, til han faldt.

Gianettino

(træder beskyttet tilbage).

Hvad er det? — Holdt!

Bourgognino.

Hvem er det med faklen der?

Lomellino.

Det er fjender, Prins! Læs Dem bort der til venstre!

Bourgognino

(hidsigt).

Hvem er det med faklen?

Centurione.

Staal! Jert Løsen?

Gianettino

(drager sit Sværd. Trodsigt).

Underkastelse og Doria!

Bourgognino

(rasende, frysteligt).

Naa, det er dig, som baade har røvet Republikken og min Brud! (Til de sammenvorne, idet han styrter løs paa Gianettino.) Der sparede vi een Tur, Brødre! Hans Djævle udlevere ham selv.
(Han gjennemborer ham.)

Schiller.

Gianettino

(falder brølende).

Mord! Mord! Mord! Hævn mig, Comellino!

Comellino. Tjenere

(idet de flygte).

Hjælp! Mord! Mord!

Zenturione

(raaber med kraftig Stemme).

Han er ramt! Stands Greven!

(Comellino gråbes.)

Comellino

(fnælende).

Skaan mit Liv! Jeg slutter mig til jer!

Bourgognino.

Er det Dyr endnu? Krysteren kan flygte.

(Comellino flygter.)

Zenturione.

Thomasporten er vor! Gianettino død! Løb,
alt hvad Remmer og Tøj kan holde, og meld det
til Fiesco!

Gianettino

(bøjer sig framagtigt opad).

Pest, Fiesco! —

(Dør).

Bourgognino

(river sit Sværd ud af Liget).

Genua og min Bertha er fri! — Giv mig

fiesco.

dit Sværd, Zenturione! Dette blodige Værge bringer
du min Brud. Hendes Fængselsdør er sprængt.
Jeg kommer senere og giver hende Brudekysset.

(De ile bort ad forskjellige Gader.)

Fjerde Scene.

Andreas Doria. Tyssere.

En Tysser.

Stormen trak hen i den Retning. Til Hest,
Hertug!

Andreas.

Lad mig endnu en Gang se Genuas Taarne og
Himlen! Nej, det er ingen Drøm, Andreas er
forraadt!

Tysseren.

Vi er omgivne af fjender! Af Sted! Vent
med eders Forbandelser, til J er kommet over
Grænsen!

Andreas

(Faster sig ned over sin Brodersens Lig).

Her vil jeg dø. Ingen maa tale til mig om
at flygte! Her ligger min Alderdoms Kraft. Min
Løbebane er affluttet!

(J Afstand Calcagno med sammensvorne.)

Tysseren.

Der kommer Morderne! Morderne! Fly, gamle
Fyrste!

Schiller.

Andreas

(da Trommerne etter lyde).

Hør, Udlændinge, hør! Det er Genueserne,
hvis Nag jeg brød. (Skjuler sit Hoved.) Gjør man ogsaa
i eders Land Gjengjæld paa den Maade?

Tyskeren.

Af Sted, af Sted! mens vore tykke Knokler
slaa Skaar i deres Klinger.

(Calcagno nærmere.)

Andreas.

Red jer selv og lad mig blive her! Gjør
Nationer forfærdede med den skækkelige Efterret-
ning: Genueserne har dræbt deres Fader!

Tyskeren.

Død og Helvede! Med Drabet varer det endnu
en Stund.— Staa, Kammerater! Vi tage Hertugen
midt ind imellem os! (Drage deres Sværd.) Pif! Respekt
for en gammel Mand ind i disse vælste Hunde!

Calcagno

(raaber).

Hvem der? Hvad er der?

Tyskerne

(hugge løs).

Der vanker tyske Hug.

(Gaa kæmpende. Gianettinos Lig bringes bort.)

Fiesco.

Femte Scene.

Leonore (klædt som Mand). Arabella (følger hende. De komme begge øngstligt listende).

Arabella.

Kom, naadige frue, kom dog! —

Leonore.

Der ude raser Oprøret. — — Tys! Var det ikke en døendes Stønnen? — Af, de omringe ham! — Deres gabende Bosser pege mod Fiescos Hjerte — mod mit, Bella! — De trykke af! — — Holdt! Holdt! Det er min Mand!

(Udbredet forvirret Armene.)

Arabella.

Men for Guds Skyld —

Leonore

(stædig i vilde Fantasier, raaber i alle Retninger).

Fiesco! Fiesco! Fiesco! Hans Tilhængere svigte ham og vige. — Oprøreres Trostebab er usikker! (Heftig, forstrækket.) Er det Oprørere, min Husbond fører? Bella! Af Gud! Fiesco kæmper som Oprører!

Arabella.

Nej, Signora, som Genius frystelige Voldgiftsmænd!

Leonore

(opmærksom).

Ja, det er rigtigt — og har Leonore saa Lov

til at sjælve? Skal den første Republikaner omfavnes af den fejreste Republikanerinde? — Gaa, Arabella! — Naar Mændene kæmpe om Lande, saa maa Kvinderne ogsaa være modige! (Man hører atter Trommer.) Jeg gaar med i Kampen.

Arabella

(naar Hænderne sammen).

Barmhjærtige Gud!

Leonore.

Tys! Hvad er det, min fod rører ved? Det er en Hat og en Kappe. Der ligger ogsaa et Sværd. (Hun vejer det i Haanden.) Det er et tungt Sværd, Bella, men jeg kan vel nok bære det, og Sværdet gjør ikke den, der bærer det, Skam.

(Der ringes med Stormklokker).

Arabella.

Hør! Hør! Hvor yndeligt Klokkerne klemte fra Dominikanernes Taarn! Gud forbarme sig Det er sfrækkeligt!

Leonore

(fantaserende).

Du burde sige: hvor yndigt! I denne Storm-klokkes Toner taler min Fiesco med Genua. (Stærkere Trommeslag.) Hurra! Hurra! Aldrig har jeg hørt saa sød en Fløjtelklang! — Min Fiesco taler ogsaa i denne Trommelyd. — Mit Hjærté banter!

Fiesco.

Der kommer Liv i hele Genua! — Lejefvende
springe, naar de høre hans Navn, og hans Hustru
skulde være øngstelig? (Der ringes Storm fra tre andre Taarne.)
Nejl! Min Helt skal omfavne en Heltinde! — Min
Brutus skal omfavne en Romerinde! (Hun sætter Hatten
paa Hovedet og kaster Skralagenskaaben om sig.) Jeg er Portia!

Arabella.

Vaadige frue, De veed ikke, hvor strækkelig
forvirret De taler! De fantaserer!
(Stormringning og Trommer.)

Leonore.

Elendige, som hører alt dette og ikke fantaserer!
Disse Sten kunde græde, fordi de ikke har Ben, saa
de kan følge min Fiesco! — Disse Paladser vredes
paa deres Bygmester, der har muret dem saa dybt
ned i Jorden, at de ikke kan følge min Fiesco! —
Hvis disse Strandte kunde gjøre det, saa opgav de
deres Pligt, gav Genua til Pris for Havet og
fulgte hans Tromme! — Kan det, der rusker Døden
op af dens Svøb, ikke vække dit Mod? Gaa —
Jeg skal nok finde Vejen alene.

Arabella.

Store Gud! De vil da ikke gjøre den Grille
til Virkelighed?

Leonore

(stolt og heroisk).

Det skulde jeg mene, du dumme Pige —

Schiller.

(Med Ilb). Der, hvor Kampen raser vildest, hvor min
Fiesco kæmper selv! — Er det Lavagna? hører jeg
dem spørge. — Lavagna, som ingen kan betvinge,
som kaster Jærnterninger om Genua, er det Lavagna?
— Genuesere, vil jeg sige, det er ham, og denne
Mand er min Husbond, og jeg er ogsaa saaret.

(Sacco kommer med sammenborne.)

Sacco

(raaber).

Hvem der? Doria eller Fiesco?

Leonore

(begejstret).

Fiesco og frihed!

(Hun styrter ind i en Gade. Øpløb. Bella bliver revet ned af Trængslen.)

Sjette Scene.

Sacco (med en flok). Calcagno (møder ham med en anden).

Calcagno.

Andreas Doria er flygtet.

Sacco.

Det er en daarlig Anbefaling for dig hos Fiesco.

Calcagno.

Det er nogle Bjørne, disse Tyfferel! De stod
som Klipper foran den gamle. Jeg sikte ham slet

Giesco.

ikke at se. Ni af vore Folk faldt; selv blev jeg ramt paa det venstre Øre. Naar de gjør det for fremmede Tyranner, hvordan maa de saa ikke værne om deres egne Fyrster!

Sacco.

Vi har allerede mange Tilhængere, og alle Porte er vore.

Calcagno.

Der staar en haard Kamp paa Slottet, hører jeg.

Sacco.

Bourgognino er der. Hvad bestiller Verrina?

Calcagno.

Han ligger mellem Genua og Havet som en Helvedes Lænkehund, saa at næppe en Gang en lille Fist kan slippe igjennem.

Sacco.

Jeg lader storme i Forstaden.

Calcagno.

Jeg marscherer over Piazza Sarzano. Rør Trommen, Tambur!

(De drage videre under Trommeslag.)

Schiller.

Syvende Scene.

Moren. En Trop Type (med Lunter).

Moren.

Jeg vil blot sige jer, I Slubberter, at det er mig, som har lavet den hele Basseralle. — De vilde ikke give mig min Part. Men det er ogsaa godt. Denne Jagt passer mig brilliant. Lad os stikke Jld og plyndre. De derovere slaas om et Hertugdømme; vi fyre op i Kirkerne, saa de frosne Apostle kan blive varme.

(De ile ind i Husene rundt omkring.)

Ottende Scene.

Bourgognino. Bertha (forklædt).

Bourgognino.

Hvil dig her, min lille Ven! Du er i Sikkerhed.
Bløder du?

Bertha
(med forandret Mæle).

Nej.

Bourgognino
(livfuldt).

Men fy! Saa rej dig dog! Jeg skal føre
dig til Steder, hvor man høster Saar for Genua. —
Det er sjønt, ser du? Saar som dette.

(Han blotter sin Arm.)

Flesco.

Bertha
(farer tilbage).

Aa Gud!

Bourgognino.

Bliver du bange? Du kjenne Dreng, du er
for hurtigt bleven til Mand. — Hvor gammel er du?

Bertha.

Femten Aar.

Bourgognino.

Det var kjedeligt! Du er fem Aar for spæd
til at være med i denne Nat. — Hvem er din Fader?

Bertha.

Den bedste Borger Genua.

Bourgognino.

Naa, naa, Dreng! Det er kun een, og hans
Datter er min trolovede Brud. Veed du, hvor
Verrina boer?

Bertha.

Det skulde jeg mene.

Bourgognino
(hurtigt).

Og kjender du hans guddommelige Datter?

Bertha.

Hans Datter hedder Bertha.

Schiller.

Bourgognino

(heftigt).

Gaa strax og giv hende denne Ring! Siig,
at det skal være forlovelsesringen, og at den blaa
Hjælmbusß holder sig bravt. Far vel! Jeg maa
af Sted! Faren er endnu ikke ovre.

(Nogle Huse brænde.)

Bertha

(raaber efter ham med blid Stemme).

Scipio!

Bourgognino

(standler studsende).

Ved mit Sværd! Jeg kjender den Stemme.

Bertha

(falder ham om Halsen).

Ved mit Hjærte! Jeg er godt kjendt her.

Bourgognino

(med et Skrig).

Bertha!

(Der ringes til Storm i forstaden. Øpløb. De forsvinde, idet de omfavne
hinanden.)

Niende Scene.

Fiesco (heftig). Zibo. Følge.

Fiesco.

Hvem har stukket Ild paa?

fiesco.

Zibo.

Borgen er erobret.

fiesco.

Hvem har stukket Ild paa?

Zibo

(giver følget Tegn).

Send Patrouiller ud efter Gjerningsmanden!

(Nogle gaa.)

fiesco

(vredt).

Vil de gjøre mig til Mordbrænder? Il strax
af Sted med Sprøjter og Spande! (følget gaar.) Men
Gianettino er da vel faldet?

Zibo.

Det siger man.

fiesco

(vildt).

Siger man Kun? Hvem er det, som Kun
siger det? Zibo, ved Deres Ære, er han und-
sluppen?

Zibo

(betænkelig).

Hvis jeg kan stole paa mine Øjne til Trods
for en Adelsmands Udsagn, saa lever Gianettino
endnu.

Schiller.

fiesco

(opfarende).

Den Tale kan koste Dem Deres Hals, Zibo!

Zibo.

Endnu en Gang — jeg saa' ham for et Øjeblik
siden gaa levende omkring med gul Hjælmbuskt
og Skarlagten.

fiesco

(ude af sig selv).

Himmel og Helvede — Zibo! — Jeg lader
Bourgognino gjøre et Hoved kortere. Af Sted,
Zibo! — Alle Porte skal spørres — alle Feluker
skydes i Stumper og Stykker — saa kan han ikke
slippe bort til Vands. — Denne Diamant, Zibo,
den kostbareste i Genua, Lucca, Venedig og Pisa —
denne Diamant giver jeg til den, som bringer mig
den Efterretning: Gianettino er død! (Zibo
skynder sig bort.) Flyv, Zibo!

Tiende Scene.

fiesco. Sacco. Moren. Soldater.

Sacco.

Vi traf Moren i færd med at kaste en brændende
Lunte ind i Jesuitkirken —

fiesco.

fiesco.

Dit forræderi saa jeg gjennem fingrene med,
fordi det gif ud over mig. Mordbrænderi straffes
med Strikken. Af Sted med ham! Hæng ham
paa Kirkeporten!

Moren.

Sy for den ledel! Det passer mig slet ikke! —
Kan man ikke snakke sig fra det?

fiesco.

Nej.

Moren.

Lad mig komme paa Galejerne paa Prøve!

fiesco

(giver de andre et Tegn).

Til Galgen med ham!

Moren

(trodsig).

Saa vil jeg være Kristen!

fiesco.

Kirken betaffer sig for Hedenstabetts Udslet!

Moren

(indsmigrende).

Send mig i alt fald drukken over i Evigheden.

fiesco.

Nej, ædru.

Schiller.

Moren.

Men hæng mig bare ikke paa en kristen Kirke;

Fiesco.

En Ridder holder Ord. Jeg har lovet dig
en Galge for dig selv.

Sacco

(brummer).

Lad os være fri for alle de Omsvøb, Hedning!
Vi har ogsaa andet at gjøre.

Moren.

Men — hvis nu Strikken gaar i Stykker? —

Fiesco

(til Sacco).

Giv ham en dobbelt Strikke om Halsen.

Moren

(resigneret).

Naa, lad gaa. — Fanden kan forberede sig
paa noget ganske extra.

(Gaar med Soldater, som hænge ham i nogen Afstand.)

Ellevte Scene.

Fiesco. Leonore (i Baggrunden i Gianettinos Skarlagenskaabe).

Fiesco

(ser hende, farer frem, farer tilbage og numler forbittet).

Jeg synes, jeg fjender denne fjerbusk og denne

Fiesco.

Kaabe! (Jor nærmere hen til hende. Heftigt.) Jeg hænder den
fjerbusk og Kaabe! (Rasende, idet han styrter løs paa hende og
gjennemborer hende.) Hvis du har tre Liv, saa staa igjen
op og gaa!

(Leonore falder med en halvvalt kyd. Man hører en Sejrsmarsch, Trommer,
Horn og Oboer.)

Colvte Scene.

Fiesco. Calcagno. Sacco. Zenturione. Zibo. Soldater
(med Musik og Faner).

Fiesco

(gaar dem triumferende i Møde).

Genuesere! — Tærningen er fastet. Her ligger
han, min Sjæls Orm — mit Hads strækkelige
Næring. Løft Sværdene højt i Vejret! Gianettino!

Calcagno.

Og jeg kommer for at sige Dem, at to
Tredjedele af Genua har taget Parti for Dem og
sværge til Fescos Fane —

Zibo.

Gjennem mig sender Verrina Dem Bud fra
Admiralskibet med Hilsen og Herredømmet over
Havn og Hav —

Zenturione.

Stadens Gouvernør sender Dem gjennem mig
Kommandostaven og Nøglerne —

Schiller.

Sacco

(Flæsler).

Og i mig kaster Republikens store og lille
Raad sig for sin Herres fod og beder om Naade
og Skaansel. —

Calcagno.

Lad mig være den første, som hyder den store
Sejrherre velkommen inden for Stadens Mure. —
Hil dig! — Sæk fanerne dybt! — Hertug af
Genua!

Alle

(taget hattene af).

Hil! Hil! Hertugen af Genua!

(Fanemarsch.)

Fiesco

(Staa hele Tiden med sørket Hoved i en grublende Stilling).

Calcagno.

Folket og Senatet venter paa at kunne hilse
sin Overherre i det førstelige Skrud. — Tillader
De, naadige Hertug, at vi fører Dem i Triumph til
Signoriaen?

Fiesco.

Tillad først, at jeg raadsfører mig med mit
Hjerte. — Der er en dyrebar Person, som jeg
maatte forlade, og som havde bange Anelser, en
Person, som skal dele denne Nats Glans med mig.
(Bort til de andre.) Vær saa god at ledsage mig til eders
elskværdige Hertuginde!

(Han vil gaa.)

fiesco.

Calcagno.

Skal denne skurkagtige Snigmorder blive liggende
her og skjule sin Skjøndsel i en Krog?

Zenturione.

Sæt hans Hoved paa en Hellebard!

Zibò.

Sej Gaderne med hans sønderrevne Krop.
(Man lyser paa Liget).

Calcagno

(forskrækket og dæmpt).

Se her, Genuesere, det er ved Gud intet
Gianettinoansigt!

(Alle se forfærdede paa Liget.)

fiesco

(standler, kaster et forskende Blif fra Siden hen paa Liget, stirrer forstenet og
vender langsomt Blifset bort med krampagtige Trækninger i Ansigtet).

Nej, Djævel! — Nej, det er ikke noget Gianettino-
ansigt! Du ondkabsfulde Djævel! (Med russende Øjne)
Staden Genua er min, siger J! Min? (Med et
stræffeligt Skrig.) Helvedes Spilfægter! Det er min
Hustru!

(Synker rødelslagen om paa Jorden. De samme nes vorne staa dødsstille i
forfærdede Grupper).

fiesco

(rejser sig, mat, med dumpe Øjne).

Har jeg myrdet min Hustru, Genuesere? — Jeg
besværger eder, stir ikke saa ligblege paa dette

Naturens Gjøglespil. — Gud være lovet! Der gives Skjæbner, som Mennesket ikke behøver at frygte, fordi det kun er Menneske. Man byder ikke den djævelske Kvaler, hvem guddommelig Vel-lyst er nægtet. — Denne Fejtagelse vilde være mere end djævelsk Kval. (Det han søger at berolige sig.) Genuesere, Gud være lovet! Det kan ikke være Tilfældet!

Trettende Scene.

De forrige. Arabella (kommer jamrende).

Arabella.

Lad dem kun dræbe mig, jeg har jo ikke mere at tage! — (Til Mændene.) Hav Medynk med mig. — Jeg forlod min naadige Frue her, og jeg kan ikke finde hende noget Steds.

Fiesco

(træder nærmere hen til hende, med sagte, bævende Stemme).

Hedder din naadige Frue Leonore?

Arabella

(glad.)

Aa, Gud ske Lov, det er Dem, kjære, naadige Herre! — De maa ikke være vred paa os, vi kunde ikke holde hende tilbage.

Fiesco

(med mørk Vrede).

Hvorfra, du forhadte?

fiesco.

Arabella.

Hun vilde endelig ud —

fiesco

(heftigere).

Ti! — Hvorhen?

Arabella.

Blandt folkemængden —

fiesco

(rafende).

Gid din Tunge blev til en Krokodil! — Hvad
havde hun paa?

Arabella.

En Skarlagenskaabe —

fiesco

(vækler rafende hen imod hende).

Ned i Helvedes niende Krebs med dig! —
Hvad var det for en Kaabe?

Arabella.

Den laa paa Jorden her —

Nogle sammenstørne

(mumlende).

Gianettino blev dræbt her —

fiesco

(væller dødtæt tilbage. Til Arabella).

Din Frue er fundet! (Arabella gaar ængstelig. Fiesco ser sig vildt om i hele Krebsen; derpaa med sagte, bævende Stemme, som efterhaanden stiger til Raseri.) Det er sandt — sandt — og jeg er Øfret for den uendelige Kjæltringestreg! (Idet han staar dyrisk om sig.) Tilbage, I menneskelige Ansigter! — Aa! (Idet han fræt stærer Tænder op mod Hæmten.) Gid jeg dog havde hans Verdensbygning imellem mine Tænder! — Jeg føler Lyft til at sønderlide hele Naturen, til den bliver et grinende Uhyre, der ser ud som min Smerte. — (Til de andre, der bævende omgive ham.) Menneske! — Se, hvor den staar der, den yndelige Slægt, og er glad og priser sig salig, fordi den ikke er som jeg — som jeg! — (Bævende og mere dæmpet.) Det er mig alene, som har faaet Slaget! — (Hurtigere, vildere.) Mig? Hvorfor netop mig? Hvorfor ikke disse sammen med mig? Hvorfor skal ikke min Smerte løves ved at støde sammen med en Medskabnings Smerte?

Calcagno.

(frægtjomt).

Min kjære Hertug —

fiesco

(styrter hen til ham med uhæggelig Glæde).

Aa, velkommen! Gud være lovet! Her er ogsaa een, hvem dette Lyn ramtel (Idet han rærende omfavner Calcagno.) Ulykkesbroder! Lidelsesfælle! Velkommen til Fordommelsen! Hun er død! Du har

Fiesco.

ogsaa elsket hende! (Han fører ham med Magt hen til Eiget og trykker hans Hoved ned imod det.) Fortvivl! Hun er død!
(Stirrer hen i en Krog.) Af, gid jeg stod ved Fordommelsens Port og med Gysen kunde se ned paa det sindrige Helvedes Torturstruer og høre de sønderknuste Synderes Klynken! — Hvis jeg kunde se dem — da kunde jeg maaße høre min Kval. (Idet han gysende går tilbage til Eiget.) Min Hustru ligger myrdet her! — Nej, det har kun lidet at sige! (Med Estertyk.) Jeg Skurk har myrdet min Hustru! — Aa, fy, det var alt for lidt for Helvede! — Først slynger det mig kunstigt op paa Glædens højeste, glatteste Tag, helt op til Himlens Tærskel — og saa ned — saa — aa, gid mit Alandedræt kunde blæse Pesten ind blandt Sjælene — saa — saa myrder jeg min Hustru. — Nej! Det er endnu finere udspesuleret! — (Haanligt.) Saal er to Øjne altfor il-færdige, og (Med strækkeligt Estertyk.) jeg — myrder min Hustru! (Med et haanligt Smil.) Det er Mesterstykket!

(Alle de sammensvorne staa bøjede over deres Vaaben. Nogle tørre Taarer af deres Øjne. Pavse.)

Fiesco

(mat og mere dæmpet, idet han ser sig om i Kredsen).

Jeg synes, jeg hørte en hulke! — Ja, ved Gud, de, som har dræbt en Fyrste, de græde! (Hensunken i stille Smerte.) Tal! Græder I over dette Dødens Højsorroræderi, eller græder I over min Aands krysteragtige Falde? (Idet han dvæler foran den døde i en alvorlig, rørende Stilling.) Mens stenhaarde Mordere

smelte hen i varme Taarer, har Fiesco i sin Fortvivelse udstødt Forhandelser! (Synker grædende ned ved hende.)
Tilgiv mig, Leonore — man kan ikke med sin Vrede trænge Hjimlen til at angre! (Blødt, med Venmod.)
Aar i Forvejen, Leonore, har jeg nydt den festlige Stund, da jeg skulde bringe Genueserne deres Hertuginde. — Jeg saa allerede dine Kinder rødme yndig undseligt, jeg saa dit Bryst svulme fyrstelig skjønt, under Sølvstoret hørte jeg din søde Stemme svigte dig af Henrykkelse! (Med mere Liv.) Af, hvor berusende Klang ikke de stolte Bisaldsraab i mine Øren, hvor spejlede ikke min Kjærligheds Triumf sig i den blegnende Misundelse! — Leonore, Timen er kommet — din Fiesco er Genuas Hertug — og Genuas usleste Tigger betænker sig paa at ombytte sin foragtede Tilstand med min Kval og mit Purpur — (Med dyb Roselje.) En Hustru deler hans Sorg — med hvem kan jeg dele min Herlighed? (Han græder heftigere og skjuler sit Aarsyn ved Eiget. Alle Unsigter udtrykke Sorg.)

Calcagno.

Det var en fortræffelig Kvinde!

Zib o.

Dette sorgelige Tilfælde maa foreløbig holdes hemmeligt! Det kunde berøve vores folk Modet og opmunstre fjenden.

Fiesco

(rejser sig fattet og bestemt).

Hør, Genuesere! — Hvis jeg forstaar Forsynets

Vink rigtigt, saa har det kun ramt mig saa haardt
for at prøve, om jeg vilde være min store Stilling
voren. — Det var den haardeste Prøve — nu
frygter jeg hverken Kval eller Henrykelse mere.
Kom! I sagde, at Genua venter mig! — Jeg
vil give Genua en Fyrste, som endnu ingen Europæer
har set Mage til! — Kom! Jeg vil holde en
Ligfaerd for denne ulykkelige Fyrstinde, saa Livet
skal miste sine Tilbedere og forraadnelsen straale
som en Brud! — Følg eders Hertug!

(De gaa under en fanemarsch.)

Fjortende Scene.

Andreas Doria. Comellino.

Andreas.

De drage jublende bort!

Comellino.

Deres Held beruser dem. Portene er ubevogtede. Alle strømme til Signoriaen.

Andreas.

Det var kun min Brodersøn, Gangeren blev
sy for. Min Brodersøn er død. Hører De,
Comellino —

Comellino.

Hvad? Endnu? De haaber endnu, Hertug?

Schiller.

Andreas

(alvorligt).

Skjælv for dit Liv, naar du spottende falder
mig Hertug, og jeg ikke en Gang kan haabe!

Comellino.

Naadigste Herre — en begejstret Nation ligger
paa fiescos Vægtskaal — hvad ligger der paa
Deres?

Andreas

(med Højhed og Varme).

Himlen!

Comellino

(trækker haanligt paa Skulden).

Siden Krudtet er blevet opfundet, tage Englene
ikke mere Del i Krigten.

Andreas.

Unkelige Abe, som endog vil berøve en for-
tvivlet Olding hans Gud! (Alvorligt og brydende.) Gaa!
Og gjør bekjendt, at Andreas endnu lever. — Siig,
at Andreas beder sine Børn om, at de dog ikke
i hans firsindstyvende Aar vil tvinge ham til at
leve blandt Udlanders, som aldrig vilde tilgive
ham, at hans Fædreland blomstrer. Siig dem det
og tilføj, at Andreas beder sine Børn om den
Smule Jord i Fædrelandet, der behøves til at
rumme den Smule Ben!

Comellino.

Jeg adlyder, men twivler om Udfaldet.
(Vil gaa.)

fiesco.

Andreas.

Vent lidt! Tag denne hvide Løk med. — Siig,
det var den sidste paa mit Hoved, og at den løsnede
sig om Natten, den tredje Januar, da Genua rev
sig løs fra mit Hjerte; den har holdt i firsindstvye
Aar og forlod min skaldede Isse i mit firsinds-
tvende Aar. — Løkken er stjør, men dog stærk
nok til at knytte Purpuret til den ranke Hungling.

(Han sjuler Ansigtet i sine Hænder. Comellino gaar ind i Gaden ligeover
for. Man hører larmende Jubelraab med Trommer og Pavker.)

Femtende Scene.

Verrina (fra Høvnen). Bertha og Bourgognino.

Verrina.

Hvad skal de Jubelraab sige?

Bourgognino.

De udraabe vist fiesco til Hertug.

Bertha

(Flynger sig ængstligt til Bourgognino).

Fader er frygtelig, Scipio.

Verrina.

Lad mig være alene, Børn! — Af, Genua!
Genua!

Schiller.

Bourgognino.

Pøblen forguder ham, den fordrede larmende
Purpuret til ham. Adelen saa til med forfærdelse
og turde ikke sige nej.

Verrina.

Min Søn, jeg har forvandlet alle mine Ejen-
dele til Guld og ladet dette bringe om Bord paa
dit Skib. Tag din Brud med og let øjeblikkelig!
J sejler til Marseille. Maaske kommer jeg senere.
Maaske — mere kan jeg ikke sige. (Idet han mørk og be-
flæmt omfavner dem.) Gud være med eder!

(Gaa hurtigt.)

Bertha.

For Guds Skyld, hvad er det, fader pønser paa?

Bourgognino.

Forstod du ham?

Bertha.

Vi skal flygte! Aa Gud! Flygte i Brude-
natten!

Bourgognino.

Det sagde han — og vi adlyde.

(De gaa ned til Havnens.)

Fiesco.

Sextende Scene.

Verrina. Fiesco (i hertugelig Dragt. De mødes).

Fiesco.

Verrina! Det var godt! Jeg var lige i
færd med at søge dig.

Verrina.

Det samme var jeg.

Fiesco.

Ser Verrina ingen forandring hos sin Ven?

Verrina

(tilbageholden).

Jeg ønsker ikke nogen.

Fiesco.

Men ser du ikke nogen?

Verrina

(uden at se paa ham).

Forhaabentlig ikke.

Fiesco.

Jeg spørger, om du ikke ser nogen forandring?

Verrina

(efter et flygtigt Blif).

Nej, jeg gjør ikke.

Fiesco.

Ser du, saa maa det dog være sandt, at Magten ikke gjør Folk til Tyranner. Siden vi forlod hinanden, er jeg bleven Hertug i Genua, og Verrina (Trykker ham til sit Bryst.) vil finde min Omfavnelse lige saa varm som ellers.

Verrina.

Saa meget des værre, at jeg maa besvare den iskoldt. Synet af Majestæten falder som en skarp Kniv mellem mig og Hertugen! Johan Ludvig Fiesco ejede Lande i mit Hjerte — nu har han jo erobret Genua, og jeg tager min Ejendom tilbage.

Fiesco

(bestyrket).

Det forbyde Gud! Den Pris vilde være for jødiss for et Hertugdømme.

Verrina

(numler mørkt).

Hm! Er Friheden da blevet mindre moderne, siden man for en lurvet Betaling tilkaster den første den bedste en Republik?

Fiesco

(bider Læberne sammen).

Det vover du ikke at sige til andre end Fiesco.

Fiesco.

Verrina.

Nej, naturligvis! Det er kun de udmærkede Hoveder, man kan sige Sandheden uden at risikere et Ørefigten. — Det er Skade! Den snedige Spiller har kun set fejl af eet Kort. Han beregnede hele Misundelsen's Spil; men det raffinerede kløgtige Hoved glemte uheldigvis Patrioterne. (Med Eftertryk.) Har Frihedens Undertrykker maaſke ogsaa et Kneb tilbage, som han kan overvinde den romerske Dyd med? Jeg sværger ved den levende Gud, før Efterverdenen finder mine Levninger paa et Hertugdømmes Kirkegaard, skal den samle dem sammen paa Hjulet.

Fiesco

(tager sagmodig hans Haand).

Gjælder det samme, naar Hertugeu er din Broder, naar han kun gjør sit Fyrstendømme til Skatkammer for sin Velgjørenhed, der under hans farveligere forhold hidtil kun var tiggeragtig? Gjælder det ogsaa da, Verrina?

Verrina.

Ja! — At Tyven skjænkede sit Rov bort, har aldrig hjulpet ham til at slippe fra Galgen. For ørørt var denne Wedelmodighed daarlig anvendt hos Verrina. Jeg kunde tillade min Medborger at vise mig Tjenester — min Medborger kunde jeg haabe at gjengjælde det. En Fyrstes Gaver er Naade — og kun Gud er mig naadig.

Schiller.

Fiesco

(ærgerlig).

Jeg kunde snarere rive Italien løs fra Atlanter-havet end denne Stivnakke fra hans Indbildung.

Verrina.

At rive noget løs er ellers ikke din daarligste Kunst; det veed Lammet Republikken, som du rev ud af Ulven Dorias Gab — for selv at fortære det. — Men nok derom! Siig mig blot endnu, Hertug, hvad havde den stakkels Pjalt gjort, som J hængte paa Jesuitkirken?

Fiesco.

Den Canaille stak Ild paa Genua.

Verrina.

Men den Canaille lod dog Lovene i fred.

Fiesco.

Verrina brandstatter mit Venstaben.

Verrina.

Bort med det Venstaben! Jeg figer dig jo, jeg holder ikke mere af dig. Jeg sværger dig til, at jeg hader dig — hader dig, som hin Slange i Paradis, der gjorde den første falske Streg i Verden, under hvilken allerede fem Aartusender har blødt. — Hør mig, Fiesco. — Det er ikke som en Undersaat til sin Herre — ikke som Vennen til sin Ven —

Fiesco.

men som det ene Menneske til det andet, at jeg nu taler til dig. (Skært og heftigt.) Du har begaet en Skjøndselsgjerning imod den sande Guds Majestæt, da du lod Dyden føre dine Hænder til en Kjæltringestreg og lod Genuas Patrioter bedrive Utugt med Genua. — Fiesco, hvis også jeg havde været redelig dum nok til ikke at mærke Kjæltringestregen, Fiesco, ved al Evighedens Gru, da flettede jeg en Strikke af mine egne Tarme og kvalte mig, saa min flygtende Sjæl sprøjtede dig i Møde som Skumblører. Den fyrstelige Gavtyvestreg knuser vel de menneskelige Synders Guldvægt; men du har haanet Himlen, og Verdensdommen vil føre Procesjen.

(Fiesco, forbavset og maallos, betragter ham med store Øjne.)

Verrina.

Søg ikke at finde paa noget Svar! Nu er vi færdige! (Efter at være gaaet frem og tilbage.) Hertug af Genua! Paa den flyrtede Tyrans Skibe gjorde jeg Bekjendtskab med nogle stakkels Væsener, som med hvert Aaresslag tygge Drøv paa en gammel Brøde og lade deres Taarer falde i Oceanet, der, som en rig Mand, er for fornem til at tælle dem. — En god fyrste begynder sin Regering med at vise Barmhjærtighed. Kan du beslutte dig til at frigive Galejslaverne?

Fiesco

(Skært).

De skal være de første, som faa mit Tyranni at føle. — Gaa og meld dem alle, at de er fri!

Verrina.

Du gjør kun Sagen halvt, naar du gaan Slip
af deres Glæde. Prøv at gaa selv! De fornemme
Herrer er saa sjældent til Stede, naar de gjør
noget ondt; skal de ogsaa gjøre det gode fra et
Baghold? — Jeg skulde mene, at Hertugen ikke er
for stor, til at en Tiggers følelse ikke skulde kunne
gjøre Indtryk paa ham.

fiesco.

Mand, du er strækkelig; men jeg veed ikke,
hvorfor jeg maa følge dig.

(De gaa begge ad Havet til.)

Verrina

(stanser, med Vemod).

Men omfavn mig endnu en Gang, fiesco! Her
er jo ingen, som kan se Verrina græde og en
Fyrste føle. (Trykker ham underligt til sig.) Aldrig har to større
Hjærter slaaet sammen, vi har jo elsket hinanden
saa broderlig varmt. — (Græder heftigt, idet han omfavner
fiesco.) fiesco! fiesco! Du efterlader en Plads tom
i mit Hjerte, som Menneskeslægten, om den saa
tuges trefold, ikke kan udfylde igjen.

fiesco

Vør — min — Ven!

Verrina.

Kast dette hæslige Purpur fra dig, og jeg er
din Ven! — Den første fyrste var en Morder og

Fiesco.

indførte Purpuret for at skjule sin Gjernings Pletter
i denne Blodfarve. — Hør mig, Fiesco — jeg er
Kriger, jeg forstaar mig kun daarligt paa vaade
Kinder. — Fiesco! — Det er mine første Taarer!
— Kast dette Purpur fra dig!

Fiesco.

Ti!

Verrina

(heftigere).

Fiesco — om saa alle denne Jords Kroner
skulde være min Belønning for at knæle for en
dødelig, om alle dens Torturer vilde skrämmme mig
til det — jeg knælede ikke! — Fiesco! (Det han knæler.)
Det er første Gang, jeg knæler — kast dette Purpur
fra dig!

Fiesco.

Rejs dig og tir mig ikke mere!

Verrina

(besluttet).

Jeg rejser mig og tirrer dig ikke mere. (De staa
ved et Bræt, som fører til en Salej.) Fyrsten går først.

(De gaa over Brættet.)

Fiesco.

Hvorfor river du i min Kaabe? — Den falder!

Verrina

(med frygtelig Haan).

Naa ja, naar Purpuret falder, maa Hertugen med.

(Han støder ham ud i Havet.)

Schiller.

fiesco

(i Bølgerne, raaber).

Hjælp, Genua! Hjælp! Hjælp din Hertug!
(Han synker.)

Syttende Scene.

**Calcagno, Sacco, Zibo, Zenturione, Sammensvorne
folkemængde.** (Alle ilsomme og øngstelige).

Calcagno

(raaber).

Fiesco! Fiesco! Andreas er kommet tilbage,
det halve Genua slutter sig til ham. Hvor er Fiesco?

Verrina

(faast).

Han er druknet.

Zenturione.

Er det Helvede eller Galehuset, som svarer?

Verrina.

Han er bleven druknet, hvis det lyder kjønnere.

— **Jeg gaan til Andreas.**

(De blive alle staaende i forfærdede Grupper. Tæppet falder.)

